

BAN PHƯỚC
LÀNH ĐẾN
THẾ GIỚI
TUYỆT VỜI
NÀY! 9

SỐ MỆNH
CỦA SẮC ĐỎ

Natsume
Akatsuki

Minh hoạ
Kurone
Mishima

SỐ MỆNH
CỦA SẮC ĐỎ

BẠN PHƯỚC
LÀNH ĐẾN
THẾ GIỚI
TUYỆT VỜI
NÀY! 9

この素晴らしい
素晴らしい
世界に祝福を!

オリジナル
アニメ
ブルーレイ^付
同梱版

9

紅の
宿命

暁
なつめ
三嶋くろね

illustration

KONOSUBA: GOD'S BLESSING ON THIS WONDERFUL WORLD 9

CONTENTS

Prologue

Crimson Fate

Chapter 1

May We Take Joy in These Normal Days!

Chapter 2

May There Be Growth for These Unchanging Adventurers!

Chapter 3

A Night's Dream with This Red-Haired Beauty!

Chapter 4

Prayers for These Glory-less Gods!

Chapter 5

An Explosion on This Fated Dark God!

Epilogue 1

For a Certain Someone

Epilogue 2

Dear Elder Brother

Afterword

**KONOSUBA:
GOD'S BLESSING**
ON THIS
WONDERFUL WORLD!
Crimson Fate

NATSUME AKATSUKI
ILLUSTRATION BY
KURONE MISHIMA

**YEN
ON**
NEW YORK

Characters

Aqua

Job Arch-priest

An untamable goddess of water. Specialty: party tricks.

Kazuma Satou

Job Adventurer

Our NEET protagonist. His Luck is his only decent trait.

Darkness

Job Crusader

A tanky knight with a major masochistic streak. Daughter of an influential noble house.

Megumin

Job Arch-wizard

Genius of the Crimson Magic Clan. Not interested in anything except explosion magic.

Chomusuke

A black cat and Megumin's familiar.

Emperor Zel

Aqua's pet chick.

Yunyun

Megumin's self-declared rival.

Tập 9

Số mệnh của sắc đỏ!

Mục lục

Mở đầu	10
Chương 1: Hãy ban tặng chúng tôi những ngày tháng bình yên và hạnh phúc!	14
Phần 1	14
Phần 2	17
Phần 3	37
Phần 4	48
Phần 5	55
Chương 2: Hãy ban sự trưởng thành cho những phiêu lưu giả thành thoi quá lâu!	60
Phần 1	60
Phần 2	69
Phần 3	82
Phần 4	84
Phần 5	92
Phần 6	103
Phần 7	114

Chương 3: Một đêm với mỹ nhân tóc đỏ này!.....	118
Chương 4: Hãy Ban Những Lời Chân Nguyện Tới Các Vị Thần Vô Uy Này!	168
Chương 5: Hãy ban quả Explosion Số Mệnh tới vị Tà Thần này!	201
Phần 1.....	201
Phần 2.....	207
Phần 3.....	211
Phần 4.....	219
Phần 5.....	221
Phần 6.....	229
Phần 7.....	234
Phần 8.....	241
Phần 9.....	247
Phần 10.....	251
Phần 11.....	264
Phần 12.....	269
Phần kết 1: —Vì lợi ích của con người ấy—.....	274
Phần kết 2: —Kính gửi, Onii-sama thân mến—	280
Lời bạt.....	285
Chương đặc biệt cho bản Digital: Tuyệt kĩ của một chú gà nọ...287	
Short story 1: Thỉnh thoảng một câu chuyện sáo rỗng!	296

Short story 2: Sức mạnh của Hồng ma tộc!301

Mở đầu

“EXPLOSION’——!!”

Đi cùng với tiếng gầm rợn người là một cơn bão tàn phá khu vực xung quanh.

Và như vậy, cách Axel một khoảng ngắn một miệng núi lửa mới đã được hình thành.

Mấy người công nhân xây dựng lại phải bận rộn nữa rồi.

Với cơ thể đổ sụp xuống dưới đất, Megumin quay đầu lại và hỏi tôi:

“Được bao nhiêu điểm thế anh?”

Gần đây được Megumin trao tặng danh hiệu “Người Giám Định Explosion”, tôi không thể dễ dàng cho điểm cao được.

“—Hmm, nếu chỉ dựa trên sức huỷ diệt thì anh sẽ cho 90 điểm.

Nhưng anh nhận thấy cường độ của sóng xung kích không mạnh như ngày thường. Có phải em lo lắng vì mùa hè nóng bức nên đã cố ý khống chế nhiệt năng đúng không?”

Nghe thấy câu hỏi của tôi, nụ cười tươi rục sáng trên gương mặt Megumin.

“Chính xác. Em tự suy ngẫm, “Liệu chỉ tập trung vào sức huỷ diệt đơn thuần thì đã đủ tốt chưa?” Vậy nên trong lần dùng phép Explosion ngày hôm nay, em định thử tạo ra một làn gió mát xem sao. Anh nghĩ gì về việc cơn gió sẽ thổi bay bầu không khí nóng bức và ngột ngạt nào? Em nghĩ rằng đó sẽ là một bổ sung tốt cho khung cảnh thiên nhiên nổi bật của Axel.”

Có thể tôi chưa hiểu tới một nửa những gì con bé vừa nói, nhưng mấy ý chính thì đại khái vẫn nắm được.

“Vì sự quan tâm đến khán giả của em, và vì độ tròn tuyệt đẹp của miệng núi lửa, hôm nay anh sẽ cho em 97 điểm!”

“Cảm ơn anh rất nhiều! Em sẽ tiếp tục cố gắng hết sức mình!”

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện ngu ngốc, tôi nhắc Megumin lên khỏi mặt đất. Bản thân tôi đã quen với việc công cơ thể mảnh mai chẳng hề phát triển chút nào của con bé.

“Xin lỗi vì đã luôn làm phiền anh như thế này.”

“Nếu em thực sự nghĩ như vậy thì hãy nâng level của mình lên đi. Tăng lượng mana tối đa đủ cao để em không đến mức phải ngã sóng soài nữa là được, okay?”

Vừa trở về Axel, tôi vừa phàn nàn với Megumin.

“Dù em có lên level bao nhiêu lần đi chẳng nữa thì chuyện này vẫn cứ tiếp diễn, anh biết không? Nghĩa là em đã đặt tất cả điểm kỹ năng nhận được từ việc lên cấp để gia tăng sức mạnh của phép Explosion của mình.”

“Gì cơ!? Anh cứ thắc mắc là tại sao sau ngàn ấy thời gian mà lượng mana tối đa của em vẫn không thể bắt kịp được với mana tiêu xài... Vậy ra tất cả là do em! Và tới giờ anh vẫn tưởng là sau khi em đạt được level đủ cao thì chúng ta sẽ không phải về nhà như thế này nữa cơ đấy. Trả lại những hy vọng của anh đi!”

“Vậy thì có gì xấu cơ chứ? Không phải thi thoảng việc tiếp xúc thân mật giữa những đồng đội là điều cần thiết hay sao?”

“Này, em mà có quyền nói câu đó cơ à?”

Với con nhóc Megumin chẳng biết ăn năn hối cải là gì này, tôi có nên tiến tới những chuyện còn hơn cả ‘tiếp xúc thân mật’ không nhỉ?

“Nếu xét từ hồi còn sống ở Làng Hồng Ma, chắc em sẽ không bao giờ tin nổi mình lại yêu quý những đồng đội của mình đến thế.”

“Ừ thì, lúc này anh không nghĩ bản thân mình có được quý trọng đâu...”

Megumin cười khúc khích trước câu bác bỏ ngay lập tức của tôi.

“Vậy hồi đó em là người như thế nào? Thực ra, quan trọng hơn là, điều gì đã khiến em mê mẩn tới mức đủ để quyết định sẽ học Explosion thế?”

“Cứ như thể anh bảo em là đồ mất trí ấy, thật thô lỗ. Em trước đây... Ừ thì...”

Megumin trầm lặng một lúc. Con bé đang nghĩ về chuyện xưa à?

“Em đã từng chẳng thềm giao tiếp với bất cứ ai. Bản thân là một thiên tài, em nghĩ dù có cô độc thì cũng chả sao cả.”

“Ồ, vậy ra hồi trước em đã là một Chuuni rồi à? Er, ý anh là, dù là một đứa trẻ mà em đã mắc tính gàn dở rồi sao?”

Nghe lời nhận xét đó, Megumin bắt đầu dồn chút sức lực vào cánh tay và siết cổ tôi.

“Được rồi, được rồi, là lỗi của anh, để anh thử lại! Về cơ bản thì em chỉ là một kẻ không ai muốn qu– Au, au, au! Này, nhẹ tay tí đi! Cả level lẫn sức mạnh của em đều cao hơn anh đấy!”

Dường như ngạc nhiên trước phản ứng này, Megumin bất đắc dĩ thở dài trên lưng tôi.

“Ừ thì, đó là lỗi của anh vì dám nói những điều không nên nói... Dù sao thì, anh muốn nghe về câu chuyện em đã học ma thuật Explosion như thế nào, đúng không?”

“Ồ đúng rồi! Thường thì em sẽ không thể học được Explosion trừ khi có ai đó dạy trước phải không? Vậy không biết kẻ phiên phức đã dạy cho em là hạng người gì đây.”

“Dám gọi ân nhân mà em rất ngưỡng mộ là kẻ phiên phức thì thật là thô lỗ. À, đúng rồi...”

Megumin hoài niệm về quá khứ.

“—Chừng nào báo cáo xong với người đó rằng bản thân đã học được phép Explosion thì em sẽ nói cho anh biết.”

Con bé nói cùng với nụ cười hạnh phúc.

Chương 1:

Hãy ban tặng chúng tôi những ngày tháng bình yên và
hạnh phúc!

Phần 1

Người ta thường nói rằng: “Ai cũng sẽ thời khắc cho mình tỏa sáng.”

“Tối nay, anh đến phòng em được không ạ? Em có vài chuyện quan trọng muốn nói.”

... Và việc Megumi nói tôi điều này hẳn là bằng chứng rằng thời khắc của tôi cuối cùng cũng đã tới.

Đúng thế, tôi đã để ý vụ đó nhiều lần rồi, Megumin đôi khi có vẻ có những biểu hiện trông như đã đổ tôi rồi ấy.

Dù sao thì, tôi cũng không phải loại đầu đất hay gì mà.

Chỉ là nếu tôi vội quá thì chút nhân phẩm của kẻ già đầu hơn này sẽ bị đe dọa mất.

— — Ngày hôm đó.

Vào giờ ăn tối, tôi vẫn tỏ vẻ bảnh choẹ như thường ngày và ngồi vào bàn.

“Tin vui đây, mọi người! Khi tôi đang lang thang quanh phố mua sắm ban nãy, vài người bảo là tôi có thể lấy rượu thừa từ bữa tiệc sau Lễ Tạ Ơn về nhà! Nhìn này, đều là loại thượng hạng cả đấy! Quây tới sáng nào!”

Ngồi đối diện tôi, Aqua vui vẻ vừa ôm vừa khoe chai rượu cho mọi người.

Không may thay, đêm nay tôi có một cuộc hẹn trước rồi, một cái rất quan trọng.

Nhưng đây là bí mật, nên dù bây giờ tôi rất muốn phàn bác cô ta với mấy câu như “Cô thật sự không biết đọc tình hình nhỉ?”, tôi cũng không thể!

Mà, dù không xét tới tôi hiện đang rất lạnh lùng và lãnh đạm, không đời nào họ lại bị mấy chai rượu ngon dụ d — —

“...Hm, nó thật sự là hàng chất lượng cao đó. Tôi đã rất bận bịu suốt Lễ Tạ Ơn Nữ thần Eris, nên là tôi đã không thể thưởng thức chung cùng mọi người. Thế nên đêm nay, tổ chức tiệc sau lễ của riêng chúng ta nào.”

Huh?

“K-Không, không, không, Darkness, đợi đã. Tôi nghĩ đêm nay mọi người nên ngủ sớm. Tất cả hẳn đã rất mệt mỏi sau từng ấy chuyện, đúng không?”

“Cũng không hẳn? Là việc điều hành lễ hội hay giữ vai trò lãnh chúa tạm thì, tất cả đều đã kết thúc rồi. Chẳng có gì mệt mỏi gần đây cả.”

Darkness, người đang sắp dao nĩa, nghiêng đầu tỏ vẻ bối rối.

Tôi có cuộc hẹn quan trọng với Megumin đêm nay.

Tôi không có thời gian để chơi với lũ ngốc này đến sáng.

“Thế nhìn này, tôi đang rất mệt mỏi vì phải chiến đấu với quái vật ngày này qua ngày khác. Thế nên, đêm nay tôi sẽ ngủ sớm.”

“Cậu đùa à? Cậu còn không rời khỏi nhà hôm nay nữa cơ mà, và đằng nào thì một ngày cậu cũng ngủ hơn mười hai tiếng hà.”

Và rồi, khi tôi đang gặp rắc rối trong việc đối phó với lời đáp chuẩn xác của Darkness,

“Em nghĩ đó cũng là ý hay mà, Kazuma. hãy cùng mọi người vui vẻ đến sáng nha, được chứ?”

“Huh?!”

Megumin, người chính miệng nêu lời hẹn, nói trong khi nâng một cái nôi trông-có-vẻ-nặng trên tay.

Bộ con bé không biết lý do tôi né bữa tiệc này tới thế à?!

“Nhìn xem, bọn em còn làm cả món anh thích nhất, Lẩu Vịt Nấu Hành này. Và đây cũng không phải vịt nuôi ở trang trại đâu, đều là hàng ngoài rừng cả đấy. Chúng cho kha khá kinh nghiệm nên là ngon gấp bội luôn!”

Không rõ liệu Megumin có hiểu cảm xúc của tôi khi em ấy đặt nôi xuống với nụ cười gượng gạo không.

“Này, Megumin, vậy ổn chứ? Chuyện tối nay thì sao...?”

Con bé cười nhẹ đáp lại câu thì thầm lo lắng của tôi.

“Không phải tối mai cũng tốt sao? Vẫn còn rất nhiều thời gian mà.”

Em ấy không hiểu, con bé này hoàn toàn không hiểu cái méo gì cả!

Sao em lại hoãn lại ngay lúc này chứ hả? Em ấy thốt lên mấy lời mời gọi đó và giờ lại tự hoãn! Đùa kiểu gì thế này? Tối nay tôi khởi ngủ mất! Con bé rốt cuộc muốn làm gì thế, để anh đây leo cây sau khi cho anh vô vàn mong đợi sao?!

“Có chuyện gì sao, Kazuma? Lỗ mũi cậu đang phình ra đấy. Biểu hiện trông như mấy lần lâu lâu cậu lại qua đêm bên ngoài ý”

“K-K-Không có gì! Tôi chỉ quá vui mừng vì món Lẩu Vịt khoái khẩu có trong thực đơn ấy mà! Yum, con vịt trông rất ngon. Tôi cá là mình sẽ lên cấp nữa cho xem!”

Aqua, người chỉ toàn nhạy bén trong những lúc vô nghĩa thế này, đã bắt tôi phải cố gắng cố gắng cố che giấu ý định của mình.

Và khi thấy tôi như thế, Megumin nở nụ cười hạnh phúc.

Phần 2

Thị trấn trở về với vẻ thường ngày sau khi Lễ Tạ ơn Nữ thần Eris kết thúc.

Kể từ khi Axel trở thành thánh địa nơi mà nữ thần Eris đã giáng thế, thị trấn đã trở thành một nơi để các tín đồ hành hương. Nhưng sự việc dần dần lắng xuống, thế nên khách hành hương chỉ còn là cảnh lâu lâu mới có .

Cũng trong khoảng thời gian ấy, Megumin đã mời tôi tới phòng em

ấy, nhưng luôn có việc gì đó xảy ra vào mỗi tối. Việc đó thật sự rất phiền phức.

Đầu tiên thì một đêm nọ, Aqua bảo nhỏ muốn tiệc tùng. Qua đêm tiếp theo, cô ta kéo Megumin vào phòng mình và cùng chơi game suốt cả đêm. Đêm sau nữa thì, Megumin tuyên bố một thứ kì lạ (“ Ở Axel này, chúng ta là những quý cô danh giá, thế nên đôi khi cũng nên tổ chức vài buổi tâm sự giữa con gái với nhau chứ”), rồi em thức với Aqua suốt đêm. Và mỗi ngày sau đó, em ấy đều dành hết thời gian với Aqua....

...Hay tối nay tôi cứ việc trói con bé lại cho rồi?

Sau khi xong bữa sáng, tôi xét tới việc đó trong khi xem Aqua mãi mê vuốt ve Zell đại đế trên đùi nhỏ.

Darkness, người chỉ có tài nấu trà là tôi công nhận được, đã xuống bếp làm ít trà sau bữa ăn. Trong khi đó, Aqua đang mân mê con gà trên đùi với một vẻ mặt mãn nguyện.

Hắn cô nàng đang tưởng tượng mình đang vuốt ve một con vật nuôi cao cấp như những người giàu thường làm trong phim, nhưng Zell đại đế chỉ là chú gà con nổi cáu điên cuồng mổ vào những ngón tay cố rướn tới mà thôi.

“Vậy, dạo này em đang tính toán gì thế, Megumin? Em hay táy máy với một thứ anh chưa từng thấy bao giờ nhỉ.”

“...Thứ này ạ? Đây là một truyền thống của Hồng ma tộc, 1 tấm bùa hộ mệnh với đặc tính ma thuật. Anh để tóc của người sở hữu những ma pháp mạnh vào một lá bùa và đưa cho một đồng đội. Có thể chỉ giúp trấn an tinh thần thôi, nhưng em vẫn muốn tặng anh thứ này vào

hôm sinh nhật, vì anh chết hơi nhiều rồi đấy.”

Đúng thật là tôi thường xuyên là người thắng thiên, nhưng tôi có cảm giác việc nhận lá bùa này sẽ chỉ làm cái death flag của tôi to ra thôi thì phải!!?

“Nghe hay đấy. Tóc của ai cũng được à? Và nó có phải loại mà ta để càng nhiều tóc vào thì càng hiệu quả không...?”

Darkness đã quay lại. Cô nàng rót nước vừa đun vào ấm.

Megumin giải thích cho Darkness trong khi chăm chú cho tóc vào bùa:

“Phải, sẽ hiệu quả hơn đó ạ. Đó là lý do tại sao chúng em đưa cho những người lên đường hạ Quỷ Vương một lá bùa với tóc của mọi người trong làng đấy. Có nhiều tóc đến độ nó sắp bung ra, nó hẳn đã có tác dụng. Và nhân tiện, lá bùa này không chỉ bảo vệ chủ nhân nó, mà còn có tác dụng tuyệt hảo trong việc bảo đảm tư trang của chị không bị trộm nữa. Và kể cả chị có để mất nó, người nào đó sẽ đến trả lại ngay.”

Tôi thấy đúng hơn là việc nhìn thấy một cái bùa với đầy tóc nhô ra sẽ làm bất cứ tên trộm nào cũng ghê tởm đến mức khỏi dám chồm chia, và nếu có ai đó nhặt được, họ ắt sẽ sợ bị mấy thứ kì quặc ám mà cố trả lại càng nhanh càng tốt.

Ngay lúc đó, Darkness bứt ra một sợi tóc dài vàng óng.

“Em cho thứ này vào chung dùm chị được không? Mà chị không sợ hữu ma thuật mạnh, nên chắc là sẽ không có tác dụng gì lắm đâu.”

Darkness nói và chìa sợi tóc ra cho Megumin.

Em ấy nhận lấy và vui vẻ nhét nó vào trong lá bùa.

“.....”

Mọi người theo lẽ thường liền chuyển hướng sang Aqua.

Aqua, đang xuýt xoa vì đau sau khi bị Zell đại đấm vào ngón tay, nhận ra mọi người đang nhìn mình chăm chăm, lại nhìn xung quanh e ngại

“....? Cái gì? Các người vô lễ tới mức tính xin ít tóc của một nữ thần như tôi sao? Nghe cho kĩ đây, tóc của một nữ thần là vật rất thiêng liêng và quý hiế-“

“Đẹp mấy thứ vớ vẩn đi, đọc lại tình huống chút và đưa nó đây! Lễ hội đã kết thúc rồi mà cô vẫn nói như thể mình là một nữ thần à?!”

“Tôi hông muốn...! Thôi, tôi hiểu rồi, đừng giật tóc tôi như thế nữa mà! Đau quá, ít nhất phải dùng kéo cắt một nhúm chứ!”

Tôi dùng vũ lực giật một sợi tóc khỏi đầu Aqua và đưa nó cho Megumin dùng trong lá bùa.

Người Nhật cũng có truyền thống để tóc vào bùa hộ mệnh, nên tôi cũng quen với điều này rồi.

Darkness cười gượng khi nhìn Aqua và tôi, sau đó rót trà cho mọi người.

“Vậy giờ, Kazuma, hãy nhận thứ này. Nó chỉ giúp thoải mái tinh thần, nên anh cứ cho nó vào một chỗ nào đó trong hành trang của mình là được.”

“Ồ, tất nhiên rồi, cảm ơn nhé!”

Tôi nhận lấy bùa hộ mệnh từ Megumin, nhưng giữ nó trên người thay vì để mặc nó trong túi tôi trên phòng.

“Tóc của tôi có tác dụng lắm đấy, nên cậu hãy liệu hồn mà quý trọng lá bùa đó đi. Bằng không cậu sẽ phải nhận sự trừng phạt của thần linh đấy.”

“Liệu mang thứ này bên mình có làm tôi đàn ra hay thu hút lũ undead không?”

“...Này, Darkness. Cô đã hứa rồi đó, giúp tôi dựng một cái chuồng cho Zell Đại Đế nha, được không?”

“Này, nói tôi biết đi! Liệu mang cái này theo tôi có thu hút lũ undead không hả?!”

Aqua lờ câu hỏi của tôi, nắm lấy tay Darkness và chạy vụt ra ngoài. Tôi thở dài đau khi bị bỏ lại ở phòng khách. Megumin mỉm cười hạnh phúc khi xem tôi.

“Này sao lại nở nụ cười khả ố thế hả? Em lại đang nghĩ đến thứ gì đó không đúng đắn à?”

“Không! Em đâu có nghĩ gì kì quặc đâu, và đây không phải là nụ cười khả ố! Em chỉ đang cười nhẹ nhàng thôi!”

Megumin lớn tiếng đáp lại trong khi nhấm nháp tách trà đang giữ trên hai tay.

Và cuối cùng tôi cũng nhận ra hoàn cảnh hiện tại của mình.

Dù dạo này đã có đủ loại trở ngại xảy ra, nhưng hiện tại chỉ có hai chúng tôi một mình với nhau.

Chuyện quan trọng mà Megumin muốn nói là gì nhỉ?

“Sao bỗng nhiên anh lại im ắng thế? Không lẽ anh thấy lo lắng khi chỉ có hai ta sao?”

Như thể đọc được suy nghĩ của tôi, Megumin liền châm chọc.

Sao, bộ tôi là người duy nhất cảm thấy bồn chồn ở đây à?

Bộ tôi là kẻ duy nhất quan tâm tới việc chỉ có hai chúng tôi cùng ở trong một căn phòng to lớn thế này sao?

“Anh chỉ thấy hơi lo tí về những lời em nói khi nãy, rằng em có gì đó muốn nói với anh thôi. Err, không, anh cũng không thật sự thấy lo đâu, được chứ? Anh không có mấy mong đợi kì quặc hay gì cả đâu, em cũng nâng cao kì vọng của anh rồi cho anh leo cây ngay sau đó được kha khá lần rồi mà.”

Tôi lên giọng để bào chữa cho mình.

(ED: Đốp thính cho lắm vào rồi than :v)

Megumin nâng tách trà lên miệng và cười khúc khích.

Sao chỉ một hành động con con thế lại khiến mặt tôi nóng bừng cả lên nhỉ?

Có chuyện gì với tôi thế? Có phải tôi đang chú ý Megumin nhiều hơn vì lâu lâu em ấy lại tỏ vẻ như đã thích tôi rồi không ?

Chết tiệt, tôi là loại đàn ông gì đây, bị một nhỏ loli quay mòng mòng thế này...?!

Mặc kệ những rối bời trong tôi, ánh mắt của Megumin thoảng dao động

“Chuyện em muốn nói với anh là...”

Ngay khi con bé chuẩn bị nói điều đó,

“Xin lỗi, Megumin! Aqua đang gọi em kìa, em có thể qua đây một lát không? Nhỏ bảo chị quá vụng về và vô dụng nên cần em thế chỗ...!

Nguyên văn lời nhỏ thì, ‘Tôi không nhờ cậu ra để phá cái chuông, tôi cần cậu giúp tôi dựng nó! Vào kêu Megumin ra đi, và xử lý luôn tên Kazuma lười biếng kia để hắn không xen vào việc của tôi ha!’...”

Darkness chạy tọt vào trong trông như muốn khóc tới nơi vậy.

...Tôi nên nói sao nhỉ? Canh giờ 'chuân' phết nhỉ.

Không, phải nói là quá hoàn hảo luôn ha?

"Không phải giờ là dịp để tôi tỏa sáng sao? Tôi mới là chuyên gia về kĩ năng chế tạo mà, vậy sao nhỏ lại nhờ Megumin thế hả?"

"Không, tôi cũng nói với cô ấy thế rồi. Nhưng nhỏ lại bảo kiểu gì cậu cũng sẽ làm mấy chuyện không cần thiết, và làm nhà Zell Đại để trông như cái bếp lò hay đại loại thế."

Con đó hiểu tôi thật.

"Em sẽ trở lại ngay vậy. Xin hãy trông chừng Kazuma nhé, Darkness"

"Này, thế có nghĩa là gì hả? Nếu là xem chừng thì, phải đổi vai của bọn này lại chứ."

Megumin rời đi với một nụ cười trong khi nghe lời kháng nghị của tôi.

Ugghhh, cái tình huống này bị sao thế?

Tôi có cảm giác như đang bị đùa giỡn ấy.

"...Này Kazuma, giữa cậu và Megumin có chuyện gì thế?"

Darkness, nãy giờ đứng ngoài nghe cuộc trò chuyện giữa chúng tôi, đột nhiên buộc miệng nói thế...

Kể cả cô nàng có hỏi thế đi nữa thì... Tất cả những gì Megumin làm chỉ là cảm ơn, và nói rằng em ấy thích tôi theo một cách bảo đảm là như trêu đùa nhau ấy..

Vậy nên kết luận là:

"Chả có gì cả."

"Không thể nào! Nếu giữa hai người không có chuyện gì, thế thái độ của Megumin dạo này là sao chứ?! Tôi đã nghe từ Aqua rồi, nhỏ bảo cậu cứ tìm gặp Megumin trong phòng em ấy mỗi đêm. Cậu đã làm gì

em ấy ở đó à? Cậu đã tính bóc tem con bé hồi ở Làng của Hồng ma tộc mà nhỉ!”

Một lời quở trách không biết từ đâu bay tới.

“Tôi đã nghĩ về chuyện này được một thời gian rồi, nhưng mà mấy người nghĩ tôi là hạng người nào vậy? Coi chừng, không thì ‘Steal’ của tôi sẽ khiến các cô nếm mùi đau khổ à. Và tôi không có nói đùa nhé. Tôi thật sự không rõ cô đang ngụ ý gì, nhưng mấy thứ cô tưởng tượng không có xảy ra đâu.” Sau khi nghe tôi nói xong

“...Tô-Tôi đang nói về, cậu biết mà, chuyện đó đó...Cậu hiểu rõ tôi muốn nói gì, nhưng vẫn muốn tôi nói toạc ra ư? Cái đó....Như hôn Megumin, hay đại loại thế và còn...sờ soạng ngực con bé...!”

Darkness e thẹn đáp.

Tôi vẫn không hiểu nổi chuẩn xấu hổ của cô nàng này.

“Không, hoàn toàn không hề có hôn hít hay sờ soạng gì cả. Cô đang coi rẻ tôi hơi nhiều đấy. Nhìn vào mắt tôi xem, trông có giống đang nói dối không hả?”

Darkness chăm chăm nhìn vào đôi mắt trong sáng của tôi, và dần lộ ra một biểu cảm ngượng ngùng.

“...Ugh. Trông chúng đen tối khiếp, nhưng có vẻ cậu không nói dối. Cho tôi xin lỗi, vậy chắc là không có gì thật. Nhưng sau khi thấy Megumin cư xử như thế, tôi chắc chắn là đã có chuyện gì đó xảy ra mà.... Không, không có gì đâu, đừng bận tâm. Tôi thật sự xin lỗi...”
Ngượng ngùng, Darkness hạ giọng của mình.

Rồi nhỏ đứng dậy, trấn tĩnh bản thân, và khoanh tay lại, vô tình tạo ra tác dụng phô trương bộ ngực của bản thân .

“Gần đây, cậu và Megumin đều hành động rất kì quặc. Tôi chỉ lo là hai người đã ‘vượt rào thôi!’”

Darkness vừa nói vừa bước những bước dài tới chiếc ghế bành và ngồi xuống.

Rồi cô nàng rót trà vào tách của mình.

Như thế lòng vừa trút bỏ được một gánh nặng lớn, Darkness vui vẻ uống tách trà của mình.

Cảm thấy như bị ra rìa khi nhỏ toàn nói chuyện một mình, tôi khẽ càu nhàu:

“...Ờ, mà tôi không muốn nghe điều đó từ một ai đó đã cưỡng hôn người khác không xin phép đâu. Tôi vẫn khá bình thường so với cô nàng quý tộc biến thái nào đó nha.”

Sau khi nghe những gì tôi nói, Darkness phun cả trà ra:

“Này...! Cô làm gì thế, phun đầy lên người tôi rồi này!”

Tôi cởi cái áo dính đầy trà ra và bắt đầu vẩy mạnh nó.

“Khụ! Ặc khụ! Khụ...!”

Darkness đứng dậy ho sặc sụa và lau miệng bằng khăn tay.

“S-Sao cậu! Tự dưng cậu lại nói gì thế hả?! Đúng là một lời buộc tội vô duyên....! Nó hoàn toàn...vô căn cứ...”

Mặc dù nhỏ bắt đầu giận dữ hét lên, Darkness dần im lặng.

Hẳn là đã hiểu rõ tôi đang nói về điều gì, cô nàng lảng đi mắt đắm lệ của mồm đi và quay mặt ho.

“Oh, thế cô đã hiểu tôi muốn nói gì rồi à, đồ dâm dăng. Dĩ nhiên cô hiểu rồi, cô là người đã làm đủ thứ kì cục trong khi thờ hôn hển mà nhỉ! Cô luôn nói những thứ không dành cho trẻ em dưới 18, nhưng khi những thứ đó thật sự xảy ra thì lại lo sợ, đúng không hả? Này, nếu muốn biện hộ thì nói gì đi chứ!”

Tôi bắt chước giọng điệu một nhân vật nọ ai cũng biết. Darkness ngồi xuống ghế với hai bàn tay úp lên mặt.

Cô ta chắc đang run lên vì xấu hổ.

Nhưng sau khi để tay xuống, cô nàng đưa ra một vẻ mặt bình tĩnh nhưng vẫn có chút ửng đỏ, nhưng ngoài ra thì vẫn như thường.

Nếu là lúc trước, cô nàng ắt sẽ bỏ chạy và tự nhốt mình trong phòng khi cuộc nói chuyện tới kuwsc này. Nhưng qua thời gian dài ở cùng nhau, Darkness đã dần trưởng thành.

Cô ấy hờ hững tự rót cho mình thêm một tách trà, chậm rãi nhắm nháp nó, và nói:

“Đó là lỗi của tôi. Tôi xin lỗi vì đã xem nhầm cậu là một tên quấy rối. Hơn nữa, từ nay tôi sẽ cư xử giống một quý cô hơn nên là.....Xin hãy bỏ qua cho tôi.”

“Oh, ờ, dĩ nhiên.... Xin lỗi, tôi đã hơi quá lời. Cứ quên việc này đi...”
Cô nàng Darkness từng chỉ biết che mặt và bỏ chạy trong xấu hổ giờ đã trưởng thành hơn tí rồi.

“Bên cạnh đó, có một gói hàng cho cậu này. Đó là cái thùng ở cạnh cửa vào đây.”

Như muốn che giấu điều gì đó, Darkness uống tách trà không-biết-thứ-bao-nhiêu và chuyển chủ đề.

Trông bề ngoài thì cô ấy khá bình tĩnh, nhưng trong lòng nhỏ có lẽ đang dậy sóng.

“Oh nó tới rồi à. Tôi đã ăn nhiều loại thức ăn nhiều điểm kinh nghiệm, nên là cấp độ của tôi cũng tăng theo. Đó là lí do tôi đã đặt thêm vài trang bị mới phù hợp với một mạo hiểm giả kì cựu... Cơ mà, nếu cứ tống trà vào bụng như thế, chắc chắn cô sẽ làm bạn với bồn cầu sớm đó.”

“C-Cậu không thể tế nhị hơn được à...?”

Trong khi tắm mình trong ánh mắt căm thù của Darkness, tôi vội lục cái thùng và lấy ra cặp giáp tay nhẹ mà chắc, giáp chân và giáp ngực.

“Ồ nó đây rồi! Trông tuyệt đấy!”

Tôi nói trong khi lấy ra món cuối cùng trong thùng, một sợi dây thùng.

— —Tôi có một kĩ năng gọi là “Bìn”.

Gần đây nó đã trở thành kĩ năng chính của tôi. Nếu kĩ năng này thành công và sợi dây đủ chắc chắn, nó có thể bắt giữ mọi đối thủ.

Khả năng thành công của nó có vẻ dựa trên ‘May Mắn’, nên là cơ chế của nó cơ bản là được dành riêng cho mình tôi.

Cho tới giờ tôi toàn dùng một sợi thùng bằng cước đặc biệt, nhưng biết rõ là ‘Phòng bệnh hơn chữa bệnh’, tôi đã đặt làm một sợi dây với độ bền cao nhất.

Sợi dây hợp kim Mythril này có thể trói được cả linh thể nữa. Đúng là hàng ngon.

“Nó là dây chơi SM à?! C-Cái sự lấp lánh ấy ! Chùng làm bằng Mythril sao!?”

Trong lúc tôi cầm sợi dây với vẻ mặt hài lòng, tôi nhận được câu hỏi đầy sự phấn khích đến từ một con biển thái bắt đầu đỏ mặt xấu hổ ngay khi trông thấy một sợi dây đặt làm.

Và con biển thái này, trong lúc nhìn chăm chăm sợi dây đây ghen tị, bắt đầu làm nũng.

“Erm... Kazuma, tôi vô cùng quen thuộc với kỹ năng Bind. Vậy thế này thì sao, sao không thử xài sợi dây mới của cậu? Giờ mới nhớ, tôi chưa bao giờ được trải nghiệm ‘Bind’ của cậu cả. Với tư cách một thành viên cùng nhóm, không phải sẽ tốt hơn nếu tôi rõ sức mạnh kỹ năng của đồng đội mình sao?”

Nữ tặc biển thái cứ hết liếc sang tôi rồi tới sợi dây.

“Không phải cô vừa nói rằng cô sẽ ‘hành xử nữ tính hơn từ giờ’ sao? Và cô hẳn cũng biết cái này là dùng để trói những con quái vật cực mạnh. Nếu cô thêm ‘Bind’ tới thế thì, xài đại sợi dây nhỏ hơn trong tủ đi.”

Tôi nói thế rồi di chuyển để lấy sợi dây trong tủ ra góc phòng khách.

“Không, nó phải là sợi này!... Ý tôi là, sợi này cũng được. Cậu bảo nó chỉ được dùng với lũ quái vật mạnh mẽ, nhưng nó sẽ hữu dụng tới đâu nếu còn chẳng chặn nổi tôi? Không tốt lắm, tôi đoán thế? Nên là thử trói tôi trước xem.”

Nữ cuồng dâm ngắt lời tôi, rồi đỏ mặt nhìn tôi trong sự háo hức và phấn khích.

Kể cả khi cô ta nói thế, tôi có thể khống chế cả một con quái vật khủng như Kowloon Hydra chỉ với sợi dây bằng thép chất lượng thua xa cái trên tay. Vậy việc gì phải thử.

Nhưng nhỏ biến thái ấy còn chẳng cần nghe câu trả lời, cô ta chỉ đứng trong phòng khách với một vẻ mặt hung phấn thôi.

“...Mà, không phải cô nói ‘phải là sợi này’ sao ?

“Không, tôi đâu có...”

“Không, cô chắc chắn đã nói thế.”

“Không, đã bảo là không có mà... Nhưng chuyện đó chẳng quan trọng, nhanh lên! Cậu đang cố cảm dỗ tôi bằng cách trưng ra sợi dây vừa chắc, vừa cứng, vừa nặng ấy à?”

Đối mặt với con nhỏ dám không thèm giấu này, tôi miễn cưỡng đứng lên.

Tôi kéo mạnh sợi dây để xác nhận sức mạnh của nó, rồi quay sang Darkness.

Khá trùng hợp, tôi vừa cởi chiếc áo đầm mồ hôi ra, thế nên giờ tôi chỉ mang độc trên người cái quần short.

Mặt khác, Darkness thì đang mặc chiếc áo hở cổ giúp tôn lên thân hình của nhỏ cùng với váy bó. Cô ta trông giống những cô gái công sở ở Nhật hơn là một tiểu thư quyền quý.

Người ngoài nhìn vào hẳn sẽ thấy chuyện này khá là khiếm nhã nhỉ.

Nhìn thấy tôi để ngực trần cầm dây, mặt Darkness lộ ra những biểu cảm ngượng ngùng.

“N-Này, Kazuma, ít nhất thì cậu mặc áo vào được không? Chỉ cần nghĩ đến việc bị trói bởi cậu trong tình trạng đó đã làm tôi muốn ói rồi....”

“Giờ cô còn nói cái củ lạc gì thế?”

Tôi giờ sợi dây ra trước mặt con dâm đang hết thuốc cứu trên mọi phương diện.

“Sẽ khá rắc rối, nhưng tôi sẽ sử dụng phần lớn ma lực để khiến skill ‘Bind’ kéo dài lâu nhất có thể. Rồi tôi sẽ quăng cô cùng cái mồm chuyên nói xàm của mình sang bên!”

“Cái gì?! Vậy là trói tôi bằng thừng vẫn chưa đủ với cậu à, cậu còn muốn quăng tôi xuống đất nữa sao?! Còn trái bóng nhỏ để chặn họng tôi nữa thì sao? Cậu có cần nó không? Cậu sẽ làm gì nếu tôi la lên vì đau khi đang bondage hả?” (Hỏi google-sama để biết thêm chi tiết)

“Cô tởm khiếp đấy.” “Bitch!!!”

Như mọi khi, nhỏ dâm đang của nhóm chúng tôi vẫn rất sung sức.

Tôi nên trói và để cô ta sang một bên, sau đó đi kiểm tra Aqua và Megumin thôi.

Hay đúng hơn là, đi báo đời cả hai đứa.

Tôi chia sợi dây vào Darkness— —

“Bind!!”

Tôi hét lên và quăng dây.

Sợi dây trong tay tôi bay về phía Darkness và trói cô ta lại.

“Cái..! Chuyện n..! Ugh... Ahhh?!”

Darkness giờ đang bị trói la lên.

Tôi cũng đó người như cô ta.

Hay chính xác hơn thì tôi đã bị mê hoặc.

Hay đúng hơn nữa thì, tôi đang chiêm ngưỡng một cảnh tượng tuyệt vời.

“...Hah, hah... hah...! Sa-Sao cậu...! Sao cậu luôn làm những thứ vượt xa mong ước hoang dại nhất của tôi thế hả... ?!”

Sợi dây trói Darkness chừa lại “cặp buồm” của nhỏ ra, chỉ càng làm chúng nổi vọt lên khi nhỏ thả hỗn hển một cách gọi tình.

Với hai bàn tay đã bị trói chặt, Darkness đang quỳ trên thảm một cách yếu ớt. Hẳn là do lực trói quá mạnh.

Từ lưng đến vai Darkness đều đã bị khống chế. Ngực cô nàng được sợi dây mạnh mẽ làm nổi bật khi cô ta nằm sấp xuống sàn với khuôn mặt đỏ ửng. Nhỏ trông dâm đãng đến nỗi chắc chắn sẽ không lạc loài nếu xuất hiện trên bìa mấy cuốn tạp chí loại đấy ấy.

Việc này tệ thật.

Rất tệ.

Nếu họ thấy Darkness thế này, Aqua và Megumin chắn chắn sẽ nhìn tôi bằng ánh mắt của kẻ vô hồn mất.

Nó tệ đến nỗi khó có thể diễn đạt bằng lời.

Tôi không định trói cô ta theo cách buff vếu thế này. Nhưng sau khi xét việc tôi toàn thó nhằm quần lót khi sử dụng Steal lên phụ nữ và cách Bind hoạt động bây giờ, tôi có cảm giác những skill tôi học được đều đang làm lạc hết cmnr.

Tôi ngồi xồm xuống và nói với Darkness, người đang quần quại và thở hên hển đây khó khăn.

“Này, cô ổn chứ? Tôi không biết nên giải thích sao, nhưng tôi thật sự đã kìm sức lại với đòn Bind ban nãy rồi đấy...”

“Cái này... cậu chưa hết sức sao...?! Kazuma... Lần tới, tôi sẽ trả công cho cậu. Tôi sẵn sàng trả đấy, nên đừng có mà kìm lại đấy!”

Darkness làu bàu mấy câu ngu ngốc... Và rồi...

Tôi cảm thấy có gì đó đang đến từ phía sau.

Đây có lẽ là báo động từ kỹ năng Enemy Detection mà tôi đã mài dũa bấy lâu.

Đáng lẽ nó chỉ cảm nhận được quái vật hay kẻ thù có ác ý.

Nhưng kỹ năng mà tôi luôn dựa vào này hẳn là đang cảnh báo chủ nhân nó về nguy hiểm gần kề.

Tôi lập tức làm theo bản năng...!

— — Tôi nghe thấy tiếng cửa mở.

『Pheww, mệt thật. Nghỉ chút nào. Làm tốt lắm, Megumin!』

『Chị bảo mình mệt ư...không phải chị toàn chơi với Zell Đại Đế suốt hô.... Hmm ?』

Cùng lúc đó, tôi cũng nghe thấy giọng của Megumin và Aqua.

“Huff...huff...huff...”

Vẫn bị trói, Darkness đang nặng nhọc phà hơi vào tay tôi.

『 Kazuma và Darkness không có ở đây, họ đi đâu rồi nhỉ?』

Giọng bồi rối của Megumin vang lên.

『 Theo đôi mắt sáng rõ của tôi, cả hai chắc đang chơi cờ trong phòng một trong hai người rồi.』

Theo sau là giọng Aqua trong khi cô ta vội đi đâu đó.

Chấn nhỏ đi kiểm tra phòng của Darkness và tôi rồi.

Tiếng lách cách của đồ sứ có thể được nghe thấy từ phòng khách. Megumin hẳn đang uống trà trên ghế sofa.

Tôi đã túm lấy Darkness và trốn vào trong tủ đồ chật hẹp vừa kịp lúc. Tôi có thể cảm nhận được hơi ấm cơ thể nhỏ trong khi xem xét nên làm gì tiếp theo.

Thật tình thì, bị phát hiện bây giờ còn tệ hơn khi nãy cả chục lần.

Mà sao tôi lại trốn nhỉ?

Tôi có làm gì sai đâu nào.

Tôi chỉ thực hiện yêu cầu của Darkness thôi mà.

... Không, không đúng. Tôi đã húng lên khi thấy biểu cảm đầy thỏa mãn của Darkness.

Có lẽ tôi trốn vì thấy tội lỗi.

Mọi chuyện sẽ ổn thôi, Megumin sẽ hiểu mà.

Darkness muốn bị trói là việc trong tâm hiểu biết của em ấy mà.

Và chuyện tôi ở cõi áo cũng là thứ thường thấy.

Không...thế không ăn thua đâu.

Tôi nghiêng qua phía Darkness và thì thầm vào tai nhỏ:

“Này, Darkness, mọi thứ rắc rối thế này là do yêu cầu kì quặc của cô đấy! Sẽ rất khó xử nếu họ thấy chúng ta thế này, cô hiểu mà nhi?”

Nghe thấy thế, Darkness gật đầu cùng đôi mắt đăm lẹ.

CLGT, tôi nhớ tình huống thế này đã từng xảy ra rồi nhi.

À, phải rồi, là khi tôi lên vào dinh thự nhà Dustiness và đề nhỏ xuống giường.

Sao tôi lại che miệng cô ta y như lần trước vậy trời?

“Được rồi, giờ thì ta hãy nghĩ cách giải quyết vụ này thôi. Nghe này, tôi sẽ thả tay ra, được chứ?”

Tôi vừa nói vừa bỏ tay ra.

“!? Ow! C-CÔ...! Nhả ra, sao cô dám cắn tay tôi hả! Đau đấy, con ngốc này!”

Vừa định thả tay ra, tôi lại bị cắn. Tôi vung tay qua lại để gỡ miệng Darkness ra.

“Cô làm cái quái gì thế?! Nhìn này! Có cả dấu răng đấy!”

“... Nếu tôi không cắn thứ gì đó... tôi sẽ... không chịu.. được...”

Darkness cố nói gì đó điên rồ trong khi thẫn thức.

Nhỏ này bị gì vậy? Hi vọng là cô ta không học thêm bản năng nào nữa.

Khi tôi thức mắc liệụ nhỏ đang dần kì quặc hơn vì bị áp lực tới giới hạn thì—

Tôi nhận ra sắc đỏ trên khuôn mặt cô ấy không phải là của sự dâm đãng khi này.

Nó là màu đỏ xấu hổ, như thế cô nàng có thể khóc bất cứ lúc nào vậy.

“Tôi muốn đi toilet...”

“Tôi đã nói gì nào? Nếu cô uống nhiều trà tới thế, cô sẽ phải làm bạn với cầu tiêu đấy!”

Phần 3

Cảnh hiện tại là trong một chái tử đồ tối tăm và chật hẹp.

Darkness bị trói đang dần đỏ lên trông thấy.

Và đây không phải kiểu đỏ mặt vì hưng phấn thường thấy của cô ta.

“K-Kazuma... Ka-Kazuma...! Tôi nên làm gì đây, tậ thật, thực sự rất tậ! Nó không còn là chuyện để đùa nữa rồi, chuyện này thật kinh khủng...!”

Darkness, người nửa trên hoàn toàn bị trói, thì thầm.

Cái tử này chật tới nỗi tôi bị kẹt ngay trên người cô ta.

“Tất cả là do cô đã không nghe lời và tiếp tục uống trà! Tôi đã luôn nghĩ về vụ này từ lần đầu gặp mặt, nhưng thật ra cô hơi bị đần, đúng không thế? Bộ não cô chỉ toàn là cơ bắp à? Thật đấy, đôi lúc cô khờ ngang giữa Aqua luôn đấy!”

Nghe tôi nói thế, Darkness trừng mắt nhìn tôi và răng nghiến ken kéc.

Có vẻ như nhỏ lại muốn nói gì đó, nhưng tôi không muốn ép cô nàng vì giờ không phải lúc..

Dạy dỗ cô ta ở đây không có nghĩa lý gì cả.

“Tôi đoán là không còn cách nào khác... Cùng ra khỏi đây rồi giải thích cho rõ nào. Megumin không phải con ngốc cố chấp như cô, em sẽ hiểu nếu ta giải thích rõ ràng. Ra bây giờ ta sẽ bớt được rắc rối về lâu dài.”

“Tôi muốn có cuộc nói chuyện dài và rành mạch về ấn tượng của cậu về tôi, nhưng việc đó có thể để sau. Erm... Có thể cậu không biết, nhưng tôi đã nói đủ mọi điều khi ở một mình với Megumin... D-Dù sao thì, mọi chuyện sẽ rất tệ nếu em ấy thấy chúng ta thế này nên là đợi một chút đi nhé!”

Họ rốt cuộc đã nói những gì khi tôi vắng mặt vậy hả?

Giờ nghĩ lại, Megumin cũng từng bảo là em ấy đã nói rất nhiều về tôi với Darkness.

“... Không còn cách nào khác. Chúng ta đành phải chờ thêm một chút nữa.”

“Này, đưa tôi thứ gì đó để cắn đi! Tôi phải nghiền răng để chịu đựng điều này đó!”

Tôi biết tình hình đã rất tệ, nhưng tôi vẫn nhét vào miệng Darkness một chiếc khăn tay thay cho mấy quả bóng chặn miệng.

Và rồi chúng tôi cứ thế chờ trong chiếc tủ đồ tối tăm.

Tôi nhớ là Aqua và Megumin nói họ định nghỉ ngơi một lúc.

Nếu thật vậy, chúng tôi chỉ cần đợi cả hai nghỉ xong rồi đi.

Tiếng ai đó đang chạy có thể nghe rõ bên kia căn phòng.

“Họ không có ở đây. Bỏ tên đã bộc lộ sức mạnh hikikomori của mình sau khi lễ hội kết thúc và chuyển job sang căn bã qua một bên, kể cả người đáng lẽ đang theo giám sát hắn cũng biến mất luôn!”

Tôi sẽ nhớ điều này. Tối nay, nhất định tôi sẽ ‘cải tạo’ cái chuồng gà của con này.

Gần đây, tôi có thể toàn ăn không ngời rồi thật, nhưng cô ta gan lắm mới dám gọi tôi là rác đấy.

“Chuyện gì đã xảy ra với họ? Không lạ gì khi tên lười như Kazuma đi lang thang, nhưng chuyện Darkness biến mất mà không nói lời nào sau khi tôi nhờ cô trông chừng hắn thì thật sự rất lạ...”

Họ thật sự nghĩ tôi là tên vô trách nhiệm chỉ thích đi lang thang chơi đùa thôi à?

...Rồi

“...Ugh! ...Ugh!”

Darkness khẽ rên như đang muốn nói gì đó?

Giờ nhìn kĩ lại, cảnh Darkness đắm mồ hôi, thở dốc, và bị nhét trong một cái tủ đồ nhỏ bé trông rất là dâm đãng.

Một giọt mồ hôi chảy xuống từ cổ cô ấy.

Ở trong tình huống này bên trong phòng kín không phải chuyện đùa đâu... Woah!

“Này, này, cô đang làm gì thế? Đừng cựa quậy nữa!”

Tôi thì thầm với Darkness, người vừa đột ngột chuyển động, và lấy chiếc khăn tay khỏi miệng cô ấy.

“...Ah! T..Tôi không thể...! Chuyện này nghiêm trọng hơn tôi nghĩ...!”

“Nào, cố lên đi! Mấy nhỏ kia chỉ nghỉ giữa chừng một lát thôi, họ sẽ đi trước khi cô nhận ra ấy mà!”

Tất cả đều là lỗi của Darkness vì không chịu đựng cho đàn hoàng trong cái hốc chật hẹp, nóng nực này. Đó là lý do tại sao hai chúng tôi lại đỏ mặt rồi đổ mồ hôi, làm mọi chuyện trông càng tệ hơn.

“Không phải tôi nói rồi à?! Đây là lý do tại sao chúng ta nên ra ngoài khi này đây, đúng chứ?”

“T, Tôi xin lỗi...! N-Nhung...!”

Không để Darkness kịp nói lời nào, tôi nhét cái khăn lại vào mồm cô ta.

Khi này thì vẫn ổn, nhưng với tình trạng của Darkness bây giờ, tôi không thể để cô ta ra ngoài.

Mồ hôi khiến chiếc áo hở cổ của nhỏ dính vào da thịt. Dù hai người kia có hiểu được là thật sự không có chuyện gì xảy ra, họ vẫn sẽ nhìn tôi với cặp mắt khinh bỉ vì đã trói Darkness trong tình cảnh này.

Cuối cùng tôi và Megumin cũng có lại tâm trạng thoải mái với nhau, tôi sẽ không để con ngốc này làm công sức của mình đổ sông đổ biển đâu!

Khi tôi đang nghĩ thế, sức chịu đựng của Darkness dường như đã đến giới hạn. Cô ta bắt đầu cựa quậy bên dưới tôi, cố gắng thoát ra.

Tôi hốt hoảng ngăn cô ấy lại và nói nhỏ:

“Hey, bình tĩnh đi! Mọi chuyện sẽ ổn thỏa nếu cô cố nhịn. Suy cho cùng, cũng là lỗi của cô vì không nghe lời khuyên của tôi mà! Cho nên là ở yên đấy!”

Darkness ngoan ngoãn nghe lời, rồi nhắm mắt cam chịu.

Sẽ chẳng có gì hay ho nếu chúng tôi bị tìm thấy trong tình cảnh này, thế nên tôi lấy chiếc khăn tay ra lần nữa và nói:

“Này, đừng có nhắm mắt lại thế! Ugh, cô cũng thế này hồi tôi lên vào dinh thự nhà cô nữa, cô toàn dễ dàng từ bỏ trong mấy lúc thế này thôi! Nghe này, do cô ngốc quá thế nên tôi sẽ giải thích cho mà nghe. Nếu giờ cô phóng ra khỏi tù, mọi chuyện sẽ rất khó xử. Nếu Aqua thấy cô, cô ta chắc chắn sẽ rêu rao với mọi người trong hội là, ‘Tin nóng hồi đây! Kazuma ngực trần và một Darkness bị trói đã cùng trốn trong tù quần áo, cả hai đều ướt đẫm mồ hôi! Tôi sẽ để trí tượng tượng của mọi người đoán phần còn lại!’. Ờ, thứ gì đó giống vậy đấy!”

“Ugghhhh...”

Nghe tiếng rên khóc của Darkness, tôi sử dụng số ma lực còn lại để xài Freeze nhằm làm điệt đi cái đầu nóng của mình.

Cái tù quá ngọt ngào, nên Darkness nhìn tôi đầy ganh tị. Nhưng nhỏ cũng không xin một cái Freeze luôn.

Có vẻ nhỏ cũng hiểu rằng sẽ rất nguy hiểm nếu nhỏ đột nhiên hạ nhiệt trong tình cảnh này. (Editor: Tưởng tượng cảnh bạn đang nhin mà một luồng gió mát ủa tới đê :v)

Loay hoay một hồi, Darkness bảo....

“N-Này Kazuma... Dù mọi chuyện đang thế này, tôi thật sự đang tận hưởng cảm giác kiềm chế bằng quang của mình. Tôi có kì cục không?”

“Được rồi, chỉ cần cô ngưng nói nữa thôi. Và cố ngậm miệng mình lại dùm đi.”

Trong khi tôi đang la mắng con nhỏ biến thái hết thuốc chữa này, tiếng một cuộc trò chuyện vang lên từ bên ngoài tú.

『Chuyện gì thế? Megumin, em tính làm bao nhiêu là bùa hộ mệnh vậy? Em tính nhồi hết vào túi của Kazuma tới khi nó đầy luôn hay sao thế?』

『Không, mấy cái này là cho tất cả mọi người. Đây là của Aqua và đây là của em... Và cái này, lá bùa chắc chắn nhất, là cho Darkness, người luôn bảo vệ chúng ta bằng chính cơ thể mình. 』

Sau khi nghe nhưng lời cảm động từ Megumin, Darkness ngừng cựa quậy.

...Vào lúc đó, suy nghĩ của Darkness và tôi hoà làm một.

Chúng tôi không thể khiến Megumin thất vọng khi thấy cả hai thế này được.

Vẫn ngay bên dưới tôi, Darkness thì thầm:

“...Này, cậu không có cách nào giải quyết tình cảnh này sao? Dù sao nhanh trí cũng là một trong những điểm mạnh của cậu mà. Có kế nào không!”

Ngay cả khi cô nói thế— —

Tôi lục soát cái tủ chật hẹp vừa đủ cho hai người này để thử tìm xem có gì xài được không.

...Và tôi đã tìm thấy thứ gì đó.

May mắn của tôi đúng là tuyệt thật.

“Tin vui đây, Darkness! Vấn đề lớn nhất đã được giải quyết!”

Tôi gọi Darkness và cho cô ta xem thứ mà tôi tìm được!

Một chai nước.

“...! ...!!”

“T-thôi thôi! Đừng có cụng đầu tôi mà không báo trước như thế!”

Cô ấy có vẻ khó chịu về cái chai tôi đưa ra.

“Tch... Cô là người đã hỏi tôi có ý nào

không. Tôi quả là không thể chiều lòng cô tiểu thư quyền quý đây tự trọng đây được...”

Nghe lời chỉ trích thường thấy từ tôi, Darkness ngẩng đầu lên.

“Này, cậu vừa nói gì thế? Tôi từ chối không phải vì sĩ diện của quý tộc, tôi từ chối vì tôi là con gái! Phẩm giá của người phụ nữ là thứ

tôi không thể vứt bỏ được! Ở chỗ quái nào trên đời lại này sử dụng cái thứ này thế hả, đồ biến thái!”

“Ở đất nước của tôi, những người thuộc hàng ‘dũng mãnh’ chuyên việc bảo vệ nhà riêng của họ sẽ dùng mấy chai nhựa giống thế này khi họ không thể rời vị trí của mình.”

“?!”

Trong lúc chúng tôi tiếp tục cuộc trò chuyện ngớ ngẩn của mình, thì bên phía đối diện....

『— — Này, Megumin. Em thật sự trông rất hạnh phúc khi làm chúng đó. Nhìn em làm thôi cũng khiến chị vui lây đó.』

Aqua nói với giọng thông thả.

.

『Đương nhiên rồi. Những lá bùa này đều mang theo ước nguyện của em, rằng mọi người sẽ bên nhau mãi mãi... Em cũng rất biết ơn chị nữa, Aqua. Hãy ở cùng nhau mãi nhé. 』

『M...Megumin! Điều này... chị xúc động quá! Chị hiểu rồi, giờ chị cũng không trở lại thiên đường được nữa, nên chị chỉ việc vứt quách bốn phận của mình và tận hưởng cuộc sống hạnh phúc hiện giờ thôi! Kazuma sẽ lo liệu chuyện tiền bạc bằng cách nào đó, thế nên ta hãy cùng vui đùa nhiều nhất có thể và tận hưởng khoảng thời gian ta ở cùng nhau thiiiiiiiiii!』

『Chị vẫn nói về chuyện thần thánh và thiên đường à? Ummm, ổn thôi, miễn sao chúng ta mãi bên nhau là được.』

Và trong khi họ đang có một cuộc trò chuyện rất vui vẻ và đầm ấm tại phòng khách,

“Tôi sẽ nói thật, tôi luôn xem cô là một nhỏ quý tộc dâm dăng! Cô sở hữu một cơ thể gợi tình và cảm giác quyến rũ, nhưng sự phòng ngự lại quá cao! Mặc cho bản thân có một thân hình gợi tình tới vậy, cô cứ toàn ngại ngùng với những thứ kì quặc nhất! Cô bị sao thế? Nói rõ xem, rốt cuộc cô là một con nhãi hư hỏng hay một trinh nữ trong sáng thuần khiết hả! Vừa trinh trắng vừa biến thái là thế nào hả cái con nhỏ nửa vờ này?!”

“Okay, tôi không thích lạm dụng quyền lực của quý tộc, nhưng tôi sẽ không nhân nhượng với anh đâu! Tôi sẽ xử tử anh vì dám xúc phạm một quý tộc!”

Darkness, người vẫn đang bị cuộn tròn trong một tư thế mời gọi trong chiếc tủ, đang ngã người về phía tôi với hai tay vẫn bị trói.

Trong khi vẫn giữ tư thế đó, nhỏ đá tôi. Và ở không gian chật hẹp này, né đi là không thể.

“Tới đi nào! Làm được thì cứ thử đi, cô gái trẻ! Cô chỉ là một lính thập tự không hạ nổi một mạo hiểm giả, nghề được cho là yếu nhất đấy. Ồ, ra cô muốn dùng quyền lực của bố mình khi không thể thắng nổi tôi trong trận đấu tay đôi à? Wow, tiểu thư Latanina, cô thật là ngầu đó!”

“Xem ai đang vênh vào kia! Ngay khi hai người kia rời đi, hai ta sẽ đấu một trận. Tôi sẽ giết anh!”

“Không phải cô vừa cố làm thế à? Nghĩ tới việc một tiểu thư nhà quyền quý mà lại đi đá vào mặt người khác, rốt cuộc cô được giáo dục

thế nào vậy hả?! Và cả cách cô nói chuyện cũng thay đổi luôn, cô quá là một tiểu thư nhỏ nhắn nhè!”

“Ahh, ng-ngừng lại! Đừng ép vào bụng tôi chứ! Tôi mà không giữ lại nổi là cậu lãnh đủ đó!”

Tình hình đang rất cấp bách, nhưng chúng tôi dẹp nó sang một bên và lặng lẽ vào trận.

So với cuộc trò chuyện hoà thuận nơi phòng khách, sự nhỏ nhen của hai đứa tôi hiện ra khá rõ nét.

『— —Này, em có nghe thấy tiếng lộc cộc không?』

『Có à? Em không nghe thấy gì hết. Mà này, quay lại làm việc thôi. Hay ta nên kết thúc công việc trước bữa tối và cùng ăn ít thịt nướng đi? Hai người họ tới lúc đó hẳn cũng về nhà rồi.』

『Nghe hay đấy! Dù sao mùa hè cũng là mùa của những buổi BBQ mà. Mà chị cũng muốn nhắm nháp chút bia lạnh nữa! Chị sẽ nhờ cả hai người kia mua nguyên liệu khi họ quay về!』

Cùng trò chuyện thân mật, hai người họ rời khỏi biệt thự lần nữa.

Và ngay khi họ vừa rời khỏi.....

“Tôi không thể tin được cô mà không phải ai khác lại tỏ ra xem thường tôi! Cô chỉ là cái khiên thịt với điểm mạnh duy nhất là cái sự khiêu gợi của bản thân? Sao tôi không nói cô biết mục đích sống duy nhất của cô nhỉ?”

“Tới đi! Cậu toàn “yếu sinh lý” vào những thời điểm quan trọng thế này, nên là thử xem nếu cậu có thể!”

Darkness và tôi đã quên đi mục đích ban đầu, cứ tiếp tục cãi nhau trong chiếc tủ chật hẹp dù Aqua và Megumin đã rời đi.

— — Tôi thở những hơi thở mệt nhọc trong khi kéo Darkness ra khỏi cái tủ và dựng nhỏ lên.

“Chết tiệt, ta đã lãng phí quá nhiều thời gian cho mấy việc ngu ngốc như ban nãy... Chúng ta đang làm cái quái gì thế... Thôi quên đi, lo đi giải quyết nỗi buồn đi kìa... Ugh, tôi mệt lắm rồi! Tôi về phòng nghỉ tí đây.”

Darkness nhìn tôi với vẻ mặt cũng mệt mỏi không kém.

“Thật tình, tôi mới là người lãng phí thời gian đây này. Đi mà ngủ đi, đồ lười biếng. Sau khi vào nhà vệ sinh, tôi sẽ ở trong phòng mình cho tới khi Bind hết tác dụng. Sau đó, hai ta sẽ làm một trận nghiêm túc. Tôi không chấp nhận việc bị xem thường tới thế đâu, hiểu chứ?”

Với những lời lẽ đó, nhỏ hướng tới toilet với nửa người trên còn đang bị trôi.

...Con nhỏ này thật là...

Tôi hi vọng cô ta có thể học dù chỉ là một phần nhỏ nhất từ sự cao thượng của Megumin.

Tôi nhìn Darkness bước đi loạng choạng tới toilet, sau đó hướng về phòng mình ở lầu hai.

Khi tôi nhẹ nhõm đặt lưng lên chiếc giường sau khi vượt qua khủng hoảng, tôi nghe tiếng ai đó gõ cửa phòng mình... Đúng hơn là, tiếng ai đó đang đập cánh cửa đây bạo lực.

Tôi tò mò mở cửa, người phía sau nó khiến tôi không khỏi bối rối.

Đó là một Darkness rồi bời với đôi mắt rung rung.

Có phải chuyện ban nãy làm nhỏ phiền muộn, nên giờ nhỏ đến để xin lỗi à?

Những cuộc cãi vã giữa những người kiếm chế kếm là điều thường thấy trong ngôi nhà này, chẳng cần gì phải xin lỗi bây giờ nữa...

Trong lúc tôi nghĩ thế, Darkness cọ cọ cặp đùi và nói:

“X-Xin lỗi đã làm phiền, Kazuma... san... Ừm, tôi không thể dùng tay mở cửa nhà vệ sinh được...”

Hiệp 2 bắt đầu!

Phần 4

Nhà vệ sinh gần phòng tôi nhất nằm ở tầng 2.

Nó khá xa cửa chính, nên là tôi vẫn sẽ đủ thời gian để ứng phó kể cả khi Megumin và Aqua chợt quay về.

“Nhanh lên, nhanh lên! Ôi không, vụ này tệ thiệt mà!”

Darkness, giờ trông như thể sắp khóc, thúc giục tôi.

Nhỏ hẳn đang bảo tôi nhanh chóng mở cửa toilet dùn.

...Chúng tôi mới đánh nhau khi nãy, thế nên tôi nghĩ mình nên “nhây” chút.

“ Chuyện gì tệ thế? Cô nói rõ hơn xem.”

Darkness quằn quại trước cửa phòng.

“Cậu, cậu, sao cái đồ tiêu....! Giờ này mà cậu còn làm thế được, cậu rớt cuộc có thể ga-lăng với tôi được bao nhiêu đây hả....! Ahhhh, thật tình, là lỗi của tôi! Tôi sai rồi, được chứ, giúp tôi mở cánh cửa đi! Tôi không có tâm trạng đùa giỡn lúc này đâu!”

Darkness thở dốc và nức nở đến sắp khóc.

“Không còn cách nào khác vậy. Oh, nhưng tôi còn phải đấu với cô sau khi cô giải quyết xong vấn đề nữa... Trời ạ, phiền phức thật, nghĩ tới thôi đã làm tay tôi nhủn ra rồi...”

Darkness trừng mắt khi tôi từ chối cho qua mọi chuyện.

“...Tên ngốc...”

“Tôi giỡn hơi quá, xin lỗi! Đừng khóc mà! Này, thế là ăn gian đấy, con gái mà chơi trò khóc là ăn gian mà!”

Những giọt nước mắt lăn dài trên má của Darkness khiến tôi vội vàng mở cửa.

Tuy nhiên....

“...Đủ rồi. Tôi sẽ xả luôn tại đây và sau đó kể lại mọi chuyện cho Megumin và Aqua biết.”

“Tôi sai rồi! Thật đấy, đó là lỗi của tôi! Tôi hơi ngạo mạn và đi hơi xa! Tôi xin lỗi mà, nên là làm ơn tha lỗi cho tôi nhé!”

Giờ thì đến lượt tôi cho Darkness thấy khuôn mặt khóc lóc của mình trong khi lùi xa cánh cửa đã mở

Sau khi Darkness, tay vẫn còn bị trói, vào phòng tắm, tôi đóng cửa lại và thở phào nhẹ nhõm.

Giờ sẽ không còn rắc rối nào nữa.

“Này, Kazuma, đồ lót của tôi! Ôi không, Tôi không cởi nó ra được!
Ah, chết tiệt, việc này.... Tôi nên làm gì đây....!”

Tiếng khóc của Darkness vang ra từ phía trong toilet.

Sao chuyện này lại có thể xảy ra vậy trời? Mấy “hoàn cảnh đặc biệt” thường là cái cớ cho bất cứ ai liên quan vui vẻ bỏ chạy này.

“Được rồi, để cho tôi. Tôi cởi ra cho cô.”

Ngay khi thấy tôi mở cửa, Darkness la hét trong hoảng loạn.

“Này, đợi, đợi chút!...Ugh, chết tiệt, không còn cách nào khác sao...
Này, Kazuma, ít nhất thì cậu cũng kéo rèm lại đi! Nếu chỗ này tối một chút, tôi nghĩ sẽ không tệ lắm...!”

NÀY DARKNESS,
CÔ ĐÃ HỨA RỒI ĐÓ,
GIÚP TÔI DỰNG MỘT
CÁI CHUỒNG CHO
ZELL ĐẠI ĐỂ NHA,
ĐƯỢC KHÔNG?

AQUA

DARKNESS

NÀY
KAZUMA,
ÍT NHẤT
THÌ CẬU
CŨNG KÉO
RÈM LẠI ĐI!

ĐÂY LÀ
MỘT TRUYỀN
THỐNG CỦA
HỒNG MA TỘC,
MỘT TẤM BÙA
HỘ MỆNH VỚI
ĐẶC TÍNH
MA THUẬT.

MEGUMIN

Tôi hiểu.

Tuy nhiên...

“Xin lỗi, nhưng tôi có một kỹ năng gọi là Farsight...” (Nhìn trong đêm á)

“Aghhh, thật là, sao mọi chuyện lại tiện cho cậu thế chứ?! Nhưng có lẽ đó là lý do tại sao cậu lại rất được việc trong những lúc khó khăn, nên là cảm ơn cậu nhiều lắm!”

Roi vào bối rối, Darkness, giờ bỗng òa khóc, bỏ cuộc và cảm ơn tôi.

Cô ấy hẳn đã tới giới hạn rồi.

Vào lúc đó, một ý tưởng đã đến với Darkness, vẻ mặt nhỏ sáng bừng lên.

“Steal! Kazuma, sử dụng Steal lên tôi từ bên kia cánh cửa đi! Kỹ Steal như quấy rối tình dục của cậu chắc chắn sẽ lấy được quần lót! Cậu sẽ thấy quần lót của tôi, nhưng ít ra còn đỡ hơn việc để cậu với lấy nó từ dưới váy và cởi nó ra!”

Tôi hiểu rồi, ý kiến hay đấy!

Nhưng mà.....

“Tôi đã sử dụng hầu hết mana vào đòn Bind lên cô, và sau khi dùng Freeze ở trong tủ, tôi hết xí quách rồi.”

“Tôi xin rút lại những lời khi nãy rằng cậu là người rất đáng tin cậy trong những lúc khó khăn và cả lời cảm ơn của tôi nữa. Aahhhhh, thật tình, cậu thật là.....!!”

Cuối cùng, kế hoạch chuyển thành tôi phải kéo quần lót của nhỏ xuống một chút, sau đó Darkness sẽ lo nốt phần còn lại tựa vào bức tường.

Tiếng cọ xát da thịt khiến tôi rất áy náy, nhưng tôi cũng không cần ở đây lâu hơn nữa.

Nhưng ngay khi tôi vừa định rời đi,

“K-Kazuma! Kazuma, khoan, đừng đi! Nó, nó không ra...! Tôi nên làm gì đây, nó không chịu raaaaa...!”

Tiếng gọi đau đớn của Darkness vang lên từ bên trong.

Không, đó không phải thứ mà tôi có thể giúp cô ấy được.

Cơ thể nhỏ có lẽ đang không hoạt động tốt được vì nhỏ đã nhịn quá lâu.

Vậy thì, việc duy nhất tôi có thể làm là...!

Tôi vỗ tay theo nhịp nhẹ và la lớn:

“Cố lên, cố lên Darkness— — Cố, Cố lên nào Darkness— — Cô làm được mà, Darkness— — ”

“Đồ đần, cậu đang nghĩ gì thế hả?! Là giấy vệ sinh! Tôi không thể lấy giấy vệ sinh ra được!”

Oh, vậy ý cô ấy là thế. Nào nào, chỉ là chút sai lầm dễ gặp thôi mà.

Giấy vệ sinh ở thế giới này thường được làm bằng thứ như giẻ hay giấy chất lượng kém.

Suy cho cùng, giấy ở đây rất đắt mà.

Nếu tôi không nhầm, chỉ có những thể loại giàu của giàu mới có thể sử dụng giấy vệ sinh thật sự thôi.

Trong khi tự hỏi nhỏ muốn tự kéo giấy vệ sinh làm chi khi tay còn không dùng được. Tôi hét lên:

“VẬY TÔI MỞ CỬA NHA!”

“CỬA NÀO?”

Trước khi tôi nhận ra thì, Megumin và Aqua đã đứng ở trước cửa toilet tự bao giờ.

“— — Thật là, hai người thật là ngốc mà...”

Chúng ta đã sống cùng nhau lâu vậy rồi, kể cả có thấy cảnh đó thì bọn em cũng không hiểu làm gì đâu mà.”

Megumin nói với giọng bực tức. Em ấy đã hiểu mọi chuyện sau vài lời giải thích đơn giản.

Tôi ước hai người kia cũng học được sự nhạy cảm và thấu hiểu từ Megumin.

Darkness ngồi bệt xuống và lặng lẽ lâm bẫm ngay khi thấy Megumin.

“Ughh.... Chị không có gì để nói....”

“À mà....”

Megumin bắt chuyện trong lúc đưa cho Darkness và Aqua lá bùa.

“Vả lại, ngẫu hứng gây rắc rối như thế này là chuẩn phong cách của chúng ta mà, không phải sao?”

Em ấy cười hạnh phúc từ sâu trong trái tim.

Darkness và tôi cũng tự nhiên nở nụ cười...

Nhưng bầu không khí ấm áp và hài hòa này lại bị khựng lại bởi Aqua, đứa không hề biết đọc tình huống.

“Nhân tiện, cậu xả lũ kịp chứ?”

Dù là tôi cũng tò mò về chuyện đó nữa.

Phần 5

Tối hôm đó.

“Con bé vẫn chưa tới...”

Megumin nói rằng em sẽ đến phòng tôi tối nay, nên là tôi đang lo lắng chờ ở đây.

Cẩn chặt tâm can, tôi mua một ít rượu đắt tiền cho Aqua, người hay phá kế hoạch của tôi dạo gần đây.

Còn với Darkness, tôi mua một viên Manatite cao cấp, niệm một phép Bind cực mạnh lên nhỏ và làm nhỏ bất tỉnh luôn trong phòng.

Với cái cách Darkness la hét về những gì nhỏ có thể trả cho tôi để được chơi thế này trong khi quần quai với khuôn mặt đỏ ửng, cô ta chắc sẽ không thể di chuyển cho đến sáng mai rồi.

Trong khi tôi chờ đợi trong bất an, tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên.

“Kazuma, anh có ở đó không?”

“Oh, tất nhiên rồi! M-M-Mời vào!”

Tôi lo tới nỗi nói lắp, nhưng có lẽ Megumin cũng thế.

Megumin đang ôm chầm Chomusuke vô cảm vào ngực, chắc là để thay cho cái gối.

Em ấy nuốt nước bọt ngay sau khi vào phòng tôi.

“X-Xin lỗi đã làm phiền... Nhân tiện, đây là lần đầu tiên em đến phòng anh vào giờ này nhỉ.”

“U-Ừ, đúng thế thật! Dù chúng ta đã chung sống dưới một mái nhà hơn một năm!”

Megumin không đi thẳng vào vấn đề, thay vào đó cô bé nhìn quanh căn phòng.

Thật tốt khi Megumin có vẻ hứng thú với đồ vật trong phòng tôi, nhưng sẽ rất tệ nếu em ấy vô tình phát hiện ra thứ đó. Mong rằng con bé không chạm vào bất cứ thứ gì trong tủ quần áo của tôi.

Megumin, giờ trông hơi hoảng, bắt đầu im lặng.

Cả hai chúng tôi cảm thấy hơi ngượng nên sự im lặng tiếp tục thêm một chút nữa.

“Em đến phòng anh giờ này là để nói về vấn đề em đã đề cập với anh trước đó...”

Megumin dường như đã thông suốt. Em ấy ôm Chomusuke trong tay chặt hơn.

Em ấy chẳng thèm để ý con Chomusuke đang yếu đi. Cả hai tai của em cũng dần ửng đỏ, và sắc đỏ hung đang ánh lên trong mắt em ấy....!

“Điều mà em muốn nói với anh là....”

“Điều em muốn nói với tôi là?!”

Tôi nuốt nước bọt và vô thức lại gần.

“A-Anh gần quá đó, Kazuma! Chờ chút, không cần phải vội thế đâu!”

“Anh không có ngại gì điều này, và khoảng cách cũng không quan trọng, cứ tiếp tục đi!”

Tôi giục Megumin tiếp tục.

“Điều em muốn nói là... Đ-Đúng rồi! N-Nó là vấn đề về đứa nhóc nhỏ nhắn này!”

Megumin vừa nói vừa đưa Chomusuke cho tôi.....

“...Hả?”

“Em muốn cho anh biết danh tính thật sự của Chomusuke trong bí mật.

Khoan....!

“Không, ý em không phải thế nhỉ! Em đã đi xa đến thế này rồi, đồ yếu đuối! Em toàn nói về sự vô dụng và việc anh toàn rối lên, nhưng chính em cũng hoàn toàn là một đứa nhát cáy mà!”

“E-em đâu có bảo anh vô dụng! Và em thật sự muốn nói với anh về đứa nhóc này mà!”

“Đồ dối trá! Megumin, em là đồ nói láo! Đáng lẽ em phải nói về những thứ ngọt ngào hơn chứ, sao em lại để anh hi vọng chờ trông lâu thế hả?!”

Sau khi cố đưa Chomusuke cho tôi,

Megumin nỗ lực đổi vấn đề với gương mặt đỏ hoe.

“Em chưa từng nói với anh điều này, nhưng thật ra, nhóc này không phải là một con mèo bình thường.”

“Biết từ lâu rồi cô! Anh thấy thứ này khè lửa và bay rồi!”

“...Anh đang nói gì thế? Nó có lẽ không phải là một con mèo, nhưng đâu có nghĩa là nó biết bay hay mà phun lửa đâu.”

“Anh đã nói bao lần rồi, anh đã thấy thế! Đ-đừng nhìn anh bằng ánh mắt thương hại ấy chứ! Ah, sao cũng được, dù nó có là gì thì cũng thế thôi!”

Đúng vậy, thay vì con mèo không rõ nguồn gốc này, trái tim của Megumin quan trọng hơn nhiều.

“Suy nghĩ kĩ đi, không phải em còn điều gì muốn nói với anh sao?! Nhanh lấy chút can đảm đi nào!”

“Ughh...”

Megumin lùi về hướng về cánh cửa từng chút một, trong khi tôi tiến theo em ấy.

“Cứ nói đi! Em đã gần như nói hết mọi thứ rồi mà, phải không?! Em đã bảo anh bao nhiêu lần rằng em thích anh, yêu anh hay gì gì đó mà!”

“Em chưa hề đề cập đến yêu nha, đừng có mà nói quá!”

Thấy bị tôi gây sức ép, Megumin không chỉ đỏ mặt vì giận, cả ánh mắt em ấy cũng ánh lên sắc đỏ.

Trông em ấy như muốn nói gì đó, nhưng đã suy nghĩ lại.

Cuối cùng, con bé miễn cưỡng đưa Chomusuke vào tay tôi và nói:

“Anh đã làm đủ mấy việc như thế với Darkness cả ngày nay rồi, anh còn đòi bại được tới cỡ nào nữa hả?! Lúc này thì làm ơn ngủ với mình nhóc này đi!”

Sau khi phản bác như thế, cô bé lao nhanh ra khỏi phòng tôi.

Ban ngày em cố tỏ ra mình không quan tâm, nhưng không phải em vẫn phiền muộn một chút vì điều đó sao?

Ngủ với nhóc này lúc này, không lẽ nó có nghĩa là một ngày nào đó tôi có thể ngủ với ai kia ngoài nhóc nhỏ này sao? Khoan, không, điều quan trọng hơn là...!

“Em lại cho anh leo cây nữa hả Aaaagghhhh!”

Chương 2:

Hãy ban sự trưởng thành cho những phiêu lưu giả tưởng thời quá lâu!

Phần 1

“.....”

Aqua ngồi ôm gối trên tấm thảm và hướng ánh mắt về phía tôi.

Sao cô ta lại nhìn tôi chăm chăm ngay từ sáng thế này chứ?

Từ mối quan hệ giữa tôi với Megumin và Darkness, đây là thời kỳ nổi danh của tôi lên ngôi, cô nàng này cũng phải lòng tôi rồi chẳng?

Liệu đây có phải là ánh nhìn mà một cô gái trao cho người đàn ông cô ấy yêu thích?

Tôi lười biếng nằm trên chiếc sofa và nói với Aqua:

“...Sao lại nhìn tôi chăm chăm vậy? À, cô muốn thứ này à? Cũng muốn thưởng thức một chút sao”

Tôi vừa nói vừa uống hết thứ đồ uống giống như rượu sâm-panh trên tay.

Tôi không chắc nên miêu tả nó có ga hay sủi bong bóng nữa, mùi vị rất kỳ quặc.

Aqua từng bảo loại rượu này tương đối ngon, nhưng tôi lại chẳng biết ra sao vì thiếu kiến thức về thưởng rượu.

Có lẽ là thế, nhưng được uống loại rượu đắt tiền này vào buổi sáng thật đúng là đặc quyền của kẻ chiến thắng trong cuộc sống.

Aqua nhìn chăm vào tôi và nói:

“...Sau khi lễ hội kết thúc, Kazuma đã trở thành tên vô công rồi nghề ở một cấp độ thật đáng ngạc nhiên.”

Ara, vậy ra đó không phải ánh mắt ngưỡng mộ, mà là cách người khác nhìn một kẻ ăn bám.

Nhưng tôi của lúc này sẽ không nao núng hay giận dữ bởi những lời cô ta nói.

Đây là lòng rộng lượng của người đàn ông đã sở hữu trong tay một dinh thự lớn, kèm theo đó là sự giàu có đến độ có thể ăn chơi cả đời khi vẫn còn trẻ tuổi như thế này.

“Nè Aqua, cô đang nói gì thế. Tôi là một người thành đạt, được chưa? Có gì sai khi tận hưởng một cuộc sống phù hợp với địa vị của bản thân hả? Tiền trong ngân hàng của tôi nhiều tới nỗi chỉ với phần lãi suất cũng đủ để tôi sống cả đời rồi hiểu chứ? Tôi sẽ chỉ đi phiêu lưu khi có tâm trạng, thời gian còn lại thì cứ rong chơi thôi.”

Sau khi nghe những gì tôi nói, Aqua lẩm bẫm ‘Oh hiểu rồi’.

Sau đó cô ta lấy thứ sâm-panh tôi đã đặt trên bàn.

“Dường như anh nói đúng đấy. Tôi cũng sẽ thưởng thức một chút Neroid thượng hạng.”

“...Không phải đó là sâm-panh sao?”

“Đây là Neroid. Thế giới này không tồn tại carbonic acid. Thông thường, các loại đồ uống có ga đều hòa lẫn thêm Neroid.”

Aqua vừa nói vừa đi kiểm một chiếc ly.

Darkness và Megumin là những người tiếp theo ghé qua.

...Họ đều phục trang đầy đủ và chuẩn bị lên đường phiêu lưu.

Darkness mặc bộ giáp toàn thân và Megumin thì đang cầm theo cây trượng quen thuộc của mình.

Khi tôi thấy điều này.

“Xài Bộc liệt ma pháp hàng ngày à? Đi cẩn thận nhé. Nhân tiện, mọi người có thể mua bữa tối trên đường trở về không? Tôi sẽ trả tiền sau. Hôm nay tôi muốn thưởng thức đồ chiên.”

Tôi nói với họ khi vẫn phoi mình trên ghế sofa.

Megumin và Darkness nhìn chăm chăm vào tôi.

Đây mới chính là ánh mắt người con gái dành cho người đàn ông mình yêu.

“...Darkness, chúng ta nên làm gì với kẻ mới sáng sớm thế này mà đã lười biếng nằm uống rượu đây?”

“...Cứ tìm một nơi và quẳng hẳn đi.”

Hmm?

... Hình như tôi lại sai lầm nữa rồi.

Đây lại là ánh mắt dành cho kẻ mà họ đã dứt tình.

“Mấy người thật là ... nói cho rõ ràng nè, tôi không cần phải làm việc nữa. Tại sao người ta lao động? Để kiếm tiền phải chứ? Nhưng tôi đã sở hữu một gia tài đủ đồ sộ để tiêu xài thoải mái suốt cả đời rồi. Thế có gì sai khi tôi nuông chiều bản thân trong quãng đời còn lại? Tôi sẽ không làm phiền ai đâu.”

Vừa nói tôi vừa nhấm nháp món đậu hạt đi kèm với rượu.

Darkness thở dài thật sâu.

“Thật đáng thương...Không làm việc bởi anh đang có tiền? Nếu ai cũng nghĩ như thế thì thế giới này sẽ vận hành lệch lạc mất. Dầu sở hữu đủ tiền để sống lang thang cả phần đời còn lại, anh vẫn mang nghĩa vụ cống hiến cho thế giới này với tư cách một con người.”

Tôi lầm bầm với cô nàng Darkness đang nói những lời cao thượng ấy:

“Quý tộc các vị cũng có lối sống thế này thôi.”

“V – Vô lễ! Đừng coi thường quý tộc! Có lẽ cậu nghĩ chúng tôi không làm việc gì hết, nhưng quý tộc lại đang thực hiện tất cả những gì trong khả năng để người dân có thể sống yên bình. Cậu cũng sở hữu sức mạnh để làm cho người dân chút gì đó đúng không? Đừng chỉ mãi nghĩ về tiền, vậy hãy vì những người anh yêu thương thì sao. Ngay cả việc hạ gục những con quái vật đe dọa đến an nguy nhân loại cũng tốt hơn là nằm lười thây ở đây...”

Tôi quay lưng lại với nàng Darkness đang nói những điều lớn lao ấy và vùi mặt vào phía sau chiếc sofa.

“Á!”

Darkness bỗng la lên khi chúng kiến chuyện đó, nhưng tôi cho cô ấy ăn bơ luôn.

Suốt cuộc đời cao quý của mình, đây chắc là lần đầu tiên cô ta bị người khác đối xử như vậy khi đang phát biểu đầy mê say.

Tôi là Satou Kazuma.

Một người sẽ không cúi đầu trước uy quyền.

Khi một người thuộc tầng lớp thống trị như Darkness bảo tôi phải làm việc, trách nhiệm của tôi là kiên quyết phản kháng lại.

Darkness có lẽ đang tức điên lên bởi thái độ hiện tại của tôi và sải bước về phía này.

Rồi cô ấy tóm lấy lưng áo của tôi.

“Trò chuyện đủ rồi Kazuma, đi thôi. Kỹ năng của anh sẽ suy yếu đi nếu làm biếng suốt ngày. Hãy cùng nhau đi và...C-cái tên này! Nè, thả ra! Đừng chống đối nữa!”

Darkness kéo tôi thật mạnh trong khi tôi vẫn khư khư bám chặt vào cái ghế...!

Khoảnh khắc ấy, Megumin cản cô ấy lại.

“Ồn thôi Darkness, cứ để em...Kazuma, đôi lúc hãy cho em thấy con người tràn đầy năng lượng của anh đi. Anh có thể cho em chiêm ngưỡng gương mặt ngẫu lòi và đáng tin của anh vào những lúc quan trọng không?”

Megumin ngồi xuống bên cạnh tôi và mỉm cười nhẹ nhàng trong khi tôi vẫn đang ôm chặt cái sofa.

Tôi liếc nhìn em ấy.

“.....”

Sau đó lại quay mặt vào chiếc sofa và ôm chặt.

“Huh!?”

Megumin bỗng thốt ra tiếng như vừa hứng chịu một đòn nặng nề.

Tôi là Satou Kazuma.

Một gã không bao giờ mất đi nhận thức đúng đắn về bản chất của mọi việc chỉ vì một khoảnh khắc rung động.

Tôi sẽ không đầu hàng dễ như thế, dấu mọi chuyện với Megumin đang tiến triển tốt đẹp.

Thời gian biểu trong ngày của tôi vô cùng kín. Ví dụ như tôi sẽ uống tối khi cảm thấy hơi chóng mặt và ngủ đến tận chiều tối, sau đó sẽ đi dạo loanh quanh vào ban đêm sau khi ăn tối.

Tôi ôm chặt cái ghế và nhìn vào hai người họ mà vẫn giữ nguyên tư thế này.

“...Lũ quái vật là mối nguy hại với con người nên ta hạ gục chúng khi phát hiện ra, nhưng những con có lợi với chúng ta thì cứ để mặc nó. Tôi ghét lối suy nghĩ kiêu ngạo như vậy. Con người là sinh vật sở hữu trí tuệ. Ta có thể đối xử với chúng nhẹ nhàng hơn mà. Tôi cũng hy vọng hai người có thể nhớ lại lòng tốt bụng mình từng sở hữu từ thuở ấu thơ.”

Sau khi nói cho họ nghe về điều đó, tôi nhặt lấy một hạt đậu bỏ vào miệng rồi lại quay mặt vào thành ghế ...

“K – khi còn mắc nợ ngập đầu, anh cũng luôn đỏ mắt săn tìm những con quái vật với số tiền thưởng khủng mà!? Đừng chỉ nhàn những lúc thế này mà phun ra hàng loạt mỹ từ nhé!”

“Đúng vậy! Đạo gần đây anh ưa thích mua loại thực phẩm thượng hạng Vịt Củ Hành vì chúng có thể tặng cấp cho anh mà không cần phải làm gì, và giờ anh lại dám nói thế à!? Darkness, chị kéo phía đó nhé! Cậy tên này ra nào!”

Darkness túm lấy hai chân trong khi Megumin dính sát vào lưng và ôm eo cố gắng gỡ tôi xa khỏi cái ghế.

Tôi cảm nhận được hơi ấm cơ thể của Megumin ở lưng mình và lên tiếng:

“Này, đưa ngực của em gần anh hơn nào. Nếu em làm thế, đôi tay đang giữ lấy chiếc ghế của anh có thể sẽ lỏng hơn một chút đấy.”

“Anh đúng là đê nhất tồi tệ! Tên này thật sự là đê nhất tồi tệ!

Darkness, hãy trói hấn ta và quăng vào công hội đi!”

“H-Hay là chúng ta kiếm một nơi nào đó rồi rút hấn ở đấy nhỉ...?”

Bọn họ nói trong khi vẫn đang cố gắng để kéo tôi ra khỏi ghế.

Đúng lúc đó, Aqua bước vào với một cái khay trên tay, một chiếc ly rỗng, vài món ăn vặt đơn giản và thứ gì đó trông như miếng chanh đặt ở trên.

“...Đây là trò chơi mới à? Phổ biến luật lệ cho tôi với”

“Không phải thế! Chúng tôi đang bàn về việc cùng nhau đi nhận

nhệm vụ chinh phạt. Nhưng Kazuma lại tức giận và từ chối không đi...Và Aqua, đừng để tên này đầu độc luôn nhé...”

Darkness tỏ vẻ lo lắng khi thấy cái khay mà Aqua đang cầm.

...Thật thô lỗ khi nói tôi là thứ độc hại. Đúng hơn thì, Aqua lúc nào mà chẳng như thế này.

Aqua nghiêng đầu rồi lấy miếng chanh trên khay và bỏ vào miệng. Cô ta trưng ra một bộ mặt vô cùng gắt gỏng.

“Ra là thế à?? Tôi không ngại đi đâu, nhưng lại cho rằng kéo tên Kazuma đang bật chế độ hikkikorimori cận bã sau khi lễ hội kết thúc ra khỏi dinh thự này sẽ rất khó khăn đấy. Hay chúng ta cứ mặc xác cái tên Kazuma yếu đuối và sở hữu nghề nghiệp tồi tệ nhất này ở nhà, và tự mình lên đường đi?”

— — Cô ta vừa thốt ra một điều mà tôi không thể làm lo.

Tôi nhảy dựng lên vì những lời nói vô ý của Aqua.

“...Nè, cô gan lắm mới dám nói thế đấy, Aqua-san với nghề nghiệp thượng đẳng ạ. Logic mà nghĩ, tôi là kẻ mạnh nhất trong nhóm. Thế mà cô vẫn nói rằng tôi sở hữu nghề nghiệp yếu đuối nhất sao? Dẫu thật vô nghĩa khi so sánh ai mạnh ai không vì chúng ta giữ những vai trò khác nhau trong đội hình, nhưng bị một kẻ nắm giữ nghề nghiệp thượng đẳng yếu nhất như cô nói điều đó về mình vẫn khiến tôi cảm thấy khó chịu.”

Tôi quay người lại và quyết định làm sáng tỏ điều này.

Aqua đang trưng ra bộ mặt cáu kỉnh, nhưng vẫn cứ bỏ vào miệng miếng chanh thứ hai.

“Ara, vậy cậu nghĩ mình là người mạnh nhất ở đây à Kazuma? Kỹ năng của cậu có thể hữu dụng và dễ dàng hạ gục những đối thủ như Darkness với “Drain Touch”Nhưng cậu quên rồi sao? Những kỹ năng Lich như thế chỉ phát huy tác dụng nếu tôi không để tâm mà thôi. Cậu thực sự nghĩ rằng mình có thể làm gì tôi à?”

“Nè khoan đã, tôi đâu yếu đến thế chứ. Để đơng cự lại “Drain Touch” và kích pháp, tôi đã tăng cường mức chống dị trạng và gia tăng độ kháng phép của bản thân ...”

Aqua vừa ngậm miếng chanh vừa buông ra những lời lẽ gây hấn.

Tôi sẽ là một tên ngốc nếu sa vào trò khiêu khích của cô ta.

Có thể hơi đại một chút, nhưng tôi thật sự phải giải quyết việc này.

“Nè Aqua, cô thật sự nghĩ tôi là kẻ chỉ sở duy nhất một vũ khí, Drain Touch à? Cô ấy có thể khá mạnh đấy, nhưng một nhân vật mob như Darkness với những đòn tấn luôn đánh hụt mục tiêu thì dù thế nào đi chăng nữa cũng chẳng thể nào sánh được với tôi đâu. Tôi là Kazuma với khả năng sử dụng mọi loại kỹ năng rõ chứ? Tôi sở hữu đủ dạng thuật chú và kỹ năng, bao gồm cả bắn tia tầm xa và tấn công cận chiến bằng kiếm. Cô nghĩ mình có bất cứ cửa nào ư?”

“Nè! Dù rằng không thể đánh trúng thứ gì, nhưng tôi rất tự tin về thể lực và sức bền của bản thân! Nếu kéo dài trận chiến, tôi sẽ không thua anh đâu...!”

Aqua nhíu mày khi nghe những lời tôi nói.

Sau đó cô ta đặt cái khay đang cầm lên bàn.

“Ara ara, dường như cậu đang hiểu lầm đấy, Kazuma-san. Nghề nghiệp của tôi có thể là Tổng lãnh giáo sỹ, nhưng với các chỉ số cao

vút của mình, tôi hoàn toàn đủ khả năng tiếp nhận thêm bất kỳ nghề nghiệp nào mình mong muốn ngoại trừ pháp sư, rõ chứ? Cậu biết sử dụng kiếm một chút à? Biết sử dụng cung một chút à? Nếu tôi tự niệm phép thuật hỗ trợ lên bản thân mình và đấu tay đôi với cậu, Kazuma thậm chí còn không trụ lại được một phút cơ. À, ngoài ra...”

Aqua hất nhẹ mái tóc lam của mình và tiếp tục nói đầy tự tin:

“Tôi nhớ cậu đã học được thứ giống như trói phải không? Đáng tiếc thay, chỉ những người ngang tầm với Darkness mới bị dính kỹ năng đó thôi. Tôi sở hữu một phép thuật với tên gọi “Hoại pháp” có thể vô hiệu hóa mọi phép thuật và kỹ năng. Tôi và cậu đã bên cạnh nhau lâu rồi Kazuma, cậu nghĩ mấy mảnh lời còn con của mình công hiệu với tôi sao?”

“Này...đúng là tôi không thể di chuyển nếu bị dính trói. Tuy nhiên....Nhân đây, nếu cô có thể làm như thế Aqua, không phải cô nên sử dụng phép ấy vào tôi lúc tôi bị trói lúc trước sao...”

Tôi không do dự nói với một Aqua đang mỉm cười đầy dũng cảm.

“...Được rồi, hãy làm một trận xem.”

Liếc từ khóe mắt, tôi thấy Megumin đang vồ vào vai của Darkness, người đang tỏ vẻ đau buồn và gương mặt đã đỏ bừng lên.

Phần 2

Tôi chưa hề ghé thăm Hội Phiêu lưu giả trong một khoảng thời gian rất dài.

Đã bao lâu rồi nhỉ?

Tôi bắt gặp một vài gương mặt quen thuộc, và họ vẫy tay chào khi thấy tôi.

Tôi đi ngang qua tên tội phạm tóc vàng hoe đang nằm say khướt trên mặt bàn giữa ban ngày và hướng đến bảng thông báo dán các yêu cầu nhiệm vụ.

Aqua bên cạnh tôi nhìn chằm vào bảng thông báo để tìm con mồi nào đó phù hợp cho trận đấu của chúng tôi.

Chúng tôi không thể cứ choảng nhau như thế được, do đó mọi người quyết định sẽ tranh tài bằng cách đếm xem ai săn được nhiều quái vật hơn.

Megumin là trọng tài.

Có chút khó khăn cho Aqua khi cô ta phải tay không tấc sắt chiến đấu với lũ quái vật, do đó cô ta sẽ được tặng thêm Darkness.

Darkness đã gần như phát khóc khi bị trao đi như một món quà bổ sung.

Vì đây là trận đấu về số lượng, nên sẽ tốt hơn khi chọn những loài quái vật đông đúc.

Do vẫn chưa đến thời kỳ sinh sản của lũ cóc nhái, chúng không ngoi lên khỏi mặt nước thường xuyên và sẽ ngay lập tức bị tàn sát nếu làm như vậy.

Trong trường hợp này, nhiệm vụ phù hợp sẽ là...

Bỗng lúc này, tôi nghe Aqua lẩm bẩm gì đó:

“...Tiêu diệt một đôi Manticore [quái thú đầu mình sư tử, cánh dơi và đuôi của mãng xà]. Một yêu cầu nhiệm vụ là đẩy lùi một dạng phụ của loài rồng bay khổng lồ đang làm tổ ở núi đá...Hiệu quả đều chẳng thấm là bao...”

Có vẻ như tôi sẽ là người phải đưa ra quyết định nhiệm vụ.
...Và bỗng, tôi thấy một thông báo.

‘Tiêu diệt bọn Goblin và Sát thủ tân binh.’

— — Sát thủ tân binh, con quái vật chúng tôi đã từng chạm trán trước đây.

Mọi người bảo chỉ những người tiêu diệt được con quái vật mạnh mẽ này mới được gọi là phiêu lưu giả hạng trung, kẻ thù này đã khiến tôi phải chiến đấu rất chật vật trong quá khứ.

Nhưng cấp độ của chúng tôi không còn ở mức tân binh nữa rồi.

Và chúng tôi đã từng chiến đấu với nhiều kẻ thù mạnh hơn nó gấp nhiều lần.

Đây là một trận đấu rửa hận.

Tôi đã là một mạo hiểm giả kì cựu, nhưng vẫn chưa xong việc với người bạn cũ này.

Tôi xé tờ nhiệm vụ xuống và cho họ xem.

Cả ba người họ ngay lập tức nhăn mặt một cách đầy miễn cưỡng.

Có lẽ nó đã khiến họ bị chấn thương tâm lý vô cùng sâu sắc.

Khi tham gia vào nhóm của Dust, họ đã phải đánh đổi mọi thứ để chạy thoát khỏi con quái vật này.

“Con quái này sẽ dùng một đám thuộc hạ yếu ớt để làm mồi như các tân phiêu lưu giả vào bẫy, đúng không? Ta sẽ thi xem ai sẽ giết được nhiều goblin được con quái này bảo vệ nhất...Và.. ai giết được Sát thủ tân binh sẽ giành được một lượng lớn điểm thưởng, được chứ? Ta đã là những phiêu lưu giả kì cựu...Thế mọi người nghĩ sao về chuyện cho nó biết ai là trùm ở đây nhỉ?”

Sau khi nghe những gì tôi nói.

Lần này, cả ba người họ nở một nụ cười đầy tự tin.

— —Nơi trú ẩn của Sát thủ tân binh đã được nhận thấy.

Đó là một khu rừng cách khá xa thị trấn.

Khu vực này không có đủ nhiều cây để gọi là rừng rậm, một nhóm á nhân có vũ khí hình như đang ở đây — — Goblin.

Sát thủ tân binh chắc sẽ ở quanh đây để bảo vệ bọn chúng.

Tên gian xảo thường dùng bọn goblin có vốn có tiền thưởng cao để như những phiêu lưu giả tân binh, nhưng hình như nó không có ở đây giờ này.

“Bọn goblin kia! Tôi có thể tiêu diệt một kẻ thù ở cấp độ này trong tíc tắc chỉ với một đòn God Blow!”

Trong lúc Aqua nói, những con goblin ấy đang đào rễ cây để tìm kiếm thứ giống như khoai, hoặc hái quả cây để tích trữ lương thực.

Lũ goblin được coi là linh vật cho loài quái vật đang làm những hành động như vậy đấy.

Chúng tôi đang trốn dưới bóng râm của cây để quan sát chúng, sau đó từ từ tiến gần lại.

Nhưng bọn chúng chỉ có mỗi ba con goblin.

Tôi nói với kẻ đang tỏ vẻ tự tin cạnh tôi, Aqua.

“Không phải trước đây cô đã tỏ ra bất lực trước lũ cóc nhái à?”

“Cái dạ dày cao su của tụi nó có thể hấp thụ tác động. Mọi thứ trên thế giới này đều có độ tương thích cả, cậu biết chứ? Kazuma, cậu còn chẳng biết điều đó nữa à? Cậu bị ngu đúng không?”

Tôi véo má Aqua khiến cô ta suýt bật khóc.

Lũ goblin có lẽ đã nhận ra chúng tôi.

Chết tiệt, tất cả là vì âm thanh của những trò ngu ngốc.

Hai trong số chúng có vẻ sợ hãi khi nhìn thấy chúng tôi với đầy đủ những trang bị cần thiết, nhưng chúng vẫn thủ thế.

Con goblin còn lại hét lên một tiếng thấu trời.

Có lẽ tốt hơn nên xử tụi này trước khi con Sát thủ tân binh xuất hiện.

Khi tôi đang nghĩ về điều đó thì — —

“Được rồi. Chiến dịch chinh phạt goblin bắt đầu!”

Megumin ra hiệu và dịch ra xa chúng tôi.

“Nhìn kĩ đây Kazuma! Chỉ ba con thì tôi sẽ dễ dàng xử đẹp chúng trong một nốt nhạc!”

Aqua hét toáng lên và háo hức xông thẳng tới lũ goblin.

Cơ thể cô ta phát ra ánh sáng nhạt, chắc hẳn là do những kĩ năng hỗ trợ mà cô đã tự sử dụng lên mình.

Darkness đuổi theo sau Aqua với bộ trang bị nặng nề trên người, tiếng áo giáp loảng xoảng âm ỉ.

Tôi vô tư ngắm họ tiến lên, rồi giương cung lên...!

Vútttt!

“Aaaa!” x2

Tôi nhắm thẳng vào đầu của con goblin đang lăm le tấn công Aqua.

Khi Aqua và Darkness đang choáng váng....!

“Éééé!?”

“Yaaaááá!”

Tôi đang cách con goblin tầm 20 mét.

Từ khoảng cách này, nếu sử dụng kĩ năng bắn tia thì tôi không thể trượt được.

Aqua và Darkness xông lên trước, nhưng tôi đã tiêu diệt 3 con goblin trước bọn họ.

“Này Kazuma! Cướp công giết con goblin mà tôi đang nhắm đến nghĩa là sao hả!?”

Aqua bắt đầu quấy rầy tôi.

“Nếu tôi tiêu diệt con quái vật nào mà cô đã để mắt đến trước, tôi sẽ không bao giờ thua”

Aqua và Darkness cùng nhau hét lên.

“Đồ đê tiện!” x2

— — Lướt nhanh qua hàng cây.

“A chờ đã! Có một bóng đen đằng kia! Cậu không qua được mắt tôi đâu, Kazuma!”

Tôi lắng nghe âm thanh từ phía sau mình.

“Lúc nào cũng cướp con mồi của tôi! Thật khó chịu! Ra mặt và chiến đấu công bằng đi!”

Trong khi tôi đang tìm kiếm vô định quanh khu rừng.

Số điểm hiện tại là 8 dành cho tôi, bọn họ là 0.

Tôi trốn đằng sau họ bằng kỹ năng “Ẩn Thân” và chôm chia thành quả đây hạnh phúc. Hai người họ thu hút những con goblin trong khi tôi sử dụng Bản tia từ một nơi an toàn.

Kế hoạch thật hoàn hảo, nhưng hai địch thủ của tôi lại nổi điên lên đây vô lý, và đang đuổi tôi chạy vòng quanh.

Sử dụng đến vũ lực khi không thể thắng được, thật xấu tính mà.

Tôi không thể cắt đuôi được cô nàng đang mặc bộ giáp nặng nề Darkness. Có lẽ cô ấy đã được cường hóa bởi phép thuật hỗ trợ của Aqua.

Thường thì cũng chẳng đáng kể là bao, nhưng thật là phiền phức khi kẻ địch lại có phép thuật hỗ trợ.

Trong lúc chạy trốn bằng kỹ năng “Ẩn thân”, tôi sử dụng phép thuật tạo nước dưới mặt đất và đóng băng chúng.

Sau đó tôi ngừng “Ẩn thân”.

Đây có lẽ chỉ là cái bẫy cũ rích, nhưng...

“A, tôi tìm ra cậu rồi! Cậu chỉ đứng bất động ở đó thôi, chuẩn bị tinh thần đi...Uwah!”

“Ka-Kazuma, cậu đây rồi! Hah...hah....Hôm nay t-tôi sẽ trả món nợ của mình!”

Tôi nói với hai người họ đang trượt trên băng và ngã ụch xuống — —

“Đáng đời ahhh!”

Tôi ồn ào chế giễu họ, Aqua bật dậy đầy dữ dội khi nghe thấy vậy.

“Darkness, hãy cùng bao vây hấn lại! Nện hấn ta! Vô vây hấn lại và đập hấn ra trò đi!”

Nghe những lời Aqua nói, Darkness vung về đứng dậy trên nền băng.

“Chúng ta đuổi theo rất nỗ lực nhưng chỉ toàn bị ăn đòn thôi.....Thật bực mình nhưng.... tôi nghĩ việc này cũng không tệ đâu. Tôi có dị quá không...”

Có đấy.

“...Thật chứ, mọi người đang làm gì thế. Đừng quên việc săn lũ goblin.”

Khi nghe Megumin nói thế, tôi liền kích hoạt kỹ năng phát hiện kẻ địch và tìm kiếm lũ goblin ở quanh đây...

“Vây cậu không chạy trốn nữa à, Kazuma. Dù sao thì cũng xin lỗi nhé. Tôi sẽ nghĩ về cách trừng phạt cậu sau, tên Hikkikorimori chết tiệt!”

“Chờ đã, chúng ta đang bị bao vây”

Điều này đã được đoán trước.

Rốt cuộc, chúng tôi đã la hét suốt một khoảng thời gian dài trong khi rượt đuổi nhau, giống như thể đang mời chúng “xin hãy tấn công đi ạ”.

Nghe những gì tôi nói, Aqua và Darkness dường như đã nhận ra rằng giờ không phải là lúc chơi đùa nữa rồi.

Tôi có thể thấy goblin ở giữa những hàng cây.

Có hơn mười con, số lượng mà một mình không thể xử lý được.

Quan trọng hơn cả...

“Nó đang ở đây.”

Bọn goblin bao vây chúng tôi từ xa.

Một con hắc thú tiến về phía chúng tôi từ giữa đám goblin với vẻ đầy vênh váo như muốn thể hiện mình là kẻ bảo kê cho chúng.

— — Sát thủ tân binh.

Chúng tôi sẽ tiêu diệt thú rừng có ân oán với cả bọn này và trở thành những phiêu lưu giả kỳ cựu một cách đầy hấp dẫn.

Mặc dù chúng tôi ngoài mặt vẫn đang tranh cãi nhưng suy nghĩ bên trong thì lại đồng điệu với nhau.

Darkness đứng chặn phía trước nhằm thu hút mọi đòn tấn công.

Cô ấy chọn vị trí nổi bật nhất và sử dụng kỹ năng “Chim mồi”, biến bản thân thành mồi nhử.

“Được rồi Kazuma, tôi sẽ bắt đắ dĩ thi triển bùa lợi lên cậu.”

Aqua vừa nói vừa yểm phép lên tôi.

Cơ thể tôi ngay lập tức phát sáng, tôi có thể cảm nhận được khả năng vật lý của mình được nâng cao.

Được rồi, sẽ thành công thôi.

Darkness đang trong tư thế phòng thủ, Aqua lo việc trị thương.

Và tôi nhận trọng trách gây sát thương lên kẻ địch.

Mỗi người chúng tôi đều có vai trò riêng.

Không cần phải thi thố xem ai là người mạnh nhất nữa.

Tôi nên kiểm điểm chính mình vì đã quá nóng nảy và suy nghĩ thiếu tỉnh táo.

Tôi đặt một mũi tên vào cung và đứng bên phải phía sau Darkness.

“Đừng lo. Tôi sẽ không bắn hụt vào lưng cô đâu. Tôi trong cây vào cô đấy, Darkness.”

“Tôi mới là người phải trông cây vào anh. Tôi sẽ không để tên nào vượt qua, nên việc tấn công xin nhờ anh vậy.”

Darkness cầm thanh đại kiếm của cô ấy xuống nền đất để đứng vững, hướng về phía trước và nói điều đó mà không quay đầu lại.

Chỉ cần nhìn vào tấm lưng đáng tin cậy ấy đã làm tôi cảm thấy rất yên tâm dù cho kẻ địch tấn công chúng tôi có mạnh đến cỡ nào đi chăng nữa.

“Tôi sẽ phục hồi nếu cô bị thương, Darkness. Nên đừng lo! Tiến lên, lần này chúng ta chắc chắn sẽ hạ được con quái vật đó!”

Aqua rút về phía bên trái sau lưng Darkness, uốn ngực ra như muốn nói “đội hình này là bất khả chiến bại”

Tôi quay về phía Megumin và hỏi:

“Này Megumin. Em đã nói trong dinh thự rằng muốn nhìn thấy màn trình diễn tuyệt vời mà anh thể hiện, và mặt ngẫu lòi của anh trong những giờ khắc quyết định đúng không? Anh sẽ cho em xem, nếu ta cùng nhau hợp lực dù kẻ thù là ai đi chăng nữa....”

“Explosion!!”

Vội tiếng nổ thất thanh, làn sóng chấn động lan tỏa khắp không gian.

Trước khi tôi hoàn thành câu nói ngẫu lời của mình, em ấy đột ngột tung ra phép thuật của mình. Sự ác liệt quá mức tàn bạo ấy không chỉ kéo theo những con goblin và Sát thủ tân binh.

Darkness trấn thủ tuyến đầu trong đội hình đã bị thổi bay dù đang mặc bộ giáp nặng ịch và đã cắm chặt thanh kiếm xuống đất để giữ thăng bằng.

Kể cả tôi có đứng sau lưng cô ấy cũng không thể chống lại sóng xung kích và nằm bị bẹp dí dưới đất.

...Nằm úp mặt xuống đất, tôi ngẩng đầu lên và nhìn thẳng về cảnh tượng hoang tàn phía trước.

Bọn goblin và Sát thủ tân binh đã bốc hơi mất.

Darkness có lẽ đã đập đầu vào đâu đó khi cô ấy bị thổi bay đi, và hiện tại đang nằm bất động dưới đất trong khi hai mắt đang trợn tròn.

“Bleh...Bleh...miệng...tôi đầy cát cả..”

Aqua nằm sóng soài cạnh tôi rên rỉ.

Và kể bên tôi, kẻ bày đầu tất cả chuyện này đang nằm ngửa ra.

Tên thủ phạm nói với vẻ không có gì là ân hận:

“Em không thể cưỡng lại bản năng cướp đoạt sự chú ý của Hồng Ma tộc trong mình. Giờ thì, chắc chắn em là người mạnh nhất trong đội đúng chứ?”

“Sao em! Anh đã nghĩ lần này em thật sự vâng lời cơ mà, thế mà lại bày ra cái trò này! Không phải em là trọng tài hả!?”

Phần 3

Vào một ngày mà chúng tôi dành thời gian vào mọi việc như thường lệ.

Những tia nắng chiếu qua khung cửa sổ và những hạt bụi trong không khí ánh lên lấp lánh.

“Thật hiếm khi thấy anh thức giấc ở một thời điểm như thế này. Nhân dịp gì thế? Định đi thực hiện nhiệm vụ sao?”

Vào buổi sáng đầy dễ chịu này, Darkness đang cầm một quyển sách khi đang uống trà tại bàn ăn. Cô ấy có vẻ ngạc nhiên khi tôi đang bước xuống cầu thang và tiến đến phòng khách.

“Tôi còn chưa ngủ tí nào đây. Xét cho cùng thì thời điểm hiện tại thời tiết thật là nóng nực. Trong những lúc thế này, nếu tôi hạ nhiệt độ của căn phòng xuống thật thấp và đánh một giấc tới tận tối thì sẽ là tuyệt nhất luôn.”

“T-Thế à. Thật tốt khi thấy anh vẫn y như mọi ngày. Nhân đây, cũng hết như lần anh thực hiện nhiệm vụ đó, dạo này, anh chẳng chịu bảo trì mấy món vũ khí hay bộ giáp của mình chút nào cả. Anh đã hoàn toàn mất đi phong thái của một phiêu lưu giả rồi.”

Thực lòng mà nói, tôi nghĩ rằng càng ngày trông mình càng không giống một phiêu lưu giả.

“Cá nhân tôi nghĩ rằng mọi chuyện vẫn sẽ ổn dù tôi có nghỉ hưu đi chẳng nữa. Có thể tôi sẽ trở thành một thương nhân hạng xoàng, và tiếp tục sống một cách an nhàn với khoản lợi nhuận mà mình kiếm được trong kinh doanh.”

“Nếu không thốt ra mấy thứ nhảm nhí ấy theo chu kỳ thì anh sẽ toi mạng à? Em chưa từng nghe về bất kì phiêu lưu giả nào không kết hôn mà lại giải nghệ ở độ tuổi thanh xuân cả.”

Megumin nhăm nháp tách trà trắng miệng và nói một cách cam chịu.

Lờ con bé đi, tôi kéo tờ báo lòi ra từ trong hòm thư ở cửa ra vào.

“Sao cũng được. Cuối cùng thì, một phiêu lưu giả xuất chúng như anh vẫn sẽ đọc báo và lưu ý những sự kiện thế giới trong khi nghỉ ngơi dưỡng sức, điều này rất tốt cho thị trấn đấy.”

Tôi ngồi trên chiếc ghế dài, vừa mở tờ bao ra vừa nói như vậy — —

“Này Kazuma, để tôi đọc nó trước. Tôi chỉ muốn đọc phần truyện tranh thôi. Tôi đang rất tò mò không biết chuyện gì sẽ xảy ra với Jack Frost nhỉ? Anh ta đang đuổi theo những nàng tiên tuyết bị bắt cóc ở kì trước.”

“Chờ đã, mục truyện tranh ấy cũng làm tôi rất tò mò. Tôi xuống lầu chỉ vì nó đấy, được chứ?”

Megumin lặng người đi trong khi nhìn tôi và Aqua đang tranh giành phần truyện tranh như thể em ấy muốn nói gì đó.

Cũng vào lúc đó, tôi bắt gặp một mẫu tin tức.

“Quý Vương Quân đã tiến đến tiền tuyến, cuộc giao tranh đang ngày càng dữ dội. Thủ đô đang lâm nguy — —? Này, điều này thật đáng sợ. Liệu em gái Iris của tôi có bình an không nhỉ?”

“Đừng xem Công chúa Iris như em gái của mình, tên ngu ngốc tro trên! — — Khủng hoảng ở thủ đô à? Để tôi đọc xem nào.”

Tôi đưa tờ báo cho Darkness, cô ấy đọc nó với biểu cảm nghiêm túc hơn bao giờ hết.

“Dường như Boss Quý Vương Quân đang công kích những pháo đài ở mạn trước nằm gần thủ đô. Tờ báo nói rằng tên Boss lần này là một ác thần có thể sử dụng những phép thuật rất khủng khiếp.”

“Huh!?”

Megumin bật dậy khi nghe những lời của Darkness.

“Chuyện gì vậy Megumin? ... Ahh, cụm từ ác thần chắc hẳn đã làm em xúc động. Rốt cuộc thì, em cũng từng nói những điều ngu ngốc về việc mình là một ác thần ở thời quá khứ.”

“Có thể trước đây em là một ác thần đấy, nhưng em không hề muốn nhắc đến chuyện đó! Vấn đề chính là có lẽ em biết ác thần đó...”

Ngay lúc ấy, Aqua giật lấy tờ báo từ Darkness để đọc phần truyện tranh và cau mày không vui.

“Tôi không biết tên đó là ai, nhưng bất cứ kẻ nào tự nhận mình là thần đều sẽ phải gánh chịu trừng phạt thần thánh.”

“Không phải cô cũng tự nhận mình là nữ thần sao?”

Aqua quăng tờ báo về phía này và nhảy bổ vào tôi, trong lúc cuộc vật lộn diễn ra, Megumin nhặt tờ báo lên và nhẹ nhàng nói:

“Ác thần Wolback, Boss Quý Vương Quân đã thay đổi cục diện trận chiến một cách trầm trọng — —”

Phần 4

Sáng hôm sau.

Giữa buổi đêm mát mẻ, khi tôi chuẩn bị rúc vào trong chăn và đánh một giấc, thì ai đó lại đến và phá vỡ khoảng thời gian hạnh phúc của tôi.

“Kazuma, anh dậy chưa? Mặt trời vừa mới mọc nên chắc anh đã thức đúng không? Nào Kazuma, cùng nhau tới thủ đô nào! Đã đến lúc chúng ta xuất hiện rồi!”

Megumin mở toang cửa phòng tôi với tâm trạng vui vẻ vào buổi sáng sớm.

Tôi thò đầu khỏi chiếc chăn và nói:

“...Em lại đang dở chứng nữa à? Sở hữu một cái tên quái dị cùng những hành động kì quặc là quá đủ rồi! Em muốn làm gì ở thủ đô? Không phải khoác lác đâu, nhưng mọi thứ sẽ rất tệ nếu anh xuất hiện ở thủ đô. Anh không thể giải thích lý do được, nhưng tóm lại, nếu đi được, thì anh đã chuyển tới đó và gần gũi với em gái của anh rồi.”

“Anh đang nói xàm về em gái hay gì gì đó... Mà thôi, quên nó đi. Đúng rồi, vấn đề này liên quan đến Iris – em gái của anh! Nếu mọi chuyện cứ tiếp diễn, em ấy sẽ gặp nguy hiểm! Kazuma, tình cảm anh dành cho em gái mình chỉ đến mức độ ấy thôi sao?!”

Khi tôi nghe những lời nói nhiệt huyết đầy bất ngờ của Megumin, tôi không thể kìm nổi mình mà ngồi thẳng dậy.

“Anh đã nghĩ rằng mối quan hệ giữa em và Iris không tốt, nhưng chẳng hề đúng, nhỉ? Em đang nói về mẩu tin trên tờ báo hôm qua

huh. Anh sẽ là một tên đối trá nếu nói rằng mình không hề lo lắng cho Iris, nhưng đối thủ lần này là một Boss. Ngay cả khi anh đi thì....”

Và hơn thế nữa tên đó là một ác thần.

Hắn không hề giống những con Boss mà chúng tôi đã chiến đấu từ trước đến nay, và mang đến cảm nhận như một con Boss cuối.

Tôi thừa biết khả năng của kẻ tự nhận là nữ thần ấy rồi mà, nên đây có lẽ chẳng phải chuyện to tát gì đâu.

Khi nghe tôi nói thế, Megumin thốt ra một điều chẳng thực tế chút nào với hơi thở hỗn hển:

“Chuyện Boss Quý Vương Quân được biết đến như một ác thần đã khiến em rất khó chịu. Anh thấy đấy, chẳng phải lần trước em đã nói cho anh về thân phận thực sự của Chomusuke rồi sao? Mặc dù mới chỉ linh cảm thôi, nhưng em nghĩ Chomusuke chính là ác thần ấy.”

“Anh chỉ thấy vị ác thần của em đang bị con gà rượt chạy vòng vòng kia kìa.”

Biểu cảm của Megumin khi nói với tôi đây vẻ nghiêm túc còn Kazuma này thì hoàn toàn chẳng chịu tin em ấy một chút nào:

“Em không yêu cầu anh phải chiến đấu với Boss Quý Vương Quân đâu, Kazuma. Làm ơn mà, em cần phải giải quyết chuyện này, nên anh chỉ cần đồng hành và ở bên cạnh em thôi.”

“Đương nhiên là không rồi, sao anh lại phải đến một nơi ngặt nghèo như vậy? Em thực sự có hiểu không thế? Chỉ đơn thuần xuất hiện ở tiền tuyến đã đủ hiểm nguy rồi, và đâu chỉ mỗi vậy, địch thủ lại còn là một ác thần ư? Kẻ đó không ngang cơ với lũ Undead hay Slime mà

chúng ta đã từng đối đầu đâu đâu được chứ? Ác thần được xếp chung chiếu với những con Boss cuối đấy!”

Đáp lại câu trả lời ngay lập tức của tôi— —

“... Em biết, em thừa biết Kazuma sẽ nói như vậy. Suy cho cùng, chúng ta từng dành rất nhiều thời gian bên nhau mà. Em đã nhận thức sâu sắc được chuyện ấy từ trước khi chúng ta nhận nhiệm vụ tiêu diệt Sát thủ Tân Bình đấy.”

Má Megumin hơi ửng đỏ khi em ấy nhìn vào tôi đang yên vị trên chiếc giường của mình.

“Thiệt tình, thôi đành vậy, thế này thì sao? Nếu Kazuma đi với em... Erm, khi mọi chuyện được giải quyết, em sẽ dành một đêm ở chung phòng với anh....”

Sau khi lí nhí nói như vậy, em ấy ngượng ngùng kéo chiếc mũ xuống để che đi khuôn mặt của mình.

“Được rồi, được rồi. Bây giờ anh muốn ngủ, ta sẽ nói chuyện này vào ngày mai.”

“Huh!?”

Có lẽ em ấy thực sự đã rất tự tin, nhưng lại bị lời đáp lại của tôi dội thẳng một gáo nước lạnh và đơ cả mặt ra.

Chắc Megumin hoàn toàn bất ngờ trước câu trả lời của tôi, và bắt đầu hoảng loạn.

“C-chờ đã. Em vừa thu hết lòng kiên quyết sâu kín để nói ra một điều không thể tin nổi.”

“... Em nghĩ anh đã bị lừa bao nhiêu lần rồi? Em nghĩ xử trí với anh dễ dàng đến vậy ư? Chẳng khác nào Darkness muốn anh chiến đấu với con quái vật được treo thưởng lớn chỉ với một nụ hôn cả, các người đang tự huyễn hoặc mình quá nhiều rồi.”

“!?”

Biểu cảm của Megumin trở nên cứng nhắc vì quá đỗi ngạc nhiên.

“Đừng nghĩ anh là một thiếu nữ bình thường đang dậy thì nhé. Có thể hai người được phân ngoại hình đấy, nhưng tính cách thì đúng là một điếm trừ khổng lồ. Nếu nhận ra điều đó, thì em nên cung cấp vài dịch vụ tốt hơn đi chứ.”

Sau những gì mới đây xảy ra vào đêm nọ, tôi sẽ không bị lừa một lần nữa đâu.

Megumin bắt đầu run rẩy khi nghe thấy lời đáp lại đầy rắn rỏi của tôi.

“Cái gì? Anh vẫn còn để bụng chuyện đêm nọ sao? Mặc dù Kazuma gần đây có vẻ háo hức khi em tán tỉnh anh đôi chút, và giờ thì anh đang khoác lên mình vẻ mạnh mẽ đấy à!”

“A-a-anh không hề có háo hức đến vậy, chỉ là em tưởng tượng ra thôi! Anh đã bao giờ nói rằng mình nảy sinh cảm tình với em đâu!?”

Nam giới là những kẻ sẽ phải lòng đối phương khi thấy các cô nàng bày tỏ chút hứng thú với mình.

Đúng thế, dạo gần đây tôi đã lâm vào tình trạng đó.

Dù suýt chút nữa đã vương bẫy, nhưng tôi đâu phải kẻ đơn giản đến vậy chứ.

Em ấy chỉ là một trong số những cô gái đáng tiếc chỉ được vẽ bề ngoài mà thôi.

“Anh quả thực đúng là kẻ tồi tệ nhất! Ý anh là gì khi nói như vậy chứ!? Anh định qua đêm cùng một cô gái mà mình chẳng hề có chút cảm tình nào ư!? Lúc ấy nhìn anh hứng khởi lắm đấy!”

“K-k-không phải thế đồ ngốc, anh chỉ nghĩ là em lại gạt anh và anh cũng không hề mong đợi điều gì ngay từ đầu rồi, đừng tự đánh giá mình quá cao chứ đồ Loli!”

Megumin trở nên xúc động và nhảy bổ vào tôi!

— — Sau khi Megumin và tôi bóp cổ nhau được một lúc, đầu tôi đã hoàn toàn tỉnh táo và cơn buồn ngủ cũng bay đi đâu biệt tích, tôi quyết định nằm trên chiếc sofa và đọc báo ngày hôm nay.

“Kyouya Mitsurugi giữ vị trí ba trên bảng xếp hạng phiêu lưu giả á? Trò hề gì đây chứ, tên rác rưởi ấy có thứ bậc cao như vậy trong khi mình còn chẳng được xếp hạng nữa kìa! Hãng tin tức nào đã xuất bản cái thể loại này thế, tôi muốn phản đối!”

Darkness đang vuốt ve con Zell Đại Đế cùng Aqua bỗng nở một nụ cười khiêu khích và cất tiếng nói với kẻ đang nổi giận vì không được xếp hạng là tôi đây:

“Thứ bậc đó dành cho những phiêu lưu giả hoạt động tích cực tại thủ đô, một kẻ suốt ngày giam mình ở thị trấn này như cậu thì làm sao có thể đạt được điều đó chứ. Cách duy nhất để chen chân vào bảng xếp hạng là hoạt động tại tiền tuyến, hiểu chưa? Đến đó và giúp một tay thì sao? Đạo gàn đây tôi đã phát ngán với mớ công việc bàn giấy mà

mình phải làm rồi, và không hề ngại đồng hành cùng cậu đâu, được chứ?”

Có vẻ cô ta cùng một giuộc với Megumin.

Sau khi Darkness đưa ra lời khiêu khích đầy lộ liễu — —

“Đúng vậy, Darkness nói đúng đó. Anh muốn đứng trên bảng xếp hạng à? Cả sự nổi tiếng? Thế thì hãy cùng hướng ra chiến trường nào! Và tiêu diệt tên Boss Quỷ Vương Quân!”

Megumin chớp lấy thời cơ và lên tiếng.

Tôi vẫn mặc xác họ và chuyển đề tài qua Aqua, con ngốc vẫn đang chăm chú huấn luyện Zell Đại Đế bằng cách bảo nó ‘Lắc! lắc đi nào Zell!’ nhưng cuối cùng chỉ nhận được những phát mỗ vào tay.

“Này Aqua, giúp hai người đó suy nghĩ lý tính đi nào. Họ nói mình muốn bảo vệ pháo đài ở tiền tuyến. Mỗi khi chu du ta có bao giờ gặp được điều gì tốt đẹp đâu chứ, thế nhưng họ vẫn chẳng rút ra được bài học nào hết. Cô phản đối việc chiến đấu với Boss của Quân đội Quỷ Vương phải không?”

Không giống như hai kẻ đầy phấn khích khi được chạm trán với kẻ địch mạnh mẽ đó, cô nàng giống hệt tôi này chắc chắn đã hiểu được suy nghĩ của mình rồi.

Nhưng những lời nói đầy bất ngờ đã đánh đổ nhận định của tôi.

“Tôi thấy chuyện đó chẳng sao hết. Boss Quỷ Vương Quân đang gây đau khổ cho những người khác phải không? Làm sao Aqua-sama xinh đẹp và công bằng lại có thể bỏ mặc những sinh linh phàm trần đang mưu cầu sự cứu rỗi chứ?”

Con mắt này bị sao vậy, cô ta ăn nhầm thứ gì à?

Megumin và Darkness cũng bất ngờ không kém và nhìn Aqua với ánh mắt đầy lo âu.

“Đột nhiên cô bị sao thế. Bình thường, cô là người đầu tiên khóc lóc từ chối khi chúng ta gặp những chuyện tương tự cơ mà.”

“Đó chỉ là lẽ tự nhiên thôi, những con quái vật ở đâu cũng thấy được thì cần gì đến sự hiện diện của tôi chứ? Đối thủ lần này là một ác thần, kẻ kiêu ngạo dám tự xưng là thần thánh mà không hề chào hỏi tôi. Với tư cách sáng lập gia của giáo phái Axis, tôi phải dạy hẳn một bài học.”

Quan sát một Aqua đang nói bằng giọng của kẻ côn đồ bị quấy rầy địa bàn hoạt động, tôi cảm thấy mọi thứ thực sự rất tệ.

“Tôi sẽ không làm thế, chắc chắn không. Đối thủ là Boss Quý Vương Quân, ai mà dám nhận cái nhiệm vụ này chứ? Suy cho cùng, có vô số phiêu lưu giả mạnh hơn chúng ta, phải chứ? Tại sao không giao phó thủ đô lại cho họ? Tại sao mấy người lại hăm hờ lao đầu vào chỗ chết như vậy?”

“Ngừng bướng bỉnh và chấp nhận số phận của anh đi, đừng khó khăn quá. Mọi chuyện sẽ ổn mà, em sẽ kết liễu nó trong một nốt nhạc thôi! Lần này anh không cần phải lo lắng đâu, chỉ cần đồng hành để đề phòng thôi!”

“Em nghĩ đội hình của chúng ta có ‘đề phòng’ sao? Hãy nhớ lại những trải nghiệm đã qua, nếu em chắc chắn chúng ta sẽ không gặp phải rắc

rồi gì thì hãy xuất phát!... Nè, đừng lảng mắt ra chỗ khác, nhìn anh đây này!!”

Tôi túm lấy cằm của Megumin đang quay mặt đi, cố gắng ép em ấy nhìn về phía này dù cho tôi buộc phải hành động bằng vũ lực. Vào đúng lúc ấy.

Cánh cửa ở lối vào bật tung sau một tiếng gõ rụt rè.

“X – Xin chào mọi người... Erm, mình tìm thấy nhóc này, thế nên mang bé ấy trở lại đây...”

Yunyun đang ôm con Chomusuke đứng bên cánh cửa.

Phần 5

“Xin hãy thưởng thức chút trà đi.”

“C-Cảm ơn... Erm, Aqua-san. Đây là...”

“Trà có thể không đáng giá, nhưng hương vị vẫn ngon, đúng chứ? Chị mua nó bằng số tiền tiêu vặt mà Kazuma đưa cho đấy, dạo gần đây chị đã chuyển qua món này rồi.”

“Ah... Vâng, erm, tuyệt thật...”

Yunyun cầm trên tay tách trà mà Aqua đã pha cho mình và gật đầu đáp lại với vẻ bối rối.

Tôi liếc nhìn và phát hiện ra bên trong chiếc tách là nước trắng...

Không, chỉ có nước nóng mà thôi.

Mặc dù Aqua đã pha trà để thể hiện lòng hiếu khách, nhưng tình cờ cô ta đã hoàn toàn biến số trà ấy thành nước.

Yunyun có lẽ quan tâm đến cảm nhận của một Aqua đang đầy vẻ thỏa mãn, và uống hết tách trà để thủ tiêu chứng cứ. Sau đó em ấy ôm con Chomusuke bất động lên bằng cả hai tay và đưa cho tôi với ánh mắt phiền muộn.

“Erm, khi đang đi dạo trong công viên gần đây, em phát hiện thấy mấy đứa nhóc đã bắt và trêu chọc Chomusuke, nên tôi đã đem em ấy về đây....”

Một quả bóng lông bí ẩn với đôi cánh nhỏ quả là món đồ chơi tuyệt vời cho mấy đứa trẻ tinh nghịch.

Quan sát con Chomusuke đang im lìm, tôi thì thầm với Megumin ở kế bên mình:

“Này, tên ác thần của em bị một con gà rượt đuổi và giờ thì bị ăn hiếp bởi lũ nhóc nữa à?”

“Y-Yunyun, cậu tới đúng lúc lắm! Đây không phải là vấn đề lớn, nhưng tình hình hiện tại vẫn rất tệ!”

Megumin đưa tờ báo cho Yunyun như thể em ấy muốn chọt vật vượt qua bình luận của tôi.

Yunyun biểu lộ nét mặt đầy cảnh giác khi nghe thấy từ “tệ” và miễn cưỡng nhận lấy tờ báo.

“Để mình xem... Truyện tranh truyền kỳ hàng ngày về Cuộc phiêu lưu của Jack Frost. Cột tìm bạn qua thư? Này, Megumin, nếu cậu không cần tờ báo này nữa thì cho mình được không? Không không, cậu chỉ cần cho mình mục “tìm bạn qua thư” là đủ rồi.”

“Cậu đang nhìn gì thế! Ở đây! Xem bài viết này đi!”

Megumin giật lấy tờ báo, và lật tới bài báo cáo được nói tới giúp em ấy.

Yunyun đang tỏ vẻ ngờ vực bỗng phản ứng lại đầy xúc động.

“HmMMM — —?! K-Khoan đã!? Megumin, đây là...”

“Y-Yunyun, lần này cậu phản ứng thái quá đấy! Bản tin không tệ đến thế đâu!”

“Không, mình đâu có phản ứng thái quá chứ! Ác thần Wolbach chính là kẻ đang bị phong ấn ở làng chúng ta— —”

“Shh! Cậu nói lớn quá đấy!”

Này.

“Anh nghĩ mình vừa mới nghe điều gì đó rất khó tin.”

“Anh nghe nhầm rồi, Kazuma. Yunyun đôi khi lại nói những thứ quái đản. Đó là lý do tại sao cô ấy bị khai trừ tại Hồng Ma Hương.”

Megumin mạnh mẽ ngoảnh mặt đi khi em ấy nghe những gì tôi nói. Yunyun lại đang bị kích động vì phát ngôn của Megumin.

“Ch – Chờ đã, chính cậu mới là đồ kỳ quặc, Megumin! Đừng quan tâm tới chuyện đó, hãy nghe em nè, Kazuma-san! Trong quá khứ, Ác thần Wolbach đã từng bị phong ấn tại làng chúng em. Rồi một ngày nọ, phong ấn được hóa giải, và Megumin đã bước bình biến ả thành thân cận sau lưng mọi người đấy...”

“Ng – Ngừng lại đi! Đừng lan truyền những rắc rối của Hồng Ma chứ, chúng ta cần phải chinh phục tên ác thần tự xưng ấy và gây ra một vụ náo động ở thủ đô, sau đó giả vờ như chưa có gì xảy ra cả!”

Tôi nhìn vào Megumin đang cuống cuồng cố gắng bịt miệng Yunyun lại, và nói với Darkness, người đang ấn mạnh vào thái dương.

“Này Darkness. Hãy sử dụng mối quan hệ của mình để mượn đồn cảnh sát món vật phẩm ma thuật phát ra âm thanh khi phát hiện nói dối đi.”

“T – Tôi sẽ trở lại ngay. Ah, tôi hi vọng sẽ không khám phá được thêm những sự thực đáng ngờ vực nào nữa...”

“T, Tôi không làm gì sai cả! Luật sư ! Tôi yêu cầu một luật sư!”

Megumin đã chịu thua trước Yunyun và Darkness liền hét vang khi Darkness bước ra ngoài như chực òa khóc vậy.

— —Mấy tiếng sau.

Sau khi mượn được vật phẩm ma thuật phát hiện nói dối, chúng tôi bao vây Megumin, trói tay em ấy lại, và để em ấy quỳ trên tấm thảm.

“Được rồi. Xin hãy trả lời thành thật nhé... Vậy, tên ác thần Wolbach được đề cập trên bản tin ấy là thứ gì?”

“Thực ra, Yunyun và em đã vướng phải đôi chút rắc rối với tên ác thần này. Chính vì vậy chúng em rất lo lắng và tiến hành tìm kiếm ác thần trong ngôi làng... Wolbach dường như là thần bảo hộ cho Lười biếng và Bạo lực.”

Khi nghe được những lời khó tin ấy, tôi nhìn vào vật phẩm ma thuật.

Nhưng nó không hề reo lên, bởi Yunyun cũng là một Hồng Ma dường như biết về món này và đã giữ im lặng.

“Tại sao một thứ không tưởng như vậy lại được phong ấn tại Hồng Ma Hương chứ?”

“Rất lâu trước đây, tổ tiên của chúng em đã tìm thấy tên ác thần trong một cuộc chiến dữ dội kéo dài trong nhiều ngày, và đã phong ấn hẳn thành công. Sau đó, họ đem tên ác thần đến Hồng Ma Hương để bảo vệ.”

— — Ring.

Vật phẩm ma thuật reo lên ngay lập tức.

“..... Ai đó đã nói rằng ‘nơi phong ấn ác thần nghe ngầu đây’, nên họ đã chủ tâm bắt cóc tên ác thần bị những người trong quá khứ giam giữ, phong ấn lại trong một khu làng, và biến nơi ấy thành địa điểm thăm quan.”

Vật phẩm ma thuật ấy không phản ứng với lời giải thích của em ấy.

“Này.”

Đáp lại điều tôi nói, không chỉ Megumin, mà ngay cả Yunyun cũng lảng ánh mắt đi.

Ôm đầu suốt cả khoảng thời gian qua, Darkness bỗng lên tiếng:

“Chuyện đó chẳng quan trọng, chúng ta đâu thể tác động lên quá khứ. Lúc này đây chúng ta đã biết tên ác thần bị giam giữ tại Hồng Ma Hương như thế nào rồi. Và vậy thì, tại sao phong ấn lại bị phá hủy? Ai là người đã giải trừ?”

“Có lẽ ác thần đã sai kiến những bộ hạ xóa bỏ phong ấn, để mình có thể lấy lại sức mạnh khởi nguyên và hủy diệt nhân loại....”

— — Ring.

“.....” x4

Chúng tôi nín lặng nhìn vào em ấy, và Megumin cúi đầu xuống tựa như đã bỏ cuộc.

“.....Em gái em đã đùa vui gỡ bỏ phong ấn.”

“Chờ đã? Này Megumin, đây là lần đầu tiên mình được nghe chuyện này!”

Yunyun hét lên khi nghe những lời thú tội của Megumin, nhưng.....

— — Ring.

“Huh!?”

Megumin bị bất ngờ vì máy nói dối reo lên do nguyên nhân nào đó.

Nhưng em ấy hiểu ra vấn đề không lâu sau đó— —

“Đúng thế! Phong ấn trên ác thần đã bị giải trừ đến hai lần. Lần đầu tiên chính em đã gỡ bỏ nó, và mọi chuyện diễn ra tốt đẹp với sự giúp đỡ của một Onee-san đi ngang qua. Em gái em là người đã phá vỡ phong ấn lần thứ hai.”

Sau khi dứt lời và xác nhận vật phẩm ma thuật không hề reo, Megumin gật đầu đầy hài lòng.

“Cái gì thế này ahhhhhhhh!”

“C – Cậu đang làm gì thế!? D..dừng ngay! Mình sẽ trả lời trung thực mà, vậy nên bình tĩnh lại đi!”

“Hồng Ma các người luôn luôn gây rắc rối.”

Tôi thờ dài khi chứng kiến hai thành viên nội tộc vật lộn nhau trên sàn. Ngay lúc đó, Aqua đầy phấn khích nhặt vật phẩm ma thuật lên vì một lý do nào đó.

“Megumin Megumin, em thích Giáo phái Axis không? Hay là em ghét? Cecilia từ nhà thờ của chị đã nói rằng em có vận mệnh gắn bó

với Giáo phái Axis và sẽ tham gia nếu chị thúc đẩy em mạnh mẽ hơn.”

“Em sẽ không gia nhập cho dù chị có gây sức ép như thế nào đi chăng nữa! Cecilia-san lúc nào cũng đưa em vào rắc rối, và em không muốn dây dưa gì với Giáo phái Axis đây rầy những con người phiền phức. Nếu chị hỏi thì câu trả lời của em dĩ nhiên là ghét rồi...”

— — Ring.

Cảm xúc của Aqua bỗng nổ rộ ngay khoảnh khắc cô nghe tiếng reo của vật phẩm ma thuật kia, trong khi Megumin ngượng ngùng lảng ánh mắt đi.

“.... Thành viên giáo phái đã chăm sóc cho em trong quá khứ, nên em không thực sự ghét...”

Tôi cảm thấy vô cùng xúc động sau khi chứng kiến Aqua sử dụng thiết bị phát hiện nói dối một cách thật tuyệt vời.

Tôi luôn luôn nghĩ cô ta là một kẻ ngốc, nhưng thực chất có lẽ cô ta lại mang chất của một thiên tài.

“Này Megumin, em nghĩ gì về bọn anh vậy? Trả lời bằng cách Thích hoặc Ghét nhé.”

“Yeah, chị cũng định hỏi thế. Vào lần nọ, em thậm chí còn làm bùa cho tất cả mọi người mà, nên em cảm nhận như thế nào về mọi người thế?”

“.... C – Cái gì, đâu cần thiết phải trả lời kiểu câu hỏi này chứ Nè, đừng nhìn em với nụ cười quỷ quyệt ấy!”

Chúng kiến chúng tôi trêu đùa với Megumin bằng vật phẩm phép thuật, Yunyun vuốt ve tấm lưng của Chomusuke và cất lời như thể em ấy đã nhớ ra điều gì đó...

“E-erm... Đáng lẽ đứa nhóc này là ác thần bị phong ấn, nhưng tin tức lại chỉ ra cái tên Wolbach, vậy chuyện gì đang xảy ra thế...?”

Tôi chuyển ánh nhìn sang vật phẩm phép thuật, và nó không reo lên như những gì tôi đã mong đợi.

“Chờ đã, Tôi vừa nghe được một điều ngoài sức tưởng tượng. Con mèo này là ác thần ư? Chomusuke là ác thần sao!?”

“Em đã nói với anh rồi mà. Đứa nhóc này chính là ác thần, và đồng thời cũng là vật nuôi của em. Em tự hỏi rằng tên Boss Quý Vương Quân giả dạng đứa nhóc này đang suy nghĩ ra sao đây.”

Sau Yunyun, Megumin nói thứ gì đó tương tự, nhưng máy phát hiện nói dối vẫn tiếp tục nằm bất động.

“Nè, thứ dễ thương này thực sự là ác thần sao? Vật phẩm phép thuật này bị hư rồi à?”

Với tư cách của một người yêu quý mèo, tôi mong rằng con Chomusuke mà tôi đã tắm rửa và chơi đùa cùng không phải là một tồn tại kinh khủng như vậy.

Aqua nhớ ra điều gì đó và đột ngột lên tiếng:

“Nè, Kazuma. Tôi luôn nghĩ anh là một con người tuyệt vời với trái tim dịu dàng. Tôi luôn mang lòng biết ơn sâu sắc với anh.”

“Này, tự nhiên cô lại nói cái gì thế? Cô đang cố lấy lòng tôi vì thời kì nổi danh của tôi đã tới à? Dẫu cô có ngợi khen tôi thế nào đi chăng nữa, tôi chắc chắn sẽ không cho cô thêm tiền tiêu vặt đâu...”

— — Ring.

Aqua gật gù hài lòng khi cô ta nhìn vào vật phẩm phép thuật đang reo lên.

“Không có vấn đề gì cả, món đồ kia vẫn hoạt động ổn cả.”

“Được rồi, hãy đem nó ra ngoài đi. Đạo này cô đã coi thường tôi lắm rồi đấy. Có vẻ như tôi phải dạy cô một bài học thôi.”

Tôi đứng dậy sẵn sàng tóm lấy Aqua.

Megumin đang quỳ trên tấm thảm đột nhiên cúi đầu và lên tiếng:

“...Kazuma, xin lỗi nhưng em cần sự trợ giúp của anh. Anh có thể đi cùng em được chứ? Thực chất, đã rất nhiều lần Chomusuke trở thành mục tiêu bắt cóc rồi. Em nghĩ kẻ trong mục tin sẽ không dễ dàng gì cho qua chuyện này đâu. Trên tư cách chủ nhân của nó, em muốn loại trừ tên ác thần tự xưng đã lấy tên Wolbach.”

Megumin với tính tình nóng nảy không thích mang ơn giờ đây lại cúi đầu van nài mọi người.

Địch thủ chính là Boss Quý Vương Quân, một kẻ đủ hùng mạnh để tự mình xoay chuyển tình thế của trận chiến.

Thực lòng, tôi không hề muốn đi. Dẫu vậy....

“....Anh không thể sao?”

Khi tôi thấy Megumin đang nhìn nhút nhát mình với đôi mắt đỏ hoe phảng phất chút lo âu.

Tôi cảm thấy mình quá dễ bị thuyết phục.

Tôi chỉ có thể đáp lại rằng

“Thực sự thì anh chịu chết với em rồi!”

Phần 6

Vào ngày mà tôi chấp nhận yêu cầu của Megumin.

Tôi cần thời gian để chuẩn bị cho chuyến hành trình dài ngày và đã thông báo với mọi người rằng tất sẽ khởi hành vào ngày mai. Sau đó, tôi bắt chéo chân ngồi trên chiếc sofa, sử dụng kỹ năng chế tác để tạo ra một vài thứ.

Darkness cũng ngồi trên ghế và quan sát tôi một cách thích thú. Còn Aqua ở phía còn lại thì nói:

:Này Kazuma, cái đó là gì thế?”

“Thứ này tôi mua từ cửa hàng của Wiz, một chất lỏng sẽ phát nổ khi tác động.”

“Ehhh!?” x2

Darkness hoảng loạn đứng bật dậy sau khi nghe những gì tôi nói và lùi lại một bước cùng với Aqua.

Những nguyên liệu của tôi đang nằm rải rác trên bàn.

Chúng gồm giấy, một ống nhỏ giọt và một loại đất đặc biệt có thể hấp thụ rất nhiều chất lỏng và dễ dàng bắt lửa. Có vẻ như nó được hình thành từ việc phân hủy của thực vật.

Tôi đã sử dụng ống nhỏ giọt để đưa chất lỏng sẽ phát nổ khi tác động vào phần đất đang được đặt trên miếng giấy.

Aqua vừa chậm chậm lùi lại vừa lo lắng đặt câu hỏi:

“N-Này... Sao anh lại chế ra một thứ đáng sợ như vậy? Anh mưu tính gì với nó thế hả?”

Tôi nhẹ nhàng đưa lọ thuốc trong tay ra xa khỏi mình.

Và đặt nó cẩn thận trên sàn.

“Tôi luôn nghĩ rằng thứ này tương tự như một ma dược. Nhưng nó cũng sẽ bùng nổ khi tiếp xúc với lửa, chỉ cần một giọt mà thôi. Nên tôi nghĩ rằng thứ này giống với Nitrate.”

Chúng tôi sẽ xông pha tới chốn chiến trường hiểm nguy nơi tên Boss Quỷ Vương Quân đang hiện diện.

Nơi tiền tuyến với các phiêu lưu giả sở hữu cheat cũng không thể giành lợi thế.

Khi Darkness bị ép gả cho tên lãnh chúa Alderp, tôi đã tính đến việc mô phỏng một thứ như thế ở thế giới này.

Nhưng hồi ấy tôi không tìm thấy bất cứ thứ gì có thể thay thế Nitrate cả, thế nên tôi chỉ có thể tìm ra một bản sao với hình dáng tương tự.

Và ngay sau khi được hoàn thành thì bản sao ấy lại bị Megumin vút đi mất tiêu.

Tôi nói với Aqua và Darkness – cả hai đang nhìn tôi bằng ánh mắt bối rối.

“Vói thứ này tôi có thể tạo nên một cái gì đó đấy. Chúng ta sẽ phải đương đầu với những kẻ thù như thế nào tại điểm đến vào ngày mai? Nếu tôi có thể chế tạo được thứ này, thì nó sẽ trở thành con át chủ bài của chúng ta trong tương lai.”

Sau khi nghe tôi nói thế, Aqua nhìn vào những nguyên liệu trên bàn và dường như đã hiểu được tôi đang cố làm gì.

Đúng thế, chính là thứ lừng danh ấy....

“Tôi hiểu rồi....Bây giờ là mùa hè. Dòng máu người Nhật chảy bên trong Kazuma đang thôi thúc anh làm ra pháo hoa.”

“Là thuốc nổ.”

Darkness bối rối hỏi.

“Pháo hoa? Thuốc nổ? Tôi chưa bao giờ nghe về những thứ đó. Chúng được sử dụng làm gì vậy?”

Tôi đưa ba thanh đã hoàn thành cho Darkness đang nghiêng đầu với vẻ khó hiểu.

Megumin đã ném đi món gần thành phẩm của tôi, nhưng khi buồn chán tôi vẫn thử làm lại một vài cái. Ngay bây giờ, tôi đang khẩn trương hoàn thành cho hành trình ngày mai.

Aqua cầm thanh thuốc nổ mà tôi vừa làm xong lên và tò mò xem xét.

Rồi cô ta dùng cả hai tay che lấy nó.

“Kazuma, nhìn này.”

.....?

Aqua đặt món thuốc nổ mô phỏng lên bàn.

Rõ ràng kích thước của nó đã giảm đi một nửa....

“Nó co lại này.”

“Đồ ngốc!!”

Tôi giật lấy thanh thuốc nổ đã bị Aqua làm co lại. Thứ này không giống như trò ảo thuật của mấy diễn viên hài trên các chương trình tạp kỹ, nó thực sự thu nhỏ lại về cấu trúc đấy.

“Cô...! Cô đã làm gì với món đồ mà tôi đã mất rất nhiều thời gian để chế tạo này thế!? Giờ thì tôi có thể làm gì với nó hả, cô hoàn tác được không!? Và thế này thì còn sử dụng được nữa không đấy!?”

“Chắc chắn không thể nào biến trở lại được đâu.”

Aqua lên tiếng mà chẳng có vẻ gì là ăn năn khi bỗng dưng biểu diễn mảnh khỏe này.

“Này, cô hiểu không thế? Tôi đang làm thứ này cho cuộc viễn chinh ngày mai. Cô khá khéo tay đấy, hãy chế tạo ra một thanh khá để đền bù cho cái cô đã phá hỏng đi.”

“Nếu thế thì một trong ba thanh sẽ bé lại, được chứ?”

“Tại sao chứ?! Cô đang giấu một khẩu súng thu nhỏ trong người à?!”

Ném thanh thuốc nổ tí hon cũng không thể chịu đựng được, nên tôi thử nhét nó vào trong túi. Thật nhỏ gọn và thuận tiện, càng làm tôi khó chịu hơn nữa.

Tôi sẽ chẳng phàn nàn gì nếu vẫn có thể sử dụng nó trong tình trạng này.

Chăm chú quan sát thành phẩm mà mình đã cầm lên, Darkness lờ đi cuộc tranh cãi giữa bọn tôi và tò mò hỏi:

“VẬY, CHÍNH XÁC THÌ ĐÂY LÀ GÌ THẾ?”

“Tôi sẽ chỉ cho cô sau bữa ăn trưa. Cô chắc chắn sẽ rất ngạc nhiên. Đặc biệt là Megumin.”

Tôi nói một cách đầy tự tin.

“Đến giờ ăn trưa rồi. Lau dọn bàn và rửa tay sạch sẽ đi nào..... Chuyện gì vậy? Sao mọi người lại nhìn em chăm chăm như vậy?”

Người nấu nướng hôm nay, Megumin mang bữa trưa ra trên một chiếc mâm và tỏ vẻ bối rối.

— — Trên một ngọn đồi với rất nhiều đá cuội nằm cách xa thành phố.

Đây dường như là nơi Megumin đã đề xuất dành cho những cuộc tàn bộ Explosion của mình.

“Quả là một cảnh tượng hiếm gặp, tất cả mọi người đều đi dạo cùng với em. Nếu biết trước, thì thay vào đó em đã làm com hộp cho bữa trưa để chúng ta có thể dã ngoại rồi.”

Có lẽ Megumin đang rất phấn chấn vì mọi người đi cùng em ấy sử dụng bộc liệt ma pháp hàng ngày, nên vui vẻ vẫy vẫy cây ma trượng của mình.

Megumin niệm chú....

“Explosion!”

Tiếng nổ lớn vang lên, mặt đất bị rung chuyển bởi sóng xung kích.

Câu thần chú mạnh mẽ nhất với khả năng khiến mọi thứ phân rã đã dễ phá hủy tảng đá mục tiêu thành từng mảnh.

Darkness vô tư đứng trong cơn mưa tàn tích để che chở cho mọi người còn chúng tôi thì cúi thấp xuống.

Tôi giúp đỡ Megumin chuẩn bị ngã xuống do cạn kiệt mana, rồi truyền một lượng vừa đủ bằng Drain Touch để em ấy có thể tự mình đi lại được.

“Ho, hôm nay điểm cao đấy.”

“Phải chứ? Em nghĩ sức ảnh hưởng thực sự rất tuyệt. Phew, em thấy rất hài lòng. Chúng ta về thôi....? Kazuma, cái gì thế?”

Megumin ngạc nhiên khi thấy tôi lấy ra hai thanh thuốc nổ mô phỏng.

Tôi đã bọc vài lớp giấy quanh phần đất thấm dung dịch nổ để cố định, cùng với một kíp nổ được tẩm chất lỏng tương tự đặt ở chính giữa. Loại thuốc nổ này đơn giản vậy đấy.

Vậy là đủ cho mẫu thử số một.

“Sau khi kiểm được món vũ khí với tên gọi giàu sang, tôi tự hỏi rằng liệu mình có thể dùng tiền để hạ sát kẻ địch hay không và đã thử chế tạo mẫu thử số một. Theo dõi kỹ nhé.”

Tôi gắn thứ đó vào đằng sau một tảng đá ở xung quanh, chuyển kíp nổ về phía tôi để có thể dễ dàng thấy được.

“...Chờ đã, em nghĩ thứ Kazuma chế tạo trông quen lắm...”

Megumin nói gì đó, nhưng tôi không đáp và cứ lùi ra xa một chút.

“Mời lửa!”

Tôi đốt cháy ngòi nổ từ đằng xa.

Những tia lửa tóe ra từ đó....

Một ý tưởng vụt qua, và tôi vươn tay về phía tảng đá rồi hô vang.

“Explosion!”

“Huh!?”

Megumin ré lên.

Thanh thuốc nổ tự chế nổ tung với một âm thanh lấn át đi tiếng hét của em ấy, và tảng đá nứt ra.

Sức mạnh vẫn chưa thể bì được với những loại dùng để công phá huh.

Nhưng để làm vũ khí thì thế này còn hơn cả đủ rồi.

“Ah.....Ahhh...”

Megumin run rẩy bên cạnh tôi, trong khi Darkness nắm chặt tay với khuôn mặt đỏ ửng.

“T-tuyệt cú mèo Kazuma! Anh học Bộc liệt ma pháp từ khi nào thế!”

“Hmmm... kẻ chăm chỉ này đã âm thầm lên cấp độ trong khi mọi người vẫn còn ngáy khò khò đấy.”

Tôi vô tư đáp lại Darkness đang rất háo hức.

“Ahhh....Ahhhhhhhh....”

Megumin khẽ kêu lên và bắt đầu run rẩy rất mạnh.

Đúng lúc ấy, Aqua kéo tay áo tôi và nói:

“Kazuma Kazuma, cho tôi một thanh nữa. Tôi cũng muốn thử xài Bộc liệt ma pháp.”

“Đây chỉ là bản mẫu, tôi sẽ đưa cô sau khi chế tạo được thuốc nổ với kíp nổ dài hơn. Tôi rất lo lắng và đã đốt cháy từ phía xa.”

“Ahhhh.....Ahhhhhhhh....”

“Hiểu rồi. Nhớ cho tôi chơi với nó sau khi anh hoàn thành nhé.”

“Được thôi, nhưng dung dịch rất đắt và nguồn cung thì có hạn. Nên cô không thể lấy để chơi được.”

“N-Nếu dùng thứ đó, thì ngay cả một thập tự chinh như tôi cũng có thể sử dụng bộc liệt ma pháp sao? Hay anh đã thực sự học được phép chế tạo được thanh mới, thì tôi cũng muốn thử nữa.....!”

Tôi thấy lo lắng cho cô bé Megumin đang im như thóc chứ không như hai kẻ quá khích Aqua và Darkness.

Tôi nghĩ rằng em ấy sẽ phản ứng dữ dội nhất, nhưng Megumin cứ im lặng từ nãy đến giờ và run rẩy.

Tôi đứng trước Megumin và duỗi tay ra tạo tư thế.

“Ta là Kazuma! Phiêu lưu giả đệ nhất tại Axel, kẻ sử dụng Bộ liệt m— —”

“Ahhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh!!”

Trước khi tôi nói xong, Megumin tóm lấy cổ áo tôi và hét:

“Thứ đó! Thứ đó không phải là Bộc liệt ma pháp! Sức công phá chỉ chỉ ngang một vụ nổ ma thuật bình thường! Thứ đó! Thứ....Thứ....!”

“Này, anh hiểu rồi, bình tĩnh nào, chờ đã! Đó chỉ một dụng cụ thôi, anh đùa mà, đùa mà!”

Tôi điên cuồng giải thích, nhưng Megumin vừa tóm cổ áo tôi vừa la hét đã giật lấy thanh thuốc nổ cuối cùng khỏi tay tôi.

“Ah, nè! Để chế tạo được anh đã tốn rất nhiều tiền bạc và thời gian đấy, trả lại ngay!”

“Không! Có em ở bên thì cần gì thứ này tồn tại chứ! Thứ, thứ này!”

Megumin hét lên khi ném đi món đồ mà tôi đã nỗ lực rất nhiều để làm ra.

Ahh~....

“Nếu còn thấy thứ đó một lần nữa em sẽ quẳng đi đấy! Đó là một thứ lệch lạc! Em sẽ không chấp nhận thứ giả mạo đó đâu!”

“Anh biết, anh biết, anh biết được chưa.....Thật đấy, anh chế tạo thứ này chỉ để điều tiết tính bùng nổ của em thôi mà.”

“Có lẽ nó hữu dụng đấy, nhưng không!”

Vậy thì tôi sẽ âm thầm sau lưng Megumin chế tạo thứ này trong phòng mình.

.....Tôi vươn tay đến thanh thuốc nổ mà Megumin đã quẳng đi.

Tận dụng cơ hội khi Megumin vẫn đang nổi đóa, tôi nhẹ nhàng niệm chú.

“.....Mời lửa!”

Tôi ngấm ngấm niệm chú và đốt cháy kíp nổ.

Tôi tự mình căn thời gian...

“Explosion!!”

“!?”

Ném đi món đồ mà mình đã nỗ lực biết bao để chế tạo nên thì quả thực đáng tiếc, nên tôi đã mô phỏng câu thần chú bộc liệt ma pháp lần thứ 2 hôm nay.

Megumin đã không hề nói chuyện với tôi tới tận bữa ăn tối.

Phần 7

— — Ngày hôm sau.

Tôi mang trang bị mới của mình, và đút thanh katana với cái tên đáng hổ thẹn vào thắt lưng.

Khoác lên người chiếc áo choàng làm nên thương hiệu của những phiêu lưu giả, tôi đeo chiếc ba lô với lượng thức ăn đủ cho vài ngày lên vai.

“Vũ khí – ok, thức ăn – đã có, trang bị – tốt! Tất cả vật phẩm đã sẵn sàng!”

Mặc dù chúng tôi đã đối đầu với rất nhiều Boss và quái vật tiền thưởng, nhưng trường hợp lần này hoàn toàn khác với trước kia.

Lần này, chúng tôi là những người gây chiến.

Quân át chủ bài mà tôi đã chế tạo hôm qua có thể bị vô hiệu, nhưng tôi lại tìm được rất nhiều những vật phẩm phép thuật hữu dụng từ cửa hàng của Wiz, đã chuẩn bị rất kỹ càng và sáng tạo ra một vài chiến thuật.

“Kazuma, mới lúc trước đây anh còn rất miễn cưỡng, nhưng bây giờ lại vô cùng háo hức. Lý do là gì vậy?”

Aqua nói. Tôi tự hỏi Aqua đã nhét cái gì vào chiếc ba lô kia khiến nó đầy ứ như vậy.

Nhân đây, Zell Đại đế vẫn còn rất nhỏ và cần được chăm sóc, thế nên vào sáng sớm, cô ta đã ép buộc Wiz lãnh trách nhiệm này.

“Bởi vì tôi đang suy nghĩ về trận chiến lần này và thấy rằng cơ hội của chúng ta khá ngon ăn đấy.”

Chúng tôi sẽ hướng đến pháo đài nằm gần thủ đô tại tiền tuyến.

Ngay lúc này đây, lực lượng hùng mạnh nhất vương quốc đã quy tụ về địa điểm ấy.

Không chỉ có Vương quốc Kỵ sỹ Đoàn mà còn rất nhiều những phiêu lưu giả sở hữu sức mạnh như cheat tại đó, nên họ sẽ không bại trận nếu Boss Quý Vương không xuất trận.

Với lũ cheater trấn thủ pháo đài, chúng tôi chỉ cần đẩy lùi Boss của Quân đội Quý Vương Quân với Bộc liệt ma pháp của Megumin mà thôi.

— — Tôi nghĩ đây là một kế hoạch đơn giản và hiệu quả.

So với những trận đánh trước đây, chúng tôi có thể an toàn hạ gục kẻ thù, và tiền thưởng ắt cũng sẽ lớn hơn rất nhiều.

Hơn nữa....

“Ngoài ra, Yunyun với khả năng sử dụng dịch chuyển tức thời cũng sẽ đi theo đây.”

Tôi vừa cất lời vừa nhìn vào Yunyun, người đang kiểm tra hành lý của mình bên cạnh Megumin.

Rất chăm chỉ để nâng cao cấp độ và học được phép dịch chuyển, Yunyun nói rằng muốn đồng hành cùng chúng tôi.

Những nơi mà Yunyun đăng kí gồm Thủ đô và thị trấn Axel.

Có thể quay về nơi này khi thấy dấu hiệu nguy hiểm quả thực là một lợi thế tuyệt vời.

“E – Em sẽ chăm chỉ mà! Em sẽ mang hành lý, chế biến thức ăn, canh gác ban đêm và xông pha nơi tiền phương, em sẽ làm bất cứ thứ gì!”

“Oh, được rồi, anh sẽ đặt niềm tin vào em. Có Yunyun ở bên cạnh thì chúng ta sẽ cảm thấy yên tâm hơn nếu đụng độ phải những con quái vật mạnh trong cuộc hành trình.”

Yunyun luôn luôn cô độc đường như thực sự hạnh phúc khi được cùng mọi người lên đường.

Suốt từ nãy đến giờ em ấy vẫn không thể ngồi yên được.

“Mọi người sẵn sàng chưa? Có quên gì nữa không vậy? Em đã chuẩn bị khăn tay và giấy vệ sinh, cứ nói nếu cần nhé!”

“Làm ơn bình tĩnh lại nào, chúng ta đâu phải mấy đứa nhóc sắp đi dã ngoại chứ.”

Tôi quan sát Megumin đang cố kiềm chế sự háo hức của Yunyun, một cảnh tượng thật hiếm thấy, nhìn mọi người để đảm bảo tất cả đều đã sẵn sàng, rồi gật đầu.

“Nhờ em giúp đỡ nhé Yunyun. Trước tiên chúng ta sẽ dịch chuyển tới Thủ đô, rồi đi bộ từ đó hướng về pháo đài. Dường như các phiêu lưu giả kỳ cựu tốn hai ngày để đến được địa điểm ấy. Luôn có những chỗ trợ dọc đường, nên chúng ta sẽ đến đó trước.”

“Vâng, em đã chuẩn bị đủ loại trò chơi cờ bàn và thẻ bài cho chuyến lưu lại ngoài trời của chúng ta rồi, nên đừng lo lắng gì nhé!”

Ra đó là lý do giải thích cho túi hành lý bự chẳng kia của Yunyun.

Dường như em ấy rất mong ngóng được cùng mọi người ở ngoài trời.

Có lẽ đây là lần đầu tiên em ấy du hành cùng tất cả các thành viên.

Trong lúc tôi vẫn đang buồn bã nghĩ rằng em ấy đơn thuần có thể mời chúng tôi ra ngoài chơi mà, Yunyun đã hoàn thành nhiệm vụ.

“Teleport!”

Chương 3:

Một đêm với mỹ nhân tóc đỏ này!

Khi tôi nhận ra thì, chúng tôi đã đến trước thủ đô rồi. Những người lính gác cổng chính có vẻ không còn lạ gì hiệu ứng của ‘Teleport’, và hoàn toàn không ngạc nhiên chút nào về xuất hiện bất thành linh của chúng tôi. Họ vẫn chăm chỉ làm nhiệm vụ kiểm tra khu vực xung quanh để tìm lũ quái vật có thể đã xuyên qua tiền tuyến. Vì đã đến tận đây rồi, tôi đã tính tới chuyện đi gặp cô em gái đáng yêu Iris của mình, nhưng chắc họ vẫn đang truy lùng tên trộm bí ẩn và đẹp mã.

Nói cách khác, họ sẽ không thể cưỡng lại được hào quang đặc biệt của tôi, và sẽ bắt giữ và tra khảo tôi bằng ma cụ phát hiện nói dối mất

Tôi chậm chậm hạ túi đựng trang bị xuống và nói:

“Được rồi, vì ta đã chuẩn bị trước khi tới, ban đầu tôi định để cả lũ chúng ta đi thẳng ra tiền tuyến. Tuy nhiên, giờ nghĩ kỹ lại thì, chúng ta nên tìm hiểu chút thông tin về tình hình hiện tại từ người ở đằng kia đã. Tôi có ý này-“

Bỏ lại sau lưng những đồng đội còn đang bối rối của mình, tôi đi tới chỗ người gác cổng chính.

“Mọi người đã vất vả rồi. Ah~, sự tận tụy với công việc của các anh thật

đáng tuyên dương mà.” “Cám ơn, mọi người đây hẳn là những mạo hiểm giả đang du hành đúng không? Chắc cậu cũng đã nghe rồi, nhưng thủ đô đang trong tình trạng báo động cao do cuộc tiến công của quân đội Quý Vương. Dù sao thì, đừng chỉ đứng đấy chứ, nếu mọi người muốn vào thủ đô thì hãy nhanh chân lên.”

Mấy anh lính gác vẫn đề cao cảnh giác trong lúc nói chuyện với tôi hiện đang trưng ra một vẻ mặt thân thiện..

“Không, chúng tôi không ở đây để đi thăm quan thủ đô. Đúng hơn, chúng tôi tức tốc tới đây sau khi nghe tin thủ đô đang gặp hạn. Chúng tôi muốn đến hỗ trợ cho pháo đài ở gần tiền tuyến nhất.”

“Ồ, ra là các cậu đến để giúp sao?...Dù tôi rất lấy làm cảm kích, liệu cậu sẽ ổn ở tiền tuyến với trang bị thế này chứ? Kẻ địch quanh pháo đài đều là những toán quân tinh nhuệ của quân đội Quý Vương đấy cậu biết chứ?”

Dù thực ra, tôi đang mặc toàn những trang bị đắt tiền, thật sự cũng không phải sai khi nói áo giáp nhẹ không phù hợp cho tình hình này lắm.

Nhìn thoáng qua, trông tôi đúng là có vẻ yếu ớt.

“Này này, tôi sẽ hơi khó chịu nếu anh đánh giá tôi thấp thế đấy. Tôi trông có thể không phù hợp, nhưng tôi đã có chiến công đánh bại được một chỉ huy của quân đội Quý Vương đấy...Tên tôi là Satou Kazuma, các anh hẳn cũng từng nghe cái tên đó rồi chứ?”

“Huh!? Cậu đang nói gì thế, người như cậu mà...”

Ngay khi người lính nọ đang nghi ngờ mấy thứ tôi vừa khoe ra.

“Khoan, chờ đã! Tôi không nhận ra cậu ta, nhưng tôi đã từng thấy những người đằng sau cậu ấy!”

Một người lính ngồi khác nhận ra nhóm của tôi, lúc này đang ngồi đằng xa.

“Đúng thế! Tôi đã nghe về pháp sư quyền năng nọ đã thổi bay quân đội Quý Vương bằng ma pháp Explosion!”

“Này, kia là Dustiness-sama đó! Dustiness-sama người đã tự mình chịu đòn của một đạo quân quái vật đang ở đây!”

“Tôi đã từng thấy tu sĩ với mái tóc xanh kia!

“Tôi đã từng thấy tu sĩ với mái tóc xanh kia! Khi quân đội Quý Vương tấn công một thời gian trước, cô ấy đã thi triển các phép thuật hỗ trợ mạnh mẽ, và chữa lành mọi vết thương!”

Những người lính trở tay vào những người phía sau tôi, và hào hứng bàn luận cùng nhau.

Có vẻ như họ vẫn nhớ lúc chúng tôi đặt chân đến thủ đô trước đây, và cùng tham gia đẩy lùi binh đoàn của Quý Vương.

“Có lẽ anh đã biết việc của mình rồi đấy. Đúng, chúng tôi là...”

“A, tôi cũng nhớ ra cậu rồi! Cậu là người bị lũ kobold dần tới chết!”

...Ế?

“À, giờ cậu nói tôi mới thấy. Tôi nhớ rồi. Cậu là người đã lúng túng xông lên trước, sau đó bị bao vây bởi một đám kobold!”

“Cậu yếu gần chết, đừng có mơ mộng chuyện đến một nơi thế này. Có một thị trấn cách xa đây tên Axel là nơi tụ tập cho những tân mạo hiểm giả đấy. Sao cậu không thử đến đó và tăng cấp cho bản thân một tí trước đi?”

“Lũ quái vật quanh đây đều rất mạnh. À ngoài ra, không phải cậu là tùy tùng của họ hay sao? Kể cả là người khuân vác, chắc cậu cũng cần phải đủ mạnh đấy hơn thế.”

Haizzz, tôi nên nói gì đây?

...Không, đây không phải là lúc để tranh luận vô nghĩa với họ.

“Như các anh thấy, chúng tôi là một đội gồm các mạo hiểm giả mạnh mẽ. Bên cạnh tôi, đội trưởng, nhóm này còn bao gồm một đại tu sĩ, một lính thập tự, và hai đại pháp sư. Đây chắc là một nhóm hào nhoáng, đúng không?”

“Có vẻ khá tuyệt đấy!...Này, tôi muốn hỏi rằng, chức nghiệp của cậu, trưởng nhóm tự xưng, là gì vậy?”

“...Hmpf, ngay lúc này chúng tôi đang đến giúp pháo đài gần nhất, nhưng lại không rõ cách để đến đó. Thế nên, nếu có bất kì mạo hiểm giả hay quân nhân nào đang đến đây, hãy cho chúng tôi gia nhập cùng họ. Tất nhiên, vì họ đang dẫn đường, chúng tôi sẽ không tính bất kì chi phí

bảo hộ nào đâu, nên là các anh cứ yên tâm.”

Tôi lờ đi sự dò xét từ người lính gác, và trở về với chủ đề chính của cuộc trò chuyện này.

Kể cả chỉ cần 2 ngày đi bộ để đến pháo đài, cũng sẽ có rất nhiều quái vật mạnh trên đường đi. Nên tôi nghĩ sẽ tốt hơn nếu có ai đó dẫn đường, trong khi đồng thời cũng nâng cao khả năng chiến đấu của cả bọn.

Thật lòng thì, người duy nhất hữu dụng bây giờ chỉ có Yunyun, nên vòng vo một chút thì, thật ra tôi đang tìm một bảo vệ tạm thời.

Nhưng kế hoạch hoàn hảo của tôi-

“Thật sự rất lấy làm tiếc nhưng tôi khuyên là không nên đến đó. Những cuộc đột kích vào thành của tướng lĩnh phe địch không hề vơi đi. Hiện tại, các mạo hiểm giả bị thương và rút lui đang rút lui mỗi ngày, kể cả quốc vương bệ hạ và thái tử- hiện đang chiến đấu ngoài tiền tuyến- cũng buộc phải rút lui để đảm bảo an toàn. Trong tình huống thế này, không ai thật sự sẵn lòng đến pháo đài cả.”

“Sao-?”

-đã bị đập tan bởi người lính canh đã kể lại trường hợp ngoài dự kiến.

Mọi chuyện khốc liệt hơn so với những gì tôi đã nghĩ.

Người lính gác tiếp tục:

“Dù không ai có thể dẫn các cậu đến đó, bù lại, tôi có thể cho mọi người tấm bản đồ chỉ ra vị trí của pháo đài, cũng như sự phân bố của đám quái vật trong khu vực nữa. Tôi thường sẽ cản những mạo hiểm

giả nào có ý định thế này, nhưng với một nhóm như của cậu, chắc sẽ không có vấn đề gì đâu. Chúc may mắn! Tên cậu là Satou Kazuma đúng chứ!? Tôi sẽ nói cho dân làng và các mạo hiểm giả rằng 'một nhóm mạo hiểm giả dũng cảm dẫn đầu là Satou Kazuma đã tiến ra tiền tuyến!'"

"...Huh."

Không, đúng hơn, tôi đang suy nghĩ lại về chuyện có cần hỏi xin sự trợ giúp hay không.

"Tôi sẽ trông cậy vào cậu để giúp những đồng đội của tôi đang vật lộn ngoài tiền tuyến!"

"Đương nhiên, chúng ta đã thấy cách các cậu đẩy lùi quân đội Quý Vương lần trước, mọi người sẽ làm được!"

"Được rồi, Tôi sẽ trở lại thành phố để loan tin! Mọi người chắc chắn sẽ rất mừng cho xem!"

Khi tôi đang không biết nói gì, những người lính gác tiếp tục nói chuyện với nhau. Họ đưa tôi tấm bản đồ. ""Vậy thì, chúng tôi trông cậy vào cậu!""

"À, được thôi"

-Với tấm bản đồ trên tay, tôi trang nghiêm quay lại chỗ những người đồng đội ngồi không.

"...Nhìn xem, sau khi nói chuyện với họ, tôi đã kiếm được tấm bản đồ của pháo đài và thông tin về bọn quái vật này."

"Chà, bất ngờ thật đấy. Tôi không nghĩ Kazuma lại hăng hái thế. Vậy thì, khởi hành thôi!"

...Eh

Con đường quay về đã nhanh chóng bị đóng chặt.

-Nếu không có vấn đề phát sinh giữa chừng, sẽ mất khoảng 2 ngày để đến pháo đài.

Bằng cách nào đó, có vài điểm dừng chân dọc đường nơi chúng tôi có thể nghỉ ngơi.

Vì nơi nguy hiểm như tiền tuyến sẽ không có đoàn xe vận chuyển nào, chúng tôi quyết định đi đến trạm dừng đầu tiên.

“À, nếu ai cảm thấy đói bụng xin hãy nói với em nhé, em đem theo rất nhiều đồ ăn vặt! Ngoài ra, vì em có biết vài phép thuật cơ bản nên là, em có thể tạo nước sạch, thế nên ai thấy khát cũng có thể báo với em nhé. Á, dừng lại Megumin! Dừng lại chỗ đó, trông nó có vẻ sắp sụp xuống đấy.”

“Sao cậu phiền phức quá vậy? Bộ cậu là đứa trẻ lần đầu đi cắm trại à!? Chúng ta còn phải đi bộ một khoảng rất xa hôm nay đấy, nếu cứ tiếp tục như thế, chút nữa sẽ rất là mệt đấy.”

Có vẻ như đây là lần đầu Yunyun đi cùng với một nhóm lớn như thế này. Cô bé đi phía trước mọi người mà không mệt mỏi, và ánh mắt của em ấy được nhuộm tróng sự hào hứng và màu đỏ thẫm rực rỡ.

Dù em ấy đã cùng chúng tôi đến Làng của Hồng Ma Tộc, nhưng đi qua đêm thì lại là chuyện khác. Dù sao thì, ngoài Yunyun thì vẫn còn ai đó cũng hào hứng không kém. “Mấy thứ sáng sáng và bông bông đó là gì thế? Tôi chưa từng thấy chúng ở Axel bao giờ.”

“...Mm. Này Aqua, chúng là một loài sinh vật thuộc tiên tộc gọi là Kerasan Pasaran đấy. Chúng hoàn toàn vô hại, nên để chúng yên đi...”

<Trans: Sinh vật trong thần thoại Nhật Bản>

Bất chấp lời khuyên của tôi, Aqua vẫn tiếp tục đuổi bắt mấy quả bóng lông tò mò kia.

“Kerasan Pasaran là chi phụ họ nhà tuyệt linh, nên nếu cô cứ bắt nạt nó, thần hộ vệ của chúng sẽ xuất hiện đấy được chứ?”

Mặc kệ con ngốc Aqua, giờ đang mãi mê rượt bắt mấy quả bóng lông, tôi hỏi Megumin một vấn đề quan trọng:

“Này, Megumin, em có chắc đó là ý hay khi đem nó theo không?”

Tôi chỉ vào Chomusuke, hiện đang đi phía trước cả nhóm cùng Yunyun đang rất phấn chấn.

Dù tôi thấy khá là vô nghĩa khi đem trái banh lông màu đen này ra tiền tuyến, Megumin vẫn khẳng định là sẽ có lúc nó giúp ích cho chúng tôi

“Anh sẽ hiểu khi chúng ta đến đó thôi. Nói cách khác, thứ này sẽ giúp chúng ta vô hiệu hóa chỉ huy của quân đội Quỷ Vương.”

Megumin trả lời câu hỏi ‘tại sao’ trước cả khi tôi kịp mở miệng.

Mà, thật khó để tin rằng cái cục banh lông mà Yunyun đang cho ăn này lại là một ma thần.

“À, này Aqua, giữ nó lâu hơn có thể sẽ nguy hiểm đấy. Cứ để nó đi đi.”

“Để tôi vượt ve nó thêm chút đi. Tôi đã xa Zell Đại đế cũng lâu rồi mà, và thứ này làm tôi nhớ tới nó.”

“Không phải cô chỉ vừa rời khỏi Zell Đại Đế sáng nay thôi sao?”

Trong khi tôi và Megumin lắng nghe cuộc trò chuyện thanh bình ấy từ đằng sau, tôi bắt đầu nghi ngờ liệu nơi này có thật là tiền tuyến đầy nguy hiểm hay không.

Khi tôi bắt đầu nghi ngờ bản thân mình—

Tôi lại bị “Phát hiện kẻ thù” báo động.

Tuy nhiên, vì tôi đang đắm chìm trong sự thanh bình và tĩnh lặng xung quanh, phản xạ của tôi chậm hơn địch một bước.

Khi tôi chuẩn bị báo động cho mọi người...

“Đứng yên lũ mạo hiểm giả kia! Khu này thuộc quyền kiểm soát của bọn ta! Để hết tiền bạc và hành lí lại đây!”

—Một đám thảo khấu sẵn sàng chiến đấu xuất hiện trước mắt chúng tôi.

Trông thấy những kẻ lộn xộn và thiếu tổ chức thế này, tôi bỗng trở nên hứng phấn hơn bao giờ hết.

Dù mấy vụ kiểu này nằm ngoài dự kiến của tôi, kể từ lúc đến thế giới này, đây là lần đầu tiên tôi được trải nghiệm một sự kiện chuẩn dị giới thế này.

Dĩ nhiên, cả Aqua cũng thế.

“Kazuma, là cướp, cướp kìa! Đây là lần đầu tiên tôi thấy một cướp hàng xịn đấy! Trong cái thế giới đâu đâu cũng là quái vật này, thật sự có những người chọn cách sống vô dụng này đó!”

Aqua hứng khởi nhìn chăm vào mấy gã kia.

Lúc đầu, tôi nghĩ rằng an ninh ở dị giới sẽ rất tệ, và có thể sẽ có cướp dọc đường đi.

Kể ra thì, đó là điều thường thấy trong cái dị giới này mà tôi đã quen thuộc mà.

Tuy nhiên, đời không đơn giản tới vậy. Trong một thế giới đầy rẫy quái vật, thật khó để hiểu tại sao ai đó lại chọn ra khỏi tường thành của một thị trấn hay thành phố, nói gì tới việc có người thật sự đi theo con đường cướp bóc...

Nếu một người có khả năng sống sót ở một nơi đầy rẫy quái vật, thay vì ngồi chờ con mồi thậm chí mình không biết có xuất hiện hay không, sẽ tốt hơn nếu làm việc như một mạo hiểm giả và có một cuộc đời ổn định hơn.

Phiêu lưu có thể không quá ổn định thật, nhưng so với kẻ lưu vong không được bước vào các thị trấn và sống trong sự sợ hãi với lũ quái vật và các kị sĩ, thì trở thành phiêu lưu giả vẫn tốt hơn chán.

Tôi và Aqua không phải những người duy nhất xúc động trước sự xuất hiện của loại quái huyền thoại mang tên 'thảo khấu' này.

"Kazuma Kazuma! Loại quái hiểm hơn cả "Vịt củ hành" – ăn cướp đã xuất hiện rồi kìa!"

"Cướp xuất hiện thật hả! Mặc dù mình đã đi du hành tới vô số nơi một mình, nhưng từ lúc sinh ra cho đến giờ, đây là lần đầu tiên mình bắt gặp một đám cướp thật sự, còn sống đấy! Mình sẽ khoe với mọi người trong

Làng của Hồng Ma Tộc sau khi trở về cho xem!”

Lũ cướp nghiêng răng ken két trong giận dữ khi nghe thấy tiếng la thích thú của hai cư dân thuộc Hồng Ma Tộc.

Chính lúc đó, tôi bỗng nhận thấy một bầu không khí nặng nề xung quanh Darkness.

Không!

Cơ thể cô ta như muốn rung lên vì phấn khích ấy.

Sự lo lắng của toán cướp ngày một gia tăng khi trông thấy phản ứng không chút sợ sệt của chúng tôi trước sự xuất hiện của chúng.

“Này, các người đang xem thường bọn ta đấy à!? Nhanh giao nộp tất cả tài sản ra đây!”

Gã râu ria xồm xoàm – trông có vẻ như là thủ lĩnh của đám cướp – nhìn chúng tôi với cặp mắt hình viên đạn.

Quả là một màn trình diễn như trong SGK!

Bọn chúng đúng là hàng thật rồi!

Với mỗi giây trôi qua, chúng tôi càng thêm xúc động sự xuất hiện của chúng.

Mặt khác, Darkness nhanh chóng di chuyển ra phía trước cả nhóm.

“Nhìn các người mà xem, liếc sơ qua ta cũng nhận ra lũ các người lâu rồi chưa biết tắm là gì và đây mùi cơ thể hôi thối khó chịu! Dù ta không chắc liệu có phải do sự thiếu thốn của cuộc sống trên núi hay không,

nhưng ánh mắt của các người cũng tràn đầy dự vọng nữa! Lũ cướp ngu ngốc chuyên cật lực đi cưỡng hiếp những cô gái yếu đuối kia, tên ta là Dustiness Ford Latatina! Thề trên danh dự của một nữ kỹ sĩ, ta sẽ không để các người toại nguyện đâu!

Darkness gan dạ giới thiệu bản thân mình, và đứng trước cả nhóm như thể cố bảo vệ chúng tôi. Tuy nhiên, gương mặt của nhỏ – giờ đang đỏ như gấc – lại nói khác.

“Dustiness...?”

“Này, này, cô ta vừa nói Dustiness à?”

“Dustiness trong quý tộc nhà Dustiness ấy hả? Giờ nhìn lại, cô ta có tóc vàng và mắt xanh lam....Không phải đó là bằng chứng cho xuất thân quyền quý của cô ta sao...!?”

Không hề để tâm tới cuộc trò chuyện của bọn cướp –

“Các người bảo chúng ta để lại hành lý và tiền bạc nhưng lũ cận bã các người sẽ không thể thỏa mãn chỉ với thế thôi đúng chứ? Chỉ cần nhìn ánh mắt của các người ta cũng biết...Một khi bọn ta lột hết trang bị chiến đấu ra các người sẽ nói mấy thứ như “Này, mấy con bé này cũng khá ngon đó chứ? Chúng ta có thể đổi chúng với giá hời à...!”. ”

Lũ đàn ông trước mặt chúng tôi tan hàng để trốn khỏi con biển thái đang lái nhái, người mà chục năm mới có một lần, bảo là mình sẽ cố hành xử nữ tính hơn.

“Tất nhiên mọi chuyện sẽ không dừng lại ở đó! Các người sẽ nói mấy thứ như ‘Sếp, trước khi bán thì sao ta không “thứ hàng” trước nhỉ?’ với

một nụ cười kinh tởm! Rồi cái tên trông giống sếp các người ở bên đó sẽ nói “Oh, dĩ nhiên rồi. Có lí do gì để không thử một món hàng VN chất lượng cao của chúng ta sao...?” Oi, sao thế? Sao các người lại đột ngột bỏ chạy? Mục đích của các người là gì!?”

Darkness đứng trơ ra chăm chăm nhìn theo lũ cướp, giò đã cong đuôi bỏ chạy mà không thèm nghĩ ngợi gì.

“Nếu có quý tộc, nghĩa là sẽ có những đội kỵ sĩ quanh đây! Nhanh chạy hết tốc lực đi!”

“Những đôi mắt đỏ đó, chúng là người của Hồng Ma tộc!”

“Này, này chờ đã! Ở đây toàn những cô gái trẻ đấy, các người chắc là sẽ ổn nếu cứ thế này chứ!? Ngoài ra, không có kỵ sĩ nào ở đây cả! Này gượng đã! Còn danh dự của phường trộm cướp của các người thì sao...!”

Để ngăn cô nàng đuổi theo đám cướp trong khi nói mấy lời ngu ngốc đó, tôi liền nắm lấy cổ áo giáp của Darkness.

“Bởi cô không để cho bọn họ đi, nên giờ chúng ta mới ở trong cái mớ lộn xộn này này.”

“A...Nh-, nhưng là một kỵ sĩ, tôi không thể bỏ qua lũ ức hiếp dân lành ấy được...”

Mặt trời đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Sau khi dựng trại, chúng tôi quây quần quanh đồng lửa. Vì một con ngựa nào đó đã yêu cầu chúng tôi phải tìm kiếm xung quanh để xử lí hết bọn

cướp,cả nhóm đã không thể đến trạm dừng đúng giờ.

“Tôi cũng muốn đánh với bọn cướp. Nếu chúng ta có thể tiêu diệt loại “quái vật” hiểm tới vậy, một mớ tiền chắc chắn sẽ rơi ra đó”

“Này, đừng gọi cướp là quái vật chứ” Dù sao thì, bọn chúng là những kẻ ngoài vòng pháp luật, nhưng làm lãng phí thời gian của chúng tôi cũng được tính là tội đấy.

“Bên cạnh đó, ai sẽ là người trực tối nay đây? Lũ quái vật xung quanh đây rất nguy hiểm đấy.”

Aqua cho thêm củi vào đống lửa trong khi nói, và tò mò kiểm tra bên trong cái nồi treo lủng lẳng trên nó.

Cái nồi tiếp tục toả ra một mùi hương dễ chịu.

“A...H-hãy giao cho em. Em rất tự tin về sức bền của mình. Những người khác cứ nghỉ ngơi đi ạ.”

“Darkness-san, bầu không khí cắm trại này thật sự làm em thấy rất hào hứng! Sẽ không có vấn đề gì đâu ạ! Cứ để đó cho em!”

Yunyun nói với Darkness đang hối lỗi không ngại ngần gì.

Theo những gì tôi thấy, có vẻ như cô bé đang cảm thấy rất vui.

Megumin nhìn lên Yunyun, và nói.

“...Đừng cố thức cả đêm nha, được chứ? Dù sao thì, cậu hẳn đã rất phấn khích về chuyến đi này, và không ngủ chút nào tối qua phải không?”

“S-sao cậu biết!?”

Con bé cứ như một cô nhõ chuẩn bị đi dã ngoại vậy.

“Hãy để anh làm, được chứ? Anh có kĩ năng “Phát hiện kẻ địch” và ‘Tầm nhìn đêm’, và dù sao anh cũng là cú đêm nữa. Hãy tắt lửa sau bữa tối để ta không bị chú ý bởi bọn quái vật đó.”

Nghe những gì tôi cần nói, Darkness cúi nhẹ đầu xuống với vẻ hối lỗi.

“Xin lỗi Kazuma...cũng tại những điều ngu ngốc của tôi...”

“Dĩ nhiên rồi, nếu cảm thấy có lỗi về điều đó thì đừng nên rượt theo bất kì lão già ngẫu nhiên nào nữa đấy.”

“Không thành vấn đề. Tôi đã mất bình tĩnh do cướp – kẻ thù của mọi nữ hiệp sĩ- xuất hiện. Tôi đã chuẩn bị rồi. Trong tương lai, tôi sẽ chỉ để bị một người độc nhất dắt đi mà thôi.”

“Này, tôi không rõ ý cô là gì, nhưng tôi thấy mình không nên biết thì hơn.”

Tới Darkness vừa nói một điều rất ngớ ngẩn với biểu cảm nghiêm túc, tôi đáp lại với vẻ nghiêm nghị không kém.

Một lúc sau khi mọi người khác đã ăn tối xong và đi ngủ—

Tôi tắt lửa, và đứng canh trại một mình.

Tôi nâng tác dụng của ‘Tầm nhìn đêm’ lên tối đa, và thử nhiều cách để có thể thấy khuôn mặt say giấc của mọi người.

Bỗng, từ nơi nào đó trong bóng tối phía xa, tôi phát hiện được sự hiện

diện của loại quái vật nào đó.

Lửa trại đã hoàn toàn bị dập, và bầu trời đầy mây không có chút dấu tích nào của những vì sao. Xung quanh vẫn chìm trong bóng tối, nên là dù đó có là một loài quái sống về đêm, vị trí của chúng tôi lẽ ra cũng không dễ bị phát hiện.

Để đề phòng, tôi kích hoạt kĩ năng “Ẩn thân” lên mọi người.

Mặc dù nhìn qua giống như tôi đang đột kích họ trong giấc ngủ, đây đơn giản chỉ là một biện pháp bảo vệ thôi. Đây không phải là việc tôi cần phải cảm thấy tội lỗi.

Dù sao đi nữa, tôi không nghĩ chúng tôi sẽ bị phát hiện.

...Tôi nghĩ thế, nhưng có vẻ như kẻ địch đang di chuyển thẳng đến ngay chỗ chúng tôi.

Lúc này vẫn chưa đến nửa đêm.

Khi nhận ra điều đó, tôi đoán ra được danh tính của con quái vật-

Đó là một undead đã bị thu hút bởi sự hiện diện của Aqua.

Nghĩ lại về mấy kỉ niệm ở Dungeon của Keele cùng Aqua, tôi nhớ là cả tấn Undead đã bị th hút theo sự hiện diện của Aqua. Tệ tới mức mà cả “Ẩn thân” cũng vô dụng.

Có vẻ không còn cách nào khác. Tôi có nên đánh thức mọi người dậy?

Nếu tôi phải gọi họ dậy, thì cả lũ sẽ phải đốt lửa lên.

Điều đó có thể sẽ thu hút một lượng lớn quái vật. Quan trọng hơn, phản

úng của lũ Undead sẽ càng trở nên mạnh hơn khi có ánh sáng

Nếu chỉ có một hay hai con thây ma hoặc skeleton, tôi có thể tự tay xử lí chúng.

Với kĩ năng 'Farsight', tôi có thể bắn vô số mũi tên cực chính xác nếu chúng lại gần.

Tôi nhận định tình một cách bình tĩnh, và im lặng chờ chúng xuất hiện.

Âm thanh nặng nề phát ra từ hướng đó khiến tôi cảm thấy chẳng lành.

–Rầm

Có âm thanh của thứ gì đó ẩm ướt.

–Rầm

Sau cùng thì, đó không phải là âm thanh mà một con thây ma có thể phát ra.

Tôi cố gắng tập trung vào nó, nhưng không tài nào xác định được kẻ thù.

Tôi có một dự cảm không lành, và nhanh chóng quanh sang lay mọi người dậy.

“Này, có thứ gì đó đang đến. Có vẻ như là undead....Này, dậy đi. Aqua, Aqua!!!”

Ba người kia tỉnh dậy ngay lập tức, tuy nhiên, người quan trọng nhất thậm chí vẫn chưa cử động được lông mi.

–Râm

Tôi rút thanh katana và chia mũi kiếm thẳng về hướng kẻ địch.

“Này, nhanh lên và đánh thức con ngốc này dậy ngay! Còn nữa, vì lí do gì đó mà tôi không thể xác định rõ hình dáng của kẻ địch với ‘Tâm nhìn đêm’ được. Cứ thấp sáng xung quanh lên đi!”

Darkness nhặt lấy thanh trường kiếm và bao của nó trong khi Megumin cố lay Aqua dậy.

“Aqua, Aqua! Dậy mau lên, một undead đang ở đây này!”

Bất chấp nỗ lực của Megumin, Aqua vẫn nằm yên bất động.

“Chị buồn ngủ lắm...Em ra nói bọn chúng để chị yên hôm nay được không...”

“Cái con ăn hại tốn cơm này, ra khỏi giường ngay cho tôi! Bọn chúng ở đây là vì cô đấy, nên nhanh tỉnh dậy và làm gì đi! ‘Tinder’!!”

Sử dụng nhiều mana hơn mọi lần, tôi niệm lớn và hướng ma pháp tới khoảng trống trước mặt.

Khu vực xung quanh – lúc đó vẫn đang thiếu nguyên liệu để bén lửa – được thấp sáng bởi ánh lân tinh huyền ảo.

Dù là tôi đã xài một lượng lớn mana, ngọn lửa vẫn không thể duy trì được lâu.

Một khi tôi thấy kẻ địch, tôi đã hiểu tại sao kĩ năng “Tâm nhìn đêm” không thể thấy rõ nó.

Lí do mà tôi không xác định được danh tính kẻ thù, là vì nó quá to.

“Aa-....woaaaaaaa....Cá-.....cái cái gì....cái gì đây...!”

Megumin ngay lập tức mất bình tĩnh.

“Sao nó có thể.....Tại sao, ở một nơi thế này...!?” Yunyun, người đã từng chạm trán vô số kẻ thù mạnh mẽ, đông cứng trước ánh mắt của con quái vật. Kể cả Darkness, người luôn phấn khích xông thẳng vào những tình huống nguy hiểm nhất, cũng không nói được lời nào. “...Nh-nhanh lên và đá-...đánh thức Aqua đi...”

Nhìm chăm chăm vào con quái trước mặt chúng tôi, tôi ấp úng thì thầm...

“— —!!”

Một âm thanh khó tả vang vọng trong đêm tối.

Dây thanh quản của nó hẳn đã mục rữa, nên nó chỉ có thể thốt ra âm thanh như thế.

Nó mở to miệng ra, và mỗi khi nó cố rống, thứ gì đó lại bắn ra.

Cái thứ nó phun ra rớt xuống đất và tạo nên một tiếng tồm chính là một bộ phận của cơ thể thối rữa của nó.

“Xác sống của một con rồng, không còn kẻ thù nào thích hợp hơn với một thập tự quân! Ba người các cậu, lùi lại đi!”

Darkness đứng tấn cùng thanh kiếm để bảo vệ chúng tôi.

“— —!!”

Như thể phản ứng với sự chống đối còn con của Darkness, nó một lần nữa phát ra một âm thanh thảm khốc, trong khi lê cơ thể khổng lồ của nó tới chỗ chúng tôi.

“Aqua—! Aqua-samaaa-! Đó là một con rồng! Một con cốt long đã xuất hiện! Nhanh lên! Tôi van cô, hãy làm điều gì đó đi— —!”

Cơ thể khổng lồ của nó xem chừng có thể đập sập vô số tòa nhà chỉ với việc dựa mình vào thôi.

Con cốt long dang rộng hai cánh, và cái cơ thể đồ sộ của nó bây giờ trông càng thêm kinh khiếp.

Với cảm giác bất lực khủng khiếp, tôi nhìn về phía Aqua.

Cô ta không có chút động tĩnh nào cả, và tiếp tục cuộn tròn lại trong chần của mình.

“Hm..Chỉ là một con cốt long thôi mà...cứ để Zell Đại Đế xử nó đi..”

“Ngừng mơ lại và dậy mau, không là cô sẽ trở thành đồ ăn cho nó đấy.”

Con cốt long tông vào Darkness.

“‘Turn Undead’ —!”

Sau khi trúng thánh ma pháp của Aqua, con cốt long thốt lên một tiếng kêu đau đớn, và được thanh tẩy.

Nếu Aqua có bất cứ đặc điểm nào gỡ gạc được thì, đó chính là cô ta khá được việc khi đánh với undead.

Tôi định tỏ lòng biết ơn của mình đối với Aqua thì...

....?

Khoan chờ một chút, cũng là do cái con trời đánh này mà con cốt long đó mới xuất hiện mà!

Tôi nhìn sang Darkness, giờ đang nằm bất động trên sàn với Megumin và Yunyun cũng đang quỳ cạnh cô ấy.

“Darkness! Làm ơn Darkness! Vết thương không sâu đâu, nên là mở mắt ra đi!”

“Megumin, đừng có lắc chị ấy! V-V-Vào những lúc thế này chúng ta cần bình tĩnh!”

Ngay từ đầu, nếu Aqua tỉnh dậy ngay lập tức, thì Darkness -người bảo vệ bọn tôi – sẽ không bị đánh đến bất tỉnh.

“Hehe, làm sao một con cốt long có thể xứng đáng làm đối thủ của tôi chứ.Kazuma, hãy khen tôi đi, cái gì – waaaaaaa.....!?”

Không nói lời nào, tôi túm lấy mặt Aqua và sử dụng ‘Drain Touch’.

“C-Chờ đã, anh làm trò gì thế!? Dám làm thế khi tôi không thể phản kháng sao, muốn đánh nhau hả!?”

Aqua khóc và đẩy tay tôi ra. Rồi nhỏ chuyển sang húc vào tôi.

“Đó là vì tôi không muốn cho cô thời gian để phản kháng chứ sao! Nhìn Darkness xem! Đó là lỗi của cô làm cho con cốt long xuất hiện đấy! Làm ơn dậy lúc bọn tôi gọi dùm! Cho tôi chút năng lượng của cô để bù lại khi

tôi thức cả đêm để canh chừng đi!”

“Gì? Tại sao tôi phải làm thế!? Không phải cậu vừa chơi đùa tôi à? Tôi sẽ không để anh lấy sức mạnh của mình nữa đâu. Đây, tôi sẽ cho cậu thử, nhưng thậm chí có là Lich chân tổ cũng không thể hút của tôi đâu đấy.”

Cái con ngốc ích kỷ này!

Bơ đi Aqua đang cố chấp đến kì lạ, tôi chạy đến bên Darkness, và sử dụng ‘Môi lửa’ để kiểm tra tình trạng của cô ấy.

Trong lúc tôi cố đánh thức Aqua, Darkness đã chịu tất cả đòn những tấn công của con cốt long một mình....

“‘Heal’-! ...Mà, đúng như mong đợi từ Darkness. Mặc dù hơi thở đặc trưng của loài rồng không thể được sử dụng, nhưng giới hạn về thể chất của nó đã được loại bỏ sau khi thành Undead. Nên cơ bản thì, những đòn tấn công vật lý của cốt long sẽ mạnh hơn cả lũ rồng còn sống cậu biết chứ? Nhận sạch mấy đòn tấn công của nó từ chính diện, tôi khá bất ngờ khi cô nàng không bị biến thành thịt xay đó.”

Aqua thốt ra vài thứ nguy hiểm trong lúc nhỏ chữa trị cho Darkness.

Khi tôi nghĩ về điều đó, hiếm khi Darkness lại bị đập gục dễ dàng thế này.

Những con quái vật ở tiền tuyến kinh khủng đến thế này à?

.....Hmmm, nếu có cốt long, vậy không phải lũ rồng thật cũng ở đâu đó

quanh đây luôn sao?

Hmmmmmmmm...Dù trên bản đồ chỉ đề cập đến cốt long, tôi khá chắc nó không nhắc gì tới lũ rồng sống cả...

Megumin và Yunyun lo lắng ngồi cạnh Darkness, bộ giáp giờ đã biến dạng bởi những đòn đánh tàn bạo của con cốt long.

Rồi, tôi phát hiện ra vài thứ lấp ló quanh chúng tôi.

“Chết dẫm, bọn quái vật đã chú ý đến sự hiện diện của chúng ta vì ánh sáng và tiếng ồn từ trận đánh khi nãy. ‘Phát hiện kẻ thù’ của tôi đang phát về một tín hiệu lớn. Hết cách rồi. Chuyển sang chỗ khác thôi. Tôi sẽ mang hành lý của cô và Darkness, nên Aqua, cô cũng Darkness đi.”

“Gì chứ!? Anh bảo tôi mang theo Darkness ư!? Lúc mặc giáp cô nàng hơi bị nặng đấy. Nhân đây, bộ ta phải đi loah quanh trong bóng tối sao?”

Tôi nhanh tay thu dọn đồ đạc của họ, và nói:

“Xài vài phép cường hóa lên mình ấy. Với cái chỉ số của cao chót vót trừ Trí tuệ và May mắn của mình thì, cô sẽ dễ dàng công cô ấy nếu cô sử dụng nó. Làm rồi sẵn buff phép cho tôi luôn đi. Hơn nữa, với khả năng của mình, mang hết hành lý của 3 người là đã đủ khó rồi, thế nên tôi không thể mang Darkness được đâu. Megumin và Yunyun sẽ nắm tay tôi, và cùng ta sẽ tiến tới bằng cách dùng ‘Tầm nhìn đêm’ của tôi. Cần thận coi chừng vấp đấy.”

Như tôi đã nói, tôi nhật đồng hành lý lên.

Ugh.....Như mong đợi, nó hơi quá mức....

“À còn nữa, kể cả là do bộ giáp đi nữa, không phải Darkness cũng khá nặng cân sao? Mà cô ấy còn bị cản bởi con cốt long nữa, nên là giờ nhỏ bốc mùi kinh thật...”

“...Đó là vì cơ thể Darkness toàn cơ bắp đấy. Nhưng đừng có nói cô ấy vụ đó nha.”

Bộ giáp của Darkness phát ra từng tiếng lách cách với mỗi bước chân của Aqua.

Dưới bầu trời đầy mây, không có chút ánh sáng nhỏ nhoi nào từ những vì sao, chúng tôi cứ thế tiến bước xuyên qua khu rừng tối tăm.

Aqua – người mà khả năng nhìn trong bóng tối còn hơn hẳn cả tôi- vui vẻ nói:

“Ah,vụ này làm tôi nhớ đến lúc mà tôi cùng Kazuma đi vào Dungeon dạo nọ. Nếu tôi nhớ không nhầm thì Kazuma đã cố sờ mông tôi trong bóng tối.”

“Này, nếu cô còn muốn nói mấy lời buộc tội vô căn cứ nữa thì, tôi sẽ bỏ cô ở đây một mình đấy.”

Megumin cười khúc khích trước vụ xà quần của chúng tôi.

“Mặc dù chúng ta vừa gặp một con cốt long và suýt soát thoát được một đám quái vật,em không thể không cảm thấy yên tâm được. Dù ta không thể được gọi là nhóm mạnh nhất, nhưng em thấy là miễn ta còn bên

nhau, chúng ta có thể vượt qua mọi thứ.”

Megumin nắm chặt bàn tay tôi.

...Mà, có lẽ tôi kỳ vọng hơi quá về cái cách hành xử vô tư mà chân thật của em ấy.

“Tuyệt thật.. Khi nào thì em mới có thể tìm được những người đồng đội như nhóm của Kazuma-san đây?”

Yunyun- giờ đang nắm bàn tay còn lại của tôi – nói với chút ghen tị.

Khi Yunyun nói thế, Megumin ghì chặt tay phải của tôi vì lý gì đó.

“Không thể đâu. Dù sao thì, Yunyun cần phải học cách kết bạn trước đã”

“!?”

“C-Cậu, đừng có sỉ nhục người khác ở hoàn cảnh này chứ!”

Cuối bộ một hồi, cuối cùng Darkness cũng tỉnh lại.

Không lâu sau, bọn tôi thấy được ánh sáng từ điểm dừng chân, tất cả đều đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Tôi nghe nói rằng có một nơi để nghỉ ngơi, nhưng tôi không ngờ tới một tòa nhà to cỡ dinh thự quý tộc bao quanh bởi những bức tường thành rắn chắc.

Khi đến gần hơn, chúng tôi thấy một cái bảng thông báo cho biết chuyên môn ở đây.

“Vậy chỗ nghỉ ngơi ở đây là một nhà trọ suối nước nóng à.... khi nghĩ đến suối nước nóng, em không thể không nhớ hồi ta tới Alcanretia được.”

Megumin nói đầy hoài niệm.

Darkness và Megumin khẽ khúc khích, cứ như đang cố kìm nén mong muốn phá ra cười vậy.

“Đúng thế. Lúc đó, Kazuma còn cố nghe lén chúng ta khi cả bọn vào phòng tắm nữa.”

“K-, Kazuma-san, anh đã làm thế thật sao....?”

Cặp mắt màu ngọc lục của Yunyun chăm chăm hường vệtôi như thể đang nhìn đồng rác vậy.

“Này, Kazuma, phòng tắm ở đây có vẻ là phòng tắm chung, nên cậu có thể đợi bọn này xong rồi hẵng vào được không? Tôi cảm thấy như đây là một mối họa cho sự trinh trắng của mình ấy.”

“Đó chỉ là suy nghĩ viễn vông thôi, xét cho cùng thì, tôi cũng có quyền lựa chọn mà.”

Tôi và Aqua chấp hai bàn tay của nhau lại, như thể cả hai đang đấu Sumo. Sau đó, Megumin vui vẻ nói.

“Đi thôi. Không nhiều người sẽ đến một quán trọ suối nước nóng ở một khu vực thế này đâu, thế nên chúng ta hẳn sẽ có cả khu này cho riêng mình đấy.”

“Tôi sẽ vào trước! Thật ra, tại sao chúng ta không tắm cùng nhau nhỉ!”

“Tôi không phiền đâu.”

Tất nhiên, câu trả lời của tôi bị bỏ toàn tập.

“Chờ chút, không phải là Aqua đã phá hủy suối nước nóng ở Alcaentia sao? Aqua, phiền cô tắm sau cùng nhé?”

“Hmm được thôi. Tắm sau cùng cũng khá thú vị đấy mọi người biết không, dù sao thì, có thể thoải mái về thời gian cũng là một điểm hay của một kì nghỉ mà.”

“Tắm chung với tất cả mọi người...”

Không màng đến thời gian, hội con gái lục đục tiến vào nhà nghỉ.

...Bộ nghe mấy điều tôi muốn nói tí là mấy người cheat hay sao thế?

Sau đó, Megumin quay về phía tôi, người bị cả nhóm bỏ lại.

“Vậy thì, anh có muốn tắm với em chứ?”

Megumin cười khúc khích một mình.

Oi, tự nhiên em tính làm gì thế? Nếu anh nói ‘Tốt thôi, sao lại không?’, em chắc chắn sẽ bối rối mà, đúng chứ?

Khi tôi không biết phải nói gì, Darkness quay lại và nói.

“Bọn tôi sẽ cố xong sớm, sau đó anh có thể tận hưởng buổi tắm một mình. Dù sao thì, anh có vẻ thường tắm lâu nhỉ?”

Người Nhật thường thích tắm lâu một chút, điều đó không thể trách

được.

“Còn không thì, nếu anh muốn, tôi có thể kì lưng cho anh như dạo ấy...”

Darkness cũng có biểu cảm y chang Megumin.

“Mấy cô đang nói gì thế? Ăn trúng gì đó rồi à? Dù người ta nói rằng con người sẽ trở nên cởi mở trong khi đi du hành, mấy cô nên suy nghĩ cho kĩ đi đã. Nếu mấy cô nói mấy thứ khơi gợi như thế, và khi tôi nói ‘Ừ được thôi!’.Thì mấy cô sẽ làm gì hả...”

“ Em không phiền đâu. Khi nào thì anh muốn đi tắm?”

“Ồn thôi, nếu anh đủ dũng cảm để nói thế, thì tôi sẽ kì lưng cho anh bất cứ lúc nào.”

Như thế đã đoán trước tôi sắp nói gì, cả hai đáp lại không chậm một giây. Họ còn đều tỏ ra khêu gợi nữa chứ.

...Huh?

Chuyện gì đang xảy ra thế, từ khi nào mà cả hai lại dễ dãi thế.

Nếu tôi yêu cầu, cả hai thực sự sẽ làm sao?

Hmm, tôi nên làm gì đây... Tôi có nên nói ‘Dĩ nhiên’ không đây.

“VẬY ĐI THÔI, Kazuma.”

Khi thấy biểu cảm thanh bình và hạnh phúc của Megumin, tôi đã hiểu.

Đó là biểu hiện của một người tin rằng tôi chỉ có cái miệng, và cuối cùng

sẽ chẳng chịu làm gì..

Ah, cảm giác gì thế này?

Thành thật mà nói, tôi muốn làm vài chuyện đòi bại, tôi muốn âu yếm, rất, rất muốn làm!

Nhưng tôi không muốn phản bội lòng tin của họ.

Ah, họ định làm gì thế? Thật sự họ đã thấy gì ở tôi chứ?

Megumin dễ dàng nói mấy thứ như ‘Em không ghét anh đâu’, và đùa cợt nói mấy câu kiểu ‘Em thích anh’, nhưng lại chưa bao giờ nói ‘Xin hãy hẹn hò với em’ hay mấy thứ có tính quyết định tương tự khi nhắc tới mấy chuyện đó.

Mặt khác, Darkness –dù chúng tôi gần như đã ‘vượt rào’, dù cho mối quan hệ của cả hai cũng trở nên khá gần gũi sau khoảng thời gian sống tại biệt thự; có cảm giác như điểm thiện cảm của tôi cứ liên tục bị reset ấy.

Họ muốn gì ở tôi chứ?

Trái tim của một thiếu nữ thật khó hiểu, thế nên tôi cũng không thể quá chủ động được...

Dù tôi luôn nghĩ thế cũng ổn, nhưng lỡ như họ nói “Xin đừng hiểu nhầm” thì lúc đó mối quan hệ tốt đẹp của hai bên sẽ sụp đổ.

Chết tiệt, từ khi nào mà tôi trở nên yếu đuối thế này! Tôi, Satou Kazuma,

đáng ra không phải một kẻ nhu nhược thế chứ!

Giờ nghĩ lại, tôi thật sự thích họ đến thế sao?

Tôi cũng không rõ.

Có lẽ tôi sẽ không còn quá chú tâm đến họ sau khi đến cửa hàng Succubus.

Tôi đúng là kẻ tệ nhất, nhưng có nghĩ thế nào đi nữa tôi vẫn không tìm được câu trả lời.

Uhhh, cũng không cần phải gấp.

Tôi nên vào ngâm mình trong bồn tắm và từ từ suy nghĩ.

Để mớ suy nghĩ ấy sang bên, tôi cởi bỏ quần áo trên người ra.

— Trong khi tạo dáng trước gương, tôi không thể ngừng nghĩ rằng cơ thể được lên Level như gió này đang phát triển khá tốt.

Chúng tôi đến quán trọ sau nửa đêm một chút, nên chắc chẳng có ai ở đây đâu.

Tuy nhiên, một khúc ngân dễ chịu lại vang lên từ khu nhà tắm.

Nghe tiếng ngân biểu lộ tâm trạng tốt của người kia, tôi chắc chắn bên trong bể tắm là một cô gái.

Mặc dù mọi người ai cũng biết tôi sẽ vào tắm sau họ, vẫn có ai đó ở lại.

Tình cảnh hiểm hoi thế này... có lẽ nào Megumin hay Darkness đang cố quyến rũ tôi?

Heh, họ thật sự nghĩ tôi là một tên yếu đuối tới thế sao?

... Được, tôi quyết định rồi.

Vụ này thì quá phiền phức.

Tôi không quan tâm đó là Megunmin hay Darkness, nếu họ dám dùng cái biện pháp đê tiện này để thả thính tôi, tôi sẽ cho họ biết thế nào là lễ độ.

Họ có thể cầu xin tôi bao nhiêu tùy thích, tôi sẽ làm nó mà không sợ gì hết.

Làm như tôi sẽ quan tâm tới mấy thứ phiền phức như 'gia vị cho bữa tiệc' ý!

Giờ thì tôi đã quyết tâm làm nó, tôi không thể không cảm thấy thư thái trong lòng.

Tôi thật là ngu ngốc khi cứ làm mình khó xử với mấy vấn đề thế này.

Mấy hành động đó không hợp với tôi.

Đúng thế, từ giờ trở đi, tôi sẽ sống theo cách mình muốn.

Với một luồng sinh khí mới. tôi tự hào mở toang cánh cửa—

Có một onee-san tóc đỏ trong bồn tắm.

“...Eh? Tại sao, và tôi còn tưởng là ai. Lại là cậu hử. Còn nhớ onee-san này không? Chúng ta từng gặp nhau ở suối nước nóng ở Alcaretia...”

Trước Onee-san đang chào đón với nụ cười thân thiện, tôi hét lớn mà

không hề do dự.

“Tôi sẽ giết cô!”

“Hả, gì chứ!?”

–Tôi bước vào hồ tắm cách một khoảng khá xa so với onee-san đang hoảng hốt.

“Ahhhh, suối nước nóng này cũng tuyệt quá nhỉ. À mà, chị có thể ngừng tỏ ra sợ hãi tôi thế được không? Tôi chỉ có hơi thất vọng là ‘giây phút thể hiện bản thân’ bị phá hỏng thôi. Tôi tưởng là một trong những đồng đội của mình đang ở trong đây...”

“T-Thật sao? Nhưng tôi sợ hãi cũng là lẽ thường mà, dù sao thì, cậu tuyên bố sẽ giết tôi dù đây cơ bản là lần đầu ta gặp mặt. Phải nói thế nào nhỉ, mắt cậu hoàn toàn nghiêm túc đấy, và tôi cũng có thể cảm nhận sát ý từ tận bên này này.”

Đôi mắt mèo của Onee-san trông như dãn ra vì sợ hãi.

“Uhhh... Giờ nghĩ lại những gì chị nói... Nếu tôi nhớ không lầm, chị là onee-san mít ướt đã bị tôi nhòm ngực đúng không? Đương nhiên là tôi nhớ chị rồi, chúng khủng thế mà.”

“Umm, Tô-,... Mặc dù đây là lần thứ hai ta gặp mặt, cậu vẫn có thể坦然 nói ‘chúng’ khủng mà chẳng chút ngại ngùng... Đây không phải là quấy rối tình dục sao...?”

“Không, tôi đã quyết định rồi. Kể từ bây giờ, tôi không che giấu con người thật của mình nữa. Tôi sẽ không lảng mắt đi, hay là kiềm nén ham

muốn của bản thân nữa. Tôi sẽ sống theo cách của mình.”

“Dù những điều cậu nói nghe có vẻ hay đấy, nhưng trong tình huống này, tôi không thể không nghĩ rằng mình đang gặp hạn...”

Vì lý do gì đó, nỗi sợ trong ánh mắt chị ấy lại tăng lên. Như để che đi cơ thể, chị ấy ngâm vai mình xuống làn nước suối trắng đục.

Trước mặt Satou Kazuma bác ái tôi đây, có thật sự phải đề phòng thế không?

Tôi nhớ lại cuộc gặp gỡ đầu tiên với onee-san này.

Nếu tôi nhớ không nhầm, chị ấy đã nói chuyện với tên chỉ huy được lệnh hủy diệt Alcaretia – Slime độc Hans– như thể họ là đồng đội vậy.

Điều này có nghĩa rằng Onee-san đây có quan hệ gì đó với quân đội Quý Vương. Trên hết thì, không phải tôi mới là người cần phải đề phòng sao?

“Tiện thể, sao cậu lại đến một nơi như thế này? Cậu từng nói mình là một mạo hiểm giả, nhưng không phải có rất nhiều quái vật mạnh mẽ ở đây sao? Dù nói thế có hơi mất lịch sự, nhưng cậu trông không mạnh lắm...Cậu sẽ ổn chứ?”

Ah, Onee-san này không nghi ngờ gì tôi cả, nhưng thay vào đó, chị ấy đang rất lo lắng cho tôi.

Trước thái độ của onee-san, tôi thở dài...

Bình thường, tôi– dù ít khi được tính, nhưng vẫn là một mạo hiểm giả – nên cố tìm ra danh tánh thật sự của chị ấy. Tuy nhiên, tôi không thể khiến mình ghét chị gái mới gặp mặt này được.

“Sẽ ổn thôi ạ. Dù cho tôi có yếu thật, nhưng theo chúng tôi có một người thuộc Hồng Ma Tộc đáng tin cậy mà. Dù sao thì, tôi cũng chẳng muốn đến nơi này, nhưng đồng đội tôi lại muốn... thế nên.... mà sao chị lại ở nơi thế này thế?”

“Chị sao?... Ummm, chị nghĩ là cậu đúng. Sau những ngày làm việc

không ngừng nghỉ, để tự thưởng cho mình, chị đã đến suối nước nóng yêu thích của mình. Tiện thể, chị cũng đi kiếm một công sự quan trọng khó mà tìm được...”

Onee-san này có vẻ tới đây với ý tốt...

“Một người quan trọng? Người yêu của chị sao?”

“Không, không phải là người yêu... hmm, chính xác hơn, chị đang tìm bạn đồng hành của mình, một phần của chị đã bị phong ấn ở đâu đó... Mà, vào lúc này chị cũng muốn bỏ rồi.”

Onee-san nói điều đó với nét cô đơn trên khuôn mặt.

“Từ bỏ gì chứ? Một người bạn của em có hơi lập dị, như là đầu nhỏ bị gì ấy... không, cô ấy là người có hoàn cảnh đặc biệt... Chị muốn thử bàn bạc với cô ấy không? Cô nàng cũng ở đây đấy”

“Ah... Có phải là một người thuộc Hồng Ma Tộc không? Chị không phải là người lập dị, nên là đừng lo lắng quá.”

Mặc dù Onee-san có đôi chút gượng gạo, nhưng chị vẫn đáp lại với nụ cười rạng rỡ.

“Eh, thật không ạ? Thế thì... Em đoán mình có thể lắng nghe vấn đề của chị vậy. Nếu không phiền thì chị kể em nghe được chứ?”

Nhìn thấy thái độ thoải mái của tôi, onee-san nói cùng một nụ cười.

“Cậu sẽ nghe mấy câu than phiền của tôi ư? Hmm... ở đâu đó trong làng của Hồng Ma Tộc, thứ gì đó dạng như nửa kia của tôi hay một đồng đội

hay là tà thần gì đó... cơ bản thì, cộng sự của tôi là một chú mèo mun đã bị phong ấn trong một bia đá.”

Tôi có cảm giác là mình đã nghe chuyện của chỉ ở đâu rồi.

Nó cực giống với câu chuyện tôi được nghe gần đây từ một cô bé mắt đỏ thẫm không chín chắn cho lắm.

“Khi được giải phóng cùng với tôi, nó tích lũy năng lượng oán hận, và quá khó kiểm soát, thế nên tôi đã để nó bị ngủ lâu hơn một chút...”

Nhưng khi tôi quay lại kiểm tra tình hình, phong ấn đã bị ai đó gỡ bỏ, và người bạn kia đã bị ai đó đưa đi.”

Mặc dù khá khó tin, liệu nó có phải là –

“... Em chỉ hơi tò mò một chút, nhưng cộng sự của chị là một con mèo mun biết bay và phun lửa phải không ạ?”

“Xin lỗi, nhưng chị không hiểu cậu nói gì cả.”

Onee-san nhìn tôi với vẻ thật sự khó tin.

Không, chờ đã, tại sao một người đang vừa nói về một ác thần bị phong ấn lại nhìn tôi với ánh mắt như thế chứ?

Tôi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

“Uhhh, người bạn đến từ Hồng Ma Tộc đã khẳng định với em rằng con mèo đen của nhỏ là một tà thần.”

Giây phút tôi đề cập đến điều đó, biểu cảm của onee-san trở nên nham hiểm hơn.

“... Một chú mèo mun được nuôi bởi một người Hồng Ma Tộc sao? Và người đó gọi con mèo là tà thần? Mà nghe có vẻ hơi chuuni nhỉ...”

“Um, mhm, đó là tất cả những gì em biết...”

Dù sao thì, cô bé cũng tự xưng là một vị thần hủy diệt hay đại loại thế ở kiếp trước, thế nên chị không cần phải nghiêm túc với nhỏ đâu.”

Tôi có hơi khó chịu vì sự thay đổi thái độ đột ngột của chị ta.

“T-Thật vậy sao? Nếu cậu không phiền khi tôi hỏi thì, con mèo đó... Đúng rồi, nó có thích mấy người lừa dối không?”

“... Tôi không nghĩ vậy? Tôi nghĩ nó thân với tôi nhất, và tôi cũng không nghĩ mình là một kẻ lừa dối chút nào. Tôi luôn cố hết sức cho cả nhóm, và tôi khá chắc rằng mình cũng là kẻ bình thường nhất.”

“V-Vậy sao... Vậy nó có hung hãn không?”

Vì lý do nào đó, onee-san kia có vẻ đã giật mình.

“Nó nhát đến mức một con gà mới sinh cũng rượt được nó chạy vòng vòng”

“Cảm ơn, nhiều đó là đủ rồi. Nó không phải là thứ tôi cần tìm.”

Nghe câu trả lời của tôi, onee-san gần như đã chắc chắn về điều gì đó.

Khi chị ấy cố đứng dậy ra khỏi hồ, những giọt nước nóng từ chiếc khăn chậm chậm chảy xuống làn da của chị.

“Vậy chị đi đây. Nơi này khá gần với vùng giao tranh chính với quân đội

Quý Vương, và an ninh cũng đang thiếu thốn tới mức chị gặp cả tạo vật quý hiếm như là cướp cạn trên đường đến đây đây. Cậu tốt hơn là nên trở lại thủ đô đi được chứ?”

Chị ấy nheo đôi mắt mèo vàng hoe lại, và để lộ một nụ cười chân thành và ấm áp.

“...Không biết phải nói sao, em cũng không giải thích được nhưng em không muốn đối xử với chị như một người xa lạ. Em không thật sự hiểu cái cảm giác kì lạ này... Ah, không, em không có phải là đang cua chị hay gì đâu đấy nha?”

Mặc dù tôi đã nói điều gì đó khó hiểu mà không sử dụng não, nhưng onee-san có vẻ không bị khó chịu gì cả, chị chỉ mở to đôi mắt trong ngạc nhiên.

“Đây... Um, Thật trùng hợp. Với tôi, cậu cũng không giống một người lạ. Đó là lý do tôi cho cậu mấy lời khuyên là tránh xa nơi này càng nhanh càng tốt... Dù sao thì, nếu cậu có cơ hội gặp được nửa kia của tôi, hãy chăm sóc nó cho tốt nhé?”

Onee-san vui vẻ chọc tôi, và rời đi với nụ cười hạnh phúc.

Nhìn theo chị ấy, tôi có cảm giác rằng mình không muốn thấy chị ta như một kẻ nguy hiểm, kể cả khi chỉ có mối liên hệ với Quân đội Quý Vương đi nữa.... Tôi không thể hiểu vì sao...

Nếu tôi có cơ hội để nói chuyện với chị lần nữa, tôi sẽ hỏi chị ấy tại sao lại gia nhập Quân đội Quý Vương, rồi....”

“...Đậu xanh, mình chưa hỏi tên chị ấy!”

Sáng hôm sau —

Sau giấc ngủ ngon lành tại quán trọ, nhóm chúng tôi hướng tới pháo đài cùng sự sung sức mới.

“Kazuma, hôm nay anh có vẻ vui nhỉ. Tối qua anh ở trong bể tắm hơi lâu, có chuyện gì xảy ra à?”

Đi trên con đường lát đá, Megumin vui vẻ nói.

“Chắc vậy đấy. Khi tới suối nước nóng hôm qua, anh đã gặp một oneesan xinh đẹp mà mình từng chạm mặt ở Alcaentia.”

Đáp lại câu trả lời đầy phấn khởi của tôi, Megumin bỗng ngừng bước.

“Oh, huh? Em nghĩ chuyện đó cũng tốt. Nhân tiện, anh gặp chị ấy trong phòng tắm hả?”

“Yeah. Mhm, giờ nghĩ lại, chúng khủng thật đấy. Chắc còn to hơn cả Darkness nữa.”

Có vẻ Darkness đang lắng nghe cuộc trò chuyện của chúng tôi. Vì nhỏ thậm chí đã nhảy căng lên khi nghe tôi nói thế

“Tự nhiên anh lại nói gì thế! Tôi chỉ rời mắt khỏi anh có một chút mà một chuyện thế này đã xảy ra rồi... nhưng một cô gái trẻ ở trạm dừng chân gần pháo đài một mình không phải hơi đáng nghi sao?”

Darkness mang theo những mảnh giáp vỡ, và để lộ một biểu cảm xen lẫn giữa giận dữ và xấu hổ.

“Sẽ ổn thôi, onee-san đó cho tôi vài lời cảnh báo hết như hồi ở Alcarentia ấy. Chị ấy cũng nói đã gặp vài tên cướp đêm qua, nên chúng ta cũng nên cẩn thận đi là vừa.”

Yunyun – người này giờ vẫn háng hái nghe ngóng cuộc trò chuyện của chúng tôi – hỏi.

“Uhm, chị ấy vẫn ổn sau khi chạm mặt lũ cướp ạ? Chúng chắc chính là đám ta gặp hôm qua. Nếu đó là một onee-san xinh đẹp, thế thì chị ấy đáng lẽ không thể thoát được chứ...”

“Ehhh~. Dù cậu trông có vẻ rất thật thà, thế mà lại có vài tưởng tượng biến thái nhỉ.”

Megumin- dù đang bận né Chomusuke đang thích thú chạy quanh chân con bé- vẫn có thời gian đưa ra mấy lời nhận xét mỉa mai với Yunyun.

Hm? Yunyun cũng có lý.

Làm thế nào mà onee-san đó không trầy xước gì sau khi gặp lũ cướp được?

... Ummm, chắc là do chị ấy có quan hệ với Quân đội Quý Vương, nhưng...

Mặc cho vẻ ngoài hiền dịu đó, chị ấy có thể rất là mạnh.

Haizz, giờ tôi cũng không biết mình nghĩ sao về Onee-san đó nữa.

Đáng lẽ tôi nên thận trọng với chị ấy hơn là với lũ cướp, nhưng vì cả hai đã tắm chung bồn, tôi không hề nghĩ chị ấy nguy hiểm tí nào.

“Chờ đã, không phải suy nghĩ thế là bình thường khi ta nói tới trộm cướp sao!? Ngoài ra, tớ không muốn một người như Megumin gọi mình là kẻ hư hỏng đâu! Không phải cậu đã tắm và ngủ chung với Kazuma-san sao!?”

“Này, chính miệng tớ nói ra thì không sao, nhưng để người khác nói điều đó thì xấu hổ lắm nên làm ơn im đi!”

Nhìn sang Megumin người vừa bị phản damage vì nhận xét của mình, tôi nhớ lại về chị gái kia.

“...Ahhhhhh, nó khủng thật.”

“!?”

–Sau đó- ngoại trừ việc Aqua bị một con kesaran pesaran cỡ đại tấn công sau khi dí chúng chạy loanh quanh thì-không có gì đáng nói xảy ra cả.

Cuối cùng, chúng tôi cũng tới được pháo đài vào buổi chiều tà.

“Bực thật~~~.”

Giờ đây, chúng tôi ngược nhìn lên một pháo đài cũng phải to cỡ cung điện hoàng gia.

Không hổ danh là pháo đài tiền tuyến, nó trông như thể bất khả xâm phạm vậy.

Pháo đài trước mặt chúng tôi có một sự hiện diện áp đảo đúng như

nhệm vụ của nó, và nghe bảo nó có thể chứa hơn một nghìn người.

“Không phải mấy anh lính ấy bảo là pháo đài này đang thất thế trước chỉ một chỉ huy của Quân đội Quý Vương sao? Ngay cả khi đó là một tướng địch, anh không chắc hẳn có thể làm thế không nữa.”

“Tôi cũng nghĩ thế, nhưng một chỉ huy Quân đội Quý Vương được bảo là có thể một mình hủy diệt cả thành phố. Nói cách khác thứ vô lý ở đây đúng hơn là chuyện ta toàn dễ dàng hạ chúng đấy.”

Nghe câu trả lời của Darkness, tôi nhớ lại những tên chỉ huy mà chúng tôi từng chạm trán trước đây.

–Dù bị tấn công từ nhiều phía cùng lúc vẫn không để lộ một sơ hở nào trong khâu phòng ngự. Kiếm thuật điêu luyện của hắn đi kèm với thể lực vô hạn và khả năng kháng phép phi thường của Undead. Dù gặp phải kẻ thù mạnh mẽ thế nào, hắn đều có thể xử lý với ‘Tuyên bố tử vong’. Kị sĩ không đầu, Beldia.

–Có khả năng biến thành dạng người, miễn nhiên hoàn toàn với công kích ma pháp, và một cấu tạo cơ thể cực độc có thể làm trọng thương bất cứ ai chạm vào, hắn có thể dùng kích cỡ khổng lồ nghiền nát và hấp thụ bất cứ thứ gì ngang đường. Slime độc của tai ương, Hans.

–Bằng cách liên tục tiến hóa qua kết hợp với quái thú, cô ta (?) sở hữu khả năng của vô số điểm đặc thù và đủ loại năng lượng mà mình muốn. Chimera vô hạn, Sylvia.

–Sở hữu một hình dạng bất diệt, sự tồn tại của hắn có thể xem là đi ngược lại với quy luật của thế giới này. Tử tước địa ngục, Vanir

– Không chỉ có khả năng sử dụng mọi loại ma thuật cấp cao và phép dịch chuyển, cô ấy còn có thể sử dụng cả Explosion. Không chỉ có một cơ thể miễn nhiễm với tấn công vật lý, mà cô còn có thể sử dụng đủ loại kỹ năng đặc biệt như Drain Touch. Nữ hoàng Undead, nữ Lich, Wiz.

... Khi thật sự nghĩ về sức mạnh tuyệt đối của họ, tôi không thể không thờ dài.

Việc cả lũ còn sống thật sự là một phép màu.

Nên làm gì đây... Tôi nghĩ chúng tôi sẽ ổn với một pháo đài vững chắc và ma pháp bộc phá, nhưng giờ tôi chỉ muốn xách balo lên và cao chạy xa bay.

Ngay lúc đó—

Ngay khi cả lũ bắt đầu do dự, người lính gác trên tường thành phát hiện ra chúng tôi, và một nhóm hiệp sĩ hùng dũng bước tới.

“Các mạo hiểm giả, đây là pháo đài nơi tiền tuyến với nhiệm vụ đẩy lùi quân đội quý vương, điều gì đã mang các cậu đến đây?”

Một kỵ sĩ thận trọng tiếp cận chúng tôi.

“Chúng tôi nghe nói thủ đô đang bị đe dọa, vì thế chúng tôi đến đây để hỗ trợ mọi người. Chúng tôi sở hữu khá khá chức nghiệp cấp cao, nên đã nghĩ là mình sẽ có ích ở đây.”

“Chức nghiệp cấp cao... Tôi hiểu rồi, vậy hãy để tôi tỏ lòng biết ơn tới mọi người. Tuy nhiên, trước hết chúng tôi cần kiểm tra thân phận của mọi người. Mong mọi người hợp tác, vì có một chỉ huy địch đang ẩn náu

quanh đây. Thế nên, đầu tiên là....”

Megumin lấy thẻ Mạo hiểm giả và đưa cho anh ta.

“...Megu-, Megumin...-san... phải không?”

“Đúng thế, đó là tên tôi, có vấn đề gì à?”

“Không, không! Không có gì! Thứ lỗi cho hành vi của tôi. Cô có thể vào trong... Và cô là... Yunyun-san?”

“P-Phải... Đó là tên tôi... Tôi chính là Yunyun...”

“Oi, ngay từ đầu anh đã có vấn đề với tên của chúng tôi rồi. Ta nên nghe giải thích cho rõ nhỉ!?”

Megumin chỉ cây trượng thẳng vào mặt người kỵ sĩ, người luống cuống trả lời.

“Không, không có vấn đề gì cả, thứ lỗi cho hành động của tôi! Tiếp theo là... Satou Kazuma. Satou, Kazuma?”

Người hiệp sĩ nhanh chóng trả lại thẻ Mạo hiểm giả cho Megumin và Yunyun, và lập tức thể hiện vẻ mặt ngờ vực.

Ah, không như hai người với cái tên quái dị khi nãy, lý do anh ta phản ứng với tên tôi ắt là do tôi nổi tiếng rồi.

Dù sao thì, nhóm chúng tôi cũng có rất nhiều thành tựu to lớn mà—

“Satou Kazuma! Cậu có phải là thằng nhãi bần thiêu Satou Kazuma đó không!? Cậu là kẻ đã gieo rắc những tư tưởng xấu xa vào tâm trí Iris-sama, và gây ra cho Claire-sama và Rain-sama cả tấn rắc rối. Cậu là kẻ

đòi bại đã bị đuổi ra khỏi lâu đài – !”

“Oi, chò đã.”

Mấy kỵ sĩ ở đây vẫn đang lan mấy tin đồn thấp hèn kiểu này à?

Mà, họ không sai, nhưng vẫn cứ....

“Tôi thành thật xin lỗi. Uhm, đây là cứ điểm quan trọng để bảo vệ đất nước khỏi quân đội Quý Vương, vì thế chúng tôi không thể để một người vô danh vào trong được...”

“Không phải chú vừa miêu tả chi tiết anh à?”

Để nghĩ là anh ta sẽ đối xử tôi như một tên nhóc phiền hà nào đó...

Sau đó, một người trông như chỉ huy của họ tiến lên phía trước.

“Vậy ra cậu là gã cận bã Satou Kazuma đó hả? Người chỉ là một tên mạo hiểm giả quên thôi nên người nghĩ mình đang có thái độ gì thế hả! Ta có quyền hành quyết bất cứ kẻ khả nghi nào quanh đây, người biết chứ? Người chỉ là tên mạo hiểm giả hạ lưu thôi, cút đi cho khuất mắt ta!”

Để tỏ vẻ đe dọa, viên chỉ huy đặt tay lên chuôi kiếm.

Megumin giận dữ siết chặt cây trượng, và Darkness bước tới trước với vẻ hung bạo khác hẳn mọi ngày.

Trông thấy hai cô gái, những kỵ sĩ xung quanh chuẩn bị rút gươm.

“Mấy tên mạo hiểm giả các người nghĩ mình đang làm gì chứ!? Muốn đánh nhau à, huh?”

Haizz, sao mấy người này hấp tấp thế.

Ngoài nhà Darkness ra, có vẻ quý tộc ở thế giới này thường không coi mạng người và quyền công dân ra gì cả.

Với vẻ mặt nghiêm nghị, tôi bước ra phía trước cả nhóm, chỉ thẳng vào Darkness – người đang định nói gì đó.

Biết vị trí của mình, người không biết người phụ nữ quý này là ai!? Cô ấy là con gái của gia đình Dustiness, Dustiness Ford Lalatina-sama!

“Sao!?”

Nghe những gì tôi nói, các kỵ sĩ nhanh chóng quỳ xuống. Khuôn mặt họ trắng bệch như người sắp chết. (Editor: Anh chỉ là thằng mạo hiểm giả quên quan hệ rộng thôi mà :))))

Ngạc nhiên về sự việc trước mắt mình, cả Yunyun và Megumin cũng quỳ theo các kỵ sĩ.

“Sao hai người cũng quỳ thế hả?”

“Ah, là do em... Mọi chuyện diễn ra nhanh quá nên em bị cuốn theo họ...”

“E-em không biết Darkness-san là một quý tộc...”

Hai người họ đứng dậy và phúi nhẹ lớp bụi trên đầu gối. Phía bên kia, người chỉ huy ập ứng đáp lại lời tuyên bố của tôi.

“N-N-Ng... Người thật sự là Dustiness-kyō ạ... ? Um, xin hãy tha thứ cho sự xác xược và thất bại khi không nhận ra sự vĩ đại của người... !

...Ah.... Vậy xin để chúng tôi xác nhận danh tính cho ngài... Không phải chúng tôi nghi ngờ, nhưng đây là một phần công việc ạ...”

<kyō là kính ngữ dùng cho các lãnh chúa >

Không nói lời nào, Darkness lấy ra sợi dây chuyền chứng minh cho dòng dõi của mình, cùng với thẻ mạo hiểm giả.

Thấy hai thứ đó, đôi mắt vị chỉ huy mở to hơn bao giờ hết, khuôn mặt ông xuống sắc trầm trọng.

“L-L-L-L-L-L-Làm ơn tha thứ cho sự vô lễ của tôi. Không chỉ không nhận ra Dustiness-kyo, tôi còn cư xử vô lễ với những quý ông và quý bà ở đây nữa!”

“Huhu, nhiều đó chỉ vừa đủ cho một lời xin lỗi thôi! Ah~, giờ nghĩ lại việc tôi sẽ bị chém tàn bạo, tôi không thể không thấy run rẩy và đau đốn tận xương tủy~. Việc này chắc sẽ mãi ám ảnh tôi mất thôi.”

Khịt mũi

“AUGH! Khi nghĩ về những chuyện vừa xảy ra, tim tôi như muốn nổ tung vậy...!”

Đối mặt với người chỉ huy đang ra sức van xin, tôi cố tình lấy tay đè lên ngực mình.

Megumin có vẻ cũng thích ứng với tình huống này rất nhanh—

“Không đủ đâu! Ah, cái thái độ gì thế này? Không thể tin được mấy người lại có những hành vi đáng xấu hổ như thế với tùy tùng của

Lalatina ojou-sama!”

Khi Megumin nói thế, em ấy xả giận bằng cách chọc cây trượng vào mặt người chỉ huy.

“Nhanh xin lỗi đi nào! Tới chúng tôi, những người các ông vừa tính đánh vài giây trước, làm ơn nói ‘Tôi thành thật xin lỗi!’ đi!”

Khi Megumin véo khuôn mặt ông ta, Aqua – người này giờ không tham gia – không ngừng lắc vai người chỉ huy. Mặc dù người chỉ huy đã đến giới hạn của mình, nhưng ông vẫn cố nhắm mắt như thể chấp nhận đầu hàng. Tất cả những gì ông có thể làm là cúi đầu với Darkness.

“X-xin lỗi. Thành thật xin lỗi. Vì sự sỉ nhục như thế với Dustiness-kyō và cộng sự của tiểu thư, hình phạt của tôi là mổ bụng tự sát... nhưng, uhm...”

Như là một người bạn đáng tin cậy, tôi đặt tay lên vai người chỉ huy đang run rẩy.

“Không không, chúng tôi không cần ông nghiêm trọng thế, dù sao thì, ông chỉ đang thực hiện nhiệm vụ của mình thôi mà. Tuy thế, chúng tôi đã rất mệt sau một ngày đường dài, nên là sẽ không đòi hỏi ông quá đáng thế đâu. Vậy nên, ông có thể chuẩn bị cho mọi người một nơi để tá túc trong khoảng thời gian ở đây được không?”

“Đương nhiên! Chúng tôi sẽ chuẩn bị cho Dustiness-kyō và tùy tùng của cô những căn phòng tốt nhất ở đây.”

Darkness chỉ có thể lặng lẽ gật đầu với người đội trưởng vẫn còn trong

tư thế quỳ sắp mặt.

Chương 4:

Hãy Ban Những Lời Chân Nguyên Tới Các Vị Thần Vô

Uy Này!

Sau khi mọi người đều được giao phòng, tôi đặt hành lý của mình vào nơi tá túc và bắt đầu khám phá phía trong pháo đài cùng Aqua nhằm giết thời gian.

Những phiêu lưu giả mà chúng tôi đi ngang qua mang vẻ mặt lo âu. Trận chiến dường như diễn ra theo chiều hướng xấu rồi.

Một bầu không khí căng thẳng phủ bóng lên pháo đài.

Trí tò mò nổi lên, Aqua và tôi bắt đầu táy máy vào những món đồ bên trong một nơi được gắn tên 'Phòng Điều khiển'.

“Kazuma nè. Đâu đâu cũng thấy những nút bấm và cần điều khiển đầy huyền bí, cứ như thể chúng mong muốn tôi nhấn vào vậy.”

“Chắc chắn là thế đấy. Đúng hơn thì, sẽ lạ lùng lắm nếu cô không ấn trong khi chúng nằm ngay kế bên tay mình đấy.”

“Các người đột nhập vào đây để quậy phá à!? Đây là chiếc cần điều khiển cây cầu kéo, công chính và bẫy, cô tuyệt đối không thể nhấn vào! Nghe chứ, tuyệt đối không!?”

Sau khi nghe những người lính phát ngôn điều tương tự như một diễn viên hài kịch sẽ làm, Aqua phản ứng chẳng ngoài mong đợi của tôi.

“Vì các anh đã nói tới chừng này, sẽ thật đáng tiếc nếu tôi không nhấn chúng. Trước tiên sẽ là cái được bọc kính...”

“Đây là nút tự hủy khi chúng tôi cần rời bỏ pháo đài, xin đừng nhấn nó! Đừng mà ... Chẳng phải tôi đã bảo cô là không cơ mà, biến khỏi đi!”

Chúng tôi bị rượt đuổi bởi người lính đột nhiên trở nên tức giận, và đứng bên ngoài căn phòng một lúc.

“Chúng ta lại bị đuổi cổ rồi. Ai ai ở đây cũng đều dễ xúc động quá đi.”

“Đây là một pháo đài tại tiền tuyến đấy, mọi người thực sự rất căng thẳng.”

Chúng tôi nghịch ngợm tất cả các đồ vật trong những căn phòng mà cả hai ghé qua, và sau khi bị họ rượt đuổi, cuối cùng chúng tôi đã hết đường chạy.

“Không còn cách nào nữa rồi. Tôi nghĩ có một căn bếp trống đấy, hãy đến đó ăn chực đi.”

“Nghe tuyệt thật, tôi có nên mang phần rượu vang trong hành lý qua không nhỉ?”

Tôi cứ băn khoăn tại sao ba lô của cô ta lại phồng to đến vậy, vậy ra Aqua thậm chí còn đem theo rượu bên mình nữa.

Đúng lúc này –

“Aqua-sama!? Chẳng phải người là Aqua-sama hay sao!?”

Một giọng nói quen thuộc vang lên từ đầu hành lang bên kia.

Và một gã nhìn rất quen...

“Chẳng phải Katsuragi đó à? Cũng lâu rồi nhỉ.”

“Là Mitsurugi! Cậu có tình nói sai đúng không!? Nhớ tên tôi cho chuẩn đi!”

Đó là Kiếm Sư sử dụng thanh ma kiếm, Mitsurugi.

“Aqua-sama, đã lâu không gặp! Người trông thật khỏe mạnh và tràn trề năng lượng...”

“Đúng, tôi luôn luôn đầy sức sống mà. Anh chàng ma kiếm nè, vẫn ổn chứ hả? Nhân đây, hai cô nàng harem bám đuôi anh đâu mất rồi?”

“Cô nàng harem!?! Không đâu, à, vì trận chiến diễn ra theo chiều hướng

không tốt, việc họ lưu lại đây sẽ rất nguy hiểm, nên tôi đã bảo họ rút về thủ đô ... Đúng rồi!”

Mitsurugi chuyển ánh mắt từ Aqua sang phía tôi.

“Satou, tại sao anh lại đưa Aqua-sama tới một nơi nguy hiểm như thế này? Anh có biết đây là đâu không!?”

“Có chứ. Đây là tiền tuyến trước nhất trong cuộc chiến chống lại Quỷ Vương Quân. Tên boss phe chúng sẽ tấn công nơi này theo chu kỳ, đúng không?”

Mitsurugi trung ra nét biểu cảm ‘nếu biết rồi thì sao cậu còn ở đây’.

“Chúng tôi hiện diện tại đây để giúp đỡ những người hoạt động tích cực các cậu. Đối phương tuyên bố mình là ác thần phải không? Vậy đây là thời điểm mà một nữ thần như tôi thực hiện phần việc của mình.”

Aqua quả thực đã từng nói rằng cô ta không thể tha thứ cho kẻ dám nhận là ác thần mà không được sự cho phép, và lúc này đây thổ lộ lý do ấy một cách rất tự nhiên.

“Aqua-sama muốn chiến đấu với người phụ nữ đó ư!? C – chuyện này ... Đúng là Aqua-sama có lẽ đủ khả năng đối địch với ả, nhưng đó là kẻ rất nguy hiểm. ả ta gần như tự mình tiêu diệt cả pháo đài.”

Mitsurugi cảm thấy lo lắng cho Aqua.

“Boss của Quý Vương Quân là một phụ nữ huh ... Dẫu đối phương nhận mình là một ác thần, nhưng tại đây xuất hiện vài người Nhật Bản với kỹ năng cheat phải chú? Và còn cả anh nữa, dụng ma kiếm sỹ chỉ bại về tay tôi nhưng mạnh mẽ hơn hầu hết những kẻ khác. Mặc dù quả thực anh đã thua tôi. Kẻ địch chỉ có một mà tất cả các người đều rất chặt vật, vì sao thế?”

“Hãy ngưng cãi nhảm về thất bại của tôi đi, chính anh mới là kẻ từ chối trận đấu phục hận cơ mà ... Quên đi, có một lý do khiến chúng tôi bị đẩy tới mép vực. Anh không thấy thứ ấy sao?”

... Cái đó ư?

Aqua và tôi tỏ vẻ bối rối.

“Từ nét mặt của hai người, thì câu trả lời chắc là chưa rồi. Cả hai rảnh phải chú? Để tôi cho hai người thấy một thứ rất tuyệt.”

Mitsurugi bắt đầu dẫn đường sau khi nói điều ấy.

— — Mitsurugi đưa chúng tôi ra khỏi pháo đài, và chúng tôi chứng kiến cảnh tượng ấy.

Đó là một phần bức tường thành lớp ngoài nắm giữ số mệnh của pháo đài.

Một phía của những bức tường lớp ngoài bền vững đã gần sụp đổ sau

đợt liên kích.

“Nè, có lẽ nào đó là...”

Và tôi cảm thấy các dấu vết của tác động mạnh mẽ bao trùm lên nó rất quen thuộc.

Đó là điều bình thường bởi mỗi ngày tôi đều phải chứng kiến những vết tích ấy mà.

Danh hiệu Bộc liệt Thâm định gia mà Megumin đặt cho tôi đâu chỉ để làm đẹp.

“Đúng. Boss Quý Vương Quân Wolbach đủ khả năng sử dụng Bộc liệt ma pháp.”

Mitsurugi chỉ có thể mỉm cười gượng gạo khi chứng kiến nét mặt chết lặng của tôi.

Sau khi Aqua và tôi chia tay Mitsurugi, tôi tập hợp mọi người tại một căn phòng.

“Được rồi. Hãy cùng bắt đầu quyết định những kế hoạch sau này nào.”

Vừa ngồi trên giường vừa lên tiếng, tôi xoay đầu và nhìn vào tất cả bọn

họ.

“Những kế hoạch sau này gì cơ? Tôi vừa mới gặp chỉ huy pháo đài này và nói rằng chúng ta có kinh nghiệm hạ gục vài Boss Quý Vương Quân, nên ông ta đã nhường lại quyền lãnh đạo của mình cho chúng ta.”

Tôi cảm thấy mong muốn tự nắm lấy đầu và hét lên dâng trào trong người sau khi biết rằng Darkness đã gây thêm rắc rối khi mình không chú ý.

Thực lòng mà nói, lần này như thế là quá nhiều với chúng tôi.

Ban đầu tôi lên kế hoạch lấy pháo đài nhằm tự bảo vệ bản thân, và khi kẻ địch xuất đầu lộ diện để tiến hành vài mưu đồ, chúng tôi sẽ triển khai tiên chế tấn công với Bộc liệt, kích pháp có phạm vi xa nhất.

Chẳng quan trọng đối phương là tinh linh, thần, hay quý. Bộc liệt ma pháp có thể hủy diệt mọi thứ trên thế giới này.

Theo kế hoạch ban đầu của tôi thì cách này có thể đánh bại hầu hết kẻ địch. Nhưng nếu đối phương có thể sử dụng loại phép thuật tương tự, thì chúng tôi sẽ đánh mất lợi thế phạm vi kích pháp.

“Không, thực ra, à Boss tên Wolbach ấy có thể sử dụng Bộc liệt ma pháp.”

“!?”

Khi nghe thấy điều tôi nói, Megumin đá chiếc ghế ra sau và đứng dậy.

Em ấy phản ứng lại với thuật ngữ ‘Bộc liệt ma pháp’.

“Bộc liệt!? C – Chuyện này vượt quá những gì em mong đợi ... Nhờ Megumin mà em nắm rất rõ sức mạnh của phép thuật này. Thực lòng mà nói, thì em không biết phải phòng thủ ra sao trước nó nữa...”

Yunyun cúi đầu đầy hối lỗi.

“Ồn mà, hãy cứ giao cho chị! Trước đây chị đã từng hứng trọn sức mạnh của một cú Bộc liệt ma pháp! Chị sẽ đóng vai môi nhử. Khi kẻ địch tung chiêu thức xong và bộc lộ sơ hở, hãy tận dụng cơ hội để áp đảo ả.”

“Lúc này chị đâu còn bộ giáp bên mình. Ngay cả với phép thuật buff của Aqua thì cũng không lấy gì đảm bảo chị sẽ an toàn.”

Trong trận chiến với con cốt long lúc trước, bộ giáp của Darkness đã bị hư hại. Cô ấy buồn rầu buông thõng vai xuống.

Aqua gật đầu tán đồng.

“Đúng như thế đấy. Tôi nghĩ mặc dù đã lên đường tới đây, nhưng chúng ta nên bỏ qua cho kẻ nhận mình là ác thần ấy đi. Không phải tôi khoan hồng đâu, mà chỉ là trước đây chưa từng nghe qua về tên tiểu ác thần Wolbach, ả ta khá là đáng thương hại, phải không?”

Nữ thần tự xưng là người đầu tiên rút lui khi nghe được rằng đối thủ của

chúng tôi biết Bộc liệt ma pháp.

Đúng lúc này, Megumin đang đứng lặng bõnghất tung tấm áo choàng của mình.

“Ta là Megumin! Đệ nhất pháp sư tại Axel, kẻ theo đuổi Bộc liệt ma pháp tối thượng! Boss Quý Vương Quân tuyên bố mình là một ác thần và Bộc liệt pháp sư ư...!? Quả là đối thủ xứng tầm mà ta đã hằng tìm kiếm!”

“Huh!?”

Không rõ vì sao, Yunyun lại tỏ vẻ ngạc nhiên trước tuyên bố của Megumin.

“Cậu nói ‘huh’ là muốn ám chỉ gì vậy, duy chỉ một Bộc liệt pháp sư mới xứng đáng trở thành kinh địch của mình. Nếu có bỏ mạng dưới Bộc liệt ma pháp của cô ta thì mình cũng cam lòng! Phải, mình sẽ chẳng còn gì nuối tiếc nếu ra đi theo một cách huy hoàng như thế!”

Khi nghe được những lời lẽ khó sửa đổi của Megumin, Yunyun ứa nước mắt quấy nhiễu em ấy.

“Cậu đang nói vớ vẩn gì thế!? Chẳng phải mình là đối thủ của Megumin sao!? Tại sao cậu lại nâng tầm một Boss Quý Vương Quân mình chưa từng gặp trước đây trở thành kinh địch dễ dàng vậy chứ!”

“T – Tại sao đột nhiên cậu lại xúc động dữ dội thế!? Thật là một đứa nhóc rắc rối mà, nếu cậu muốn được công nhận như một đối thủ đích thực của

mình, thì hãy học Bộc liệt ma pháp đi. Sau đó mình sẽ dẫn cậu cùng tàn bộ mỗi ngày.”

“Mình không muốn học Bộc liệt ma pháp, và cảm thấy chẳng sao hết đâu cậu có tàn bộ kiểu ấy mà không có mình! Kẻ thù của chúng ta lần này đủ khả năng sử dụng Bộc liệt ma pháp! Một đối thủ như vậy...”

“Sao cậu dám nói rằng không muốn học Bộc liệt ma pháp chứ!? Được rồi, mình sẽ coi đây là một lời thách thức và sẵn sàng chấp nhận! Cũng đã khá lâu kể từ trận tay đôi trước giữa chúng ta. Nếu thua thì cậu sẽ tích điểm kỹ năng cho tới khi có thể học được Bộc liệt ma pháp nhé!”

“M – mình không muốn một trận tay đôi như thế đâu! Một cuộc quyết đấu sẽ quyết định bước đường cuộc sống của mình, mình sẽ không bao giờ ... Chờ đã Megumin, mắt cậu đang chuyển đỏ kìa! Cậu không đùa à!? Nè, cậu thực sự nghiêm túc sao!?”

Tôi bỏ đi cặp đôi đang tranh cãi vặt vãnh và tiếp tục chỉ ra kế hoạch từ lúc này trở đi của chúng tôi.

“Megumin quả thực đã nói vài điều ngốc nghếch, nhưng kẻ thù lần này vẫn quá nguy hiểm. Có thể chúng ta sẽ bị hủy diệt chỉ bằng một đòn mà thôi. Nếu tan nát thành từng mảnh thì phép thuật phục sinh của Aqua sẽ không hoạt động. Vì vậy hãy rút lui đi...”

“Anh đang nói cái quái gì thế!? Làm sao em có thể bỏ chạy trước một đối thủ như vậy chứ!? Đây là kinh địch định mệnh của em, phải, không còn

ngghi ngờ gì nữa đâu!”

Megumin với con giận dâng trào đặt một chân lên chiếc ghế và đôi mắt ánh lên sắc đỏ.

“Kẻ nhằm vào Chomusuke của em chính là Bộc liệt pháp sư, ả Boss Quỷ Vương Quân tuyên bố mình là một ác thần! Em sẽ đánh bại Wolbach, rồi chiếm lấy danh hiệu Boss và ác thần, không còn cách nào khác nữa đâu!”

“Em đang làm nhảm về cái gì vậy... Lần này ả chứa quá nhiều rủi ro. Chúng ta sẽ nằm về phía bất lợi nếu tình thế này trở thành một cuộc may rủi với kẻ tấn công trước sẽ giành phần thắng.”

“Chẳng có bất lợi gì sất. Phép thuật em yêu quý chính là Bộc liệt ma pháp. Sở thích của em chính là Bộc liệt ma pháp. Nếu anh nói về em thì hẳn sẽ là Bộc liệt ma pháp. Đúng vậy, em chính Bộc liệt pháp sư tới từ Axel. Kể từ khi học được, em đã sử dụng phép này mỗi ngày mà không gặp thất bại. Dầu về tốc lực, độ chuẩn xác hay quyền năng hủy diệt, em tự tin rằng chẳng ai sở hữu tài năng về Bộc liệt ma pháp hơn em hết!”

Sau khi Megumin nói hết tất cả những điều đó, em ấy thở ra đầy tự tin.

“Chẳng phải em đã thua Wiz khi chúng ta chiến đấu với Kẻ hủy diệt sao?”

“Bây giờ chuyện đó là quá khứ rồi. Với cấp độ được gia tăng, em đã học tất cả các loại kỹ năng giúp cường hóa sức mạnh của Bộc liệt ma pháp. Khá lâu trước đây em đã đua tranh về uy lực của Bộc liệt ma pháp với

Wiz và giành chiến thắng. Vào thời điểm hiện tại, em chính là đệ nhất tại Axel.”

Em ấy thậm chí còn thực hiện những việc như vậy khi tôi không chú ý tới.

“Sẽ ổn thôi mà. Khi không thể chợp mắt được vào ban đêm, em sẽ niệm Bộc liệt ma pháp cho đến khi thiếp đi. Dẫu đối thủ có là ai đi chăng nữa, em cũng sẽ hoàn tất chú ngữ trước kẻ đó!”

“Cái quái gì cơ, em đã làm một điều nguy hiểm đến vậy à!?”

Khi tôi chuẩn bị thuyết giáo Megumin.

Toàn bộ pháo đài rung chuyển với một tiếng nổ điếc tai.

Trần nhà của căn phòng bắt đầu sụp đổ, và mọi người đều chuẩn bị sẵn sàng – trừ Megumin.

Ngày nào tôi cũng lắng nghe Bộc liệt ma pháp của em ấy, nên không thể nào nhận nhầm âm thanh ấy được.

Thứ khiến pháo đài chấn động vừa mới đây ắt hẳn là Bộc liệt ma pháp.

Giữa tiếng báo động vang vọng khắp pháo đài, Megumin mang một vẻ mặt đầy lo lắng tự lẩm bẫm với chính mình.

“Ugh, cường độ của chấn động ấy khá cao đấy. Tính thêm chiều dài sóng

mana bị phóng thích trước khi tung ra phép thuật, Bộ liệt ma pháp này quả thực đã được thi triển xuất sắc. Đây không phải một loại phép học để khoe khoang hay trong khoảnh khắc thiếu sáng suốt.”

“Tại sao em lại đưa ra đánh giá vậy?”

Nhưng với tư cách một Bộ liệt Thẩm định gia, tôi có thể nhận xét rằng chất lượng của phép thuật lần này rất cao.

Nếu phải đánh giá, thì tôi sẽ cho hơn 90 điểm.

“Dù sao thì, khẩn trương lên Megumin. Lúc này chính là thời cơ đánh bại Boss Quỷ Vương quân đây!”

“Huh? C – Có chuyện gì với anh vậy Kazuma, quan điểm quay ngoắt 180 độ kìa.”

Tôi vồ lên tấm che ngực và áo giáp, rồi đứng dậy với vũ khí sẵn sàng.

Sau đó tôi với những người khác vẫn còn choáng váng trước hành động của mình –

“Bộ liệt ma pháp vừa mới được thi triển, đồng nghĩa rằng trong ngày hôm nay ả sẽ không thể nào tung chiêu thêm lần nào được nữa.”

“Ah!” x3

Dấu kẻ địch có là một Boss thì sử dụng Bộ liệt ma pháp với lượng mana

tiêu hao không lồ hai lần một ngày vẫn chẳng hề khả thi.

Suy cho cùng, ngay cả một Boss Quý Vương Quân khác là Wiz cũng gần như cạn kiệt toàn bộ mana sau khi thi triển một phép Bộc liệt ma pháp.

Bởi đối thủ đã tiêu tốn hết mana, chúng tôi không cần lo lắng khi xuất đầu lộ diện trước ả nữa.

Tôi phóng nhanh ra khỏi căn phòng, chắc chắn rằng những người khác đều đang theo sau, rồi hướng đến bức tường thành lớp ngoài đã bị biết bao phép Bộc liệt ma pháp tàn phá mà Mitsurugi đã chỉ cho tôi thấy.

Khi chúng tôi hỗn hển tới được hiện trường,

“Thật khủng khiếp quá.”

Sau khi hứng chịu một cú Bộc liệt ma pháp đè lên những vết nứt hư tổn lúc trước, một phần của bức tường lớp ngoài đã trở thành một đồng gạch vụn, cùng với một cái hố khổng lồ trên mặt đất.

Có cả những phiêu lưu giả và hiệp sỹ lao tới đây hết như tôi vậy.

Tôi tìm được một gương mặt thân quen và cất tiếng hỏi sau khi tiếp cận hẳn.

“Nè, Boss Quý Vương Quân đi đâu rồi? Chẳng phải ả rất dễ bị đánh bại vì đã cạn kiệt mana rồi sao?”

Tôi hỏi gã Mitsurugi đang đăm đăm nhìn trống rỗng vào khu vực bị tàn phá về vị trí của thủ phạm.

Và câu trả lời là –

“Wolbach đã cao chạy xa bay rồi... Chính vì lẽ này mà chúng tôi đang lâm vào tình thế khó khăn như vậy đây. Ác thần Wolbach sẽ đột ngột xuất hiện, thi triển Bộc liệt ma pháp từ đằng xa, rồi rút lui bằng dịch chuyển tức thời trước khi chúng tôi có thể tiếp cận ả.”

Mitsurugi tiếp tục –

“Lực lượng tinh nhuệ của Quý Vương Quân đang sẵn sàng đợi lệnh tại khu rừng gần pháo đài. Có lẽ ả đã tẩu thoát tới đó, và sẽ tái xuất sau khi hồi phục mana. Lực lượng của chúng không những hùng hậu, mà khu rừng còn là môi trường sống của những loài quái vật. Chúng ta chắc chắn sẽ thất trận nếu chiến đấu với địch thủ nắm giữ lợi thế địa hình bên ngoài thành lũy pháo đài. Nhưng nếu chúng ta tiếp tục phòng thủ trong đó, thì một khi bức tường lớp ngoài bị phá hủy hoàn toàn, lực lượng tinh nhuệ đang sẵn sàng đợi lệnh sẽ nhân cơ hội này để khai triển một đợt tấn công.”

Tình thế vừa rồi có lẽ đã diễn ra rất nhiều lần rồi. Những người gần đó đều yếu đuối gục đầu xuống.

Nếu truy đuổi tên Boss đã thi triển Bộc liệt ma pháp, chúng tôi sẽ bị lực lượng tinh nhuệ của chúng ngăn trở. Nếu cứ lưu lại bên trong pháo đài

chờ chúng tấn công thì chúng tôi sẽ bị nổ tung bởi Bộc liệt ma pháp.

Triển khai vòng vây hãm pháo đài rồi cưỡng ép người bên trong xuất đầu lộ diện bằng Bộc liệt ma pháp. Đây đơn thuần chỉ là lấy cường lực mà áp đảo, nhưng lại hiệu quả vô cùng.

Sau khi Mitsurugi dứt lời.

“Chúng ta chỉ có thể hành động nếu Wolbach hoặc lực lượng tinh nhuệ thuộc Quý Vương Quân không còn nữa...”

Hắn nắm lấy chuôi thanh ma kiếm của mình và nhắm mắt đầy khó chịu

—

“— — Được rồi, hãy đánh bài chuẩn thôi.”

“Vậy quyết định thế đi. Tôi sẽ làm một chiếc giường cho Zell Đại đế sau khi trở về Axel. Một chiếc giường thoải mái hơn cái vỏ xấu xa ấy với chất lượng cao khiến Zell Đại đế sẽ rất hài lòng. Ổn thôi mà, sau khi Zell Đại đế lớn lên thì mấy thể loại Boss Quý Vương Quân sẽ bị tiêu diệt trong nháy mắt thôi.”

Sau khi trở về phòng mình, tôi cùng Aqua chuẩn bị trở về nhà.

Chúng kiến điều đó Darkness cuống cuồng lên tiếng.

“C – Chờ đã Kazuma, tôi đã bị ép buộc nắm quyền chỉ huy pháo đài này. Nếu nói ‘Tôi sẽ bỏ cuộc và trở về nhà’ thì có hơi...”

“Tại sao cô lại lãnh một nhiệm vụ rắc rối đến vậy vào thời điểm như thế chứ!?”

“Lấy tên tuổi của tôi ra để đe dọa họ là lỗi của anh chứ!”

Trong khi tôi đang cãi vặt với Darkness.

“Hmm? Yunyun đi đâu rồi nhỉ? Chẳng phải vừa mới đây em ấy còn ở cùng chúng ta sao?”

“Nếu chị kiếm Yunyun, thì cậu ấy đang sử dụng phép thuật để giúp đỡ công việc sửa chữa những bức tường thành lớp ngoài.”

“Chị hiểu rồi, quả không hổ danh một Hồng Ma Tộc nhân tài năng. Chị sẽ kiểm tra xem có ai bị thương không.”

“Nói em nghe kẻ nào là Hồng Ma Tộc nhân ‘kém cỏi’ đi.”

Aqua vừa nói một điều rất phù hợp với vai trò của mình trong dịp hiểm hoi này vừa chạy khỏi Megumin mắt đang lóe sáng và rời căn phòng.

Chứng kiến cảnh tượng này, Darkness gật đầu.

“Aqua và Yunyun đang trợ giúp theo cách riêng của mình. Tuyệt cú mèo, quả không hổ danh những phiêu lưu giả kỳ cựu. Nè Kazuma, chúng ta cũng đã là những phiêu lưu giả kỳ cựu rồi, phải chứ?”

Trong tình thế nguy cấp như thế này mà đôi mắt của Darkness vẫn lóe

lên phấn khích, cô ta khiến tôi bực mình quá.

Dường như cô ta ngưỡng mộ các anh hùng và dũng giả.

Cô ta không thể nào bỏ rơi pháo đài trong cơn nguy khốn được.

Trong lúc tôi còn đang băn khoăn không biết làm cách nào để thuyết phục cái tính bướng bỉnh của cô ta, thì Megumin kể bên Darkness trưng ra một khuôn mặt đầy hối lỗi.

“Kazuma nè... Em biết chuyện này rất nguy hiểm, nhưng anh có thể cho em một cơ hội không? Mọi người có thể cứ đợi trong pháo đài. Wolbach chắc sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào, em sẽ chờ tới khi đó, và tung Bộc liệt ma pháp vào mặt ả.”

Thật hiếm khi được chứng kiến em ấy cúi đầu xuống với nét biểu cảm phức tạp như vậy.

.... Thiệt tình, tất cả bọn họ đều phiền phức thật.

“... Anh sở hữu kỹ năng nhận biết kẻ địch, thiên lý nhãn và ẩn nấp, cuộc đột kích của chúng ta sẽ có cơ hội thành công cao hơn nếu anh đi cùng em. Anh sẽ chỉ đồng hành, nhưng khi đối phương xuất đầu lộ diện thì tùy thuộc vào em.”

Megumin mở to mắt khi nghe lời tôi nói, và rồi miệng em ấy dần nở một nụ cười.

“Hãy giao lại cho em!”

Với khuôn mặt rạng rỡ cùng với đôi mắt ánh lên sắc đỏ, Megumin uốn tấm ngực nhỏ nhắn của mình ra, và tỏ vẻ thực sự đáng tin cậy.

Ngày hôm sau.

Trong khu rừng rộng lớn cạnh pháo đài, tôi trèo lên một ngọn cây để giám sát khu vực quanh lâu đài.

“Quý Vương Quân đã gần đến thế này rồi.”

Một nhóm dường như thuộc Quý Vương Quân đang thiết lập đội hình trong khu rừng cách pháo đài vài km.

Tôi không thể nào nhận ra được loại quái vật nào đang hiện diện tại đó, nhưng số lượng của chúng thì vô cùng nhiều.

Sẽ chỉ là vấn đề thời gian trước khi pháo đài thất thủ nếu phải hứng chịu đợt tấn công từ chúng sau khi những bức tường thành lớp ngoài và cạm bẫy đều biến mất.

Tôi xuống khỏi ngọn cây và thông báo tình hình cho Megumin cùng những người khác.

“Theo những người trong pháo đài, Wolbach đi một mình khi ả sử dụng

Bộc liệt ma pháp. Tôi đã nghĩ ra một kế hoạch xoay quanh điểm này.”

Tôi nhìn khắp mọi người một lượt và tiếp tục:

“Trước hết, chúng ta sẽ sử dụng kỹ năng ẩn nấp của tôi để lén vào khu vực lân cận. Megumin sẽ thi triển phép thuật trước khi chúng nhận ra ta. Nếu bị phát hiện, Yunyun sẽ sử dụng chiết xạ thuật để che giấu Megumin, sau khi được Aqua buff với ma pháp hỗ trợ, Darkness sẽ lao tới để thu hút sự chú ý của chúng. Aqua và tôi sẽ yểm hộ cho Darkness và tạo khoảng trống. Khi Megumin cảm thấy thời khắc đã điểm, em có thể tung phép thuật vào kẻ địch... Mọi người hiểu rồi chứ?”

Tôi xác nhận kế hoạch với mọi người thêm lần nữa, và thấy họ đều rất phấn khích...

“Kazuma, Kazuma, tôi nghĩ ai đó cần bảo vệ cho nhóc này. Làm sao chúng ta có thể đặt một sinh vật nhỏ bé và dễ thương thế này vào hiểm nguy chứ... Nè, đau đấy. Mà y tá tở với mọi người, vậy tại sao cứ cào tao thế hả?”

Aqua nhăn mặt trong đau đớn khi cô ta cố gắng bế Chomusuke lên.

Quả bóng lông thường thường rất ngoan ngoãn đã trở nên rất phấn khích kể từ sáng sớm nay, và cứ bám theo sau mọi người.

Sẽ rất nguy hiểm và vì vậy tôi đã bỏ nó lại trong phòng, nhưng nó cứ bám theo sau.

Sau khi giao cho Yunyun con Chomusuke hiểu động một cách đặc biệt vào hôm nay, tôi nói với Aqua và Darkness:

“Được, chúng ta đã sẵn sàng. Chỉ cần đợi ả khốn Wolbach đó tới nữa thôi.”

“Nè Kazuma, chân tôi loạn choạng rồi.”

“Chẳng phải cô đã khoác lác trước khi chúng ta khởi hành sao?”

— — Chúng tôi đã núp trong rừng được bao lâu rồi?

Trong khu rừng gần pháo đài nơi chúng tôi đang ẩn nấp, Boss Quý Vương Quân mà tôi được nghe nói đến đã xuất đầu lộ diện.

Ả đội một chiếc mũ lớn và khoác tấm áo choàng trơn để che đi cơ thể, và hướng về pháo đài với nhịp độ thong dong.

Dẫu ả cố gắng giấu đi đường nét thân hình, tôi vẫn có thể chắc chắn đó là một phụ nữ.

Ả ta di chuyển rất thoải mái vì có thể thi triển Bộc liệt ma pháp từ xa nếu bên tôi cố gắng chặn đứng ả, và tung đòn tiên kích bất cứ lúc nào.

Và sau khi thi triển phép thuật của mình, ả ta chỉ cần tẩu thoát với dịch chuyển tức thời.

“Thật là một chiến lược khó chịu. Ả ta không thể đối mặt với chúng ta

trong một trận chiến đường đường chính chính sao?”

“Nếu lời anh lọt tới tai ả thì chắc chắn tên boss ấy sẽ nói ‘ta không muốn nghe điều đó từ người đâu.’”

Darkness bẻ lại rất chuẩn sau khi nghe thấy lời phàn nàn của tôi.

Trong lúc Darkness đang nhận được những phép thuật hỗ trợ từ Aqua, ả mặc áo choàng ngừng bước chân.

Có lẽ ả đã vào đúng tâm thi triển Bộc liệt ma pháp lên pháo đài, và đứng cách chúng tôi một khoảng.

“Nè Megumin, bắt đầu yên lặng niệm phép ngay đi. Không cần đấu khẩu với kẻ thù, chỉ cần kết thúc chuyện này với một một đòn tiên chế tấn công.”

“Vừa một khắc trước đây anh còn nói về một cuộc chiến đường đường chính chính cơ mà. Thật là một chiến lược quý quyết, nhưng thôi đừng bận tâm, em sẽ nghe theo anh lần này. Em phải cố gắng tránh để Darkness chống chịu một chiêu Bộc liệt ma pháp.”

Darkness tỏ vẻ thực sự phẫn khích như thể cô ta đang nghĩ rằng ‘có lẽ về sau mình sẽ được ném một cú thật to đây’. Tôi thấy tệ thay cho cô ta, nhưng chúng ta nên chấm dứt mau lẹ chuyện này và trở lại thôi.

Đúng lúc này.

Người phụ nữ khoác áo choàng dường như nhận ra điều gì đó và hướng thẳng ánh mắt về phía chúng tôi.

À nhìn thấu kỹ năng ẩn nấp của tôi ư?

À đứng yên một chỗ, rồi bắt đầu tiến về hướng này....

“À phát hiện ra ta rồi! Megumin, niệm chú công khai đi! Bắn thẳng vào mặt à trước khi à tung phép của mình!”

“Hãy giao cho em Kazuma!”

Megumin bắt đầu chú ngữ.

“Hya, có chuyện gì thế Chomusuke!? Tại sao em đột nhiên quẫn quại thế!?”

Chomusuke trong vòng tay Yunyun đang vùng vẫy kịch liệt để nhảy ra.

Tôi không biết tại sao quả bóng lông lại cư xử thiếu ngoan ngoãn như vậy, nhưng chẳng còn thời gian đâu mà quan tâm.

Trước khi Megumin hoàn tất câu chú ngữ, chúng tôi phải thu hút sự chú ý của đối phương!

“Darkness, Aqua! Câu giờ đi!”

Tôi vừa nhảy từ rừng cây vừa hét to với hai người họ.

Vừa tiếp cận chúng tôi vừa nghiêng đầu bối rối, Boss Quỷ Vương Quân khựng lại đầy sững sốt khi thấy tôi đột ngột xuất hiện.

“Nè Kazuma, tôi nên ở lại phía sau phòng trường hợp khẩn cấp. Suy cho cùng thì chẳng ai có thể phục sinh cả nhóm nếu tôi gặp mệnh hệ gì! Anh nghe thấy không hả!”

“Ngưng ba xàm và theo sau đi! Dù thế nào thì tôi cũng sẽ bị nát vụn ra tro nếu hứng trọn một cú Bộc liệt ma pháp, nên dẫu đây không phải kế hoạch của tôi, thì kẻ duy nhất có thể đối địch với một ác thần tự xưng chính là cô đấy!”

Tôi kéo theo con mắt Aqua đang muốn bỏ chạy, và đường hoàng đối mặt với Boss Quỷ Vương Quân.

Sau một chốc, Darkness đuổi kịp và đứng phía trước chúng tôi.

... Tôi nghĩ người phụ nữ khoác áo choàng sẽ tấn công ngay tức khắc, nhưng ả lại chôn chân tại chỗ với một khuôn mặt sững sốt.

“.... Chuyện gì thế? Thấy chúng ta người có vẻ ngạc nhiên nhỉ. Người cảm thấy sợ hãi khi gặp ta, kẻ lừng danh trong Quỷ Vương Quân phải không?”

“Có lẽ cô ta bất ngờ sau khi thấy khuôn mặt quái đản và tức cười của anh đấy.”

Trong lúc tôi còn đang nghĩ cách trừng phạt con mắt Aqua vì đã đố

nước lạnh lên mình thì người phụ nữ khoác áo choàng bèn bỏ chiếc mũ xuống và để lộ khuôn mặt.

— — Dưới chiếc mũ ấy chính là Onee-san nọ với mái tóc ngắn màu đỏ và đôi mắt vàng tựa như mèo.

Đúng thế, Onee-san đã tắm cùng tôi vài lần.

Đúng lúc ấy, tiếng thở hỗn hển đầy ngạc nhiên của Yunyun vang lên từ phía sau.

“... Cậu đang làm gì ở đây vậy?”

“Câu đó tôi nói mới phải. Chẳng phải chị là Onee-san thích tắm đó sao?”

Thực lòng mà nói, tôi đã mơ hồ nghi hoặc rồi.

Từ lâu tôi đã biết chị ta có liên quan đến Quý Vương Quân.

Và trở lại hồi ở Alcanretia, chị ta không hề sử dụng kính ngữ khi nói chuyện với Boss Hans. Tôi nghĩ Hans đã gọi Onee-san này là Wolbach, nhưng không chắc chắn lắm vì thực sự đã rất lâu rồi.

Giờ nghĩ lại thì, tôi chưa từng cố gắng tìm hiểu xem chị ta là ai vì bản thân chẳng hề muốn đối địch với Onee-san mà mình đã tắm chung, một người không tạo cảm giác xa lạ.

Onee-san ... Không, Boss Quý Vương Quân cất lời:

“Nhân đây, ta vẫn chưa tự giới thiệu mình. Tên ta là Wolbach, một trong những Boss Quý Vương Quân. Nữ thần bảo hộ cho lười biếng và bạo lực, Wolbach.”

Chị ta đưa ra một tuyên bố đầy hăm dọa khi đồng tử tựa mèo của mình thu hẹp lại.

... Thật khó chịu mà, tôi phải chiến đấu với chị ta sao?

“... Ờ thì, tôi thực sự không hề biết rằng Onee-san đó có liên quan tới Quý Vương Quân. Nhưng tôi cần hỏi chị một điều. Với tôi chị đâu mang vẻ gì là một kẻ xấu. Tại sao chị lại trở thành một Boss Quý Vương Quân?”

Đó chỉ đơn thuần là một câu hỏi tò mò của tôi mà thôi.

“Tại sao huh. Theo như truyền thống, nên trả lời như vậy chứ nhỉ?”

Chị ta nở một nụ cười nham hiểm.

“— — Nếu muốn biết thì cậu sẽ phải đánh bại ta.”

Rồi chị ta mỉm cười đầy cô đơn và trống rỗng.

Chết tiệt, vậy chúng tôi vẫn cần chiến đấu ư?

Khi chứng kiến chị ta cười, tôi cảm nhận được một cơn đau âm ỉ trong lồng ngực. Trong lúc tôi đang suy nghĩ cách để né tránh trận chiến

này...

“— — Nè, đầu nhà ngươi nói những điều sâu xa như vậy và tạo nên một bầu không khí huyền bí, ta vẫn phải cắt lời. Ta có thể nhận thấy vài aura thần thánh từ ngươi, nhưng nữ thần bảo hộ cho lười biếng và bạo lực ư? Nếu không trung thực, ta sẽ kiện ngươi vì xuyên tạc sự thực. Cứ nói luôn ngươi là một ác thần đi cho rồi.”

Trong nháy mắt.

Con mắt nhát gan Aqua bỗng nhiên phá tan bầu không khí trang nghiêm.

Wolbach dường như phiền lòng sau khi nghe một kẻ mình mới gặp phát ngôn một điều xấu xa như vậy.

Aqua vừa nói rằng Wolbach sở hữu vài aura thần thánh ư?

Vậy ra đối phương không hề đơn thuần tuyên bố vô căn cứ, mà là một ác thần thực thụ ư?

“Đầu mang danh kẻ bảo hộ của những xúc cảm dường như không quá tốt đẹp, nhưng ta vẫn là một nữ thần đích thực đấy. Ta không hề phóng đại đâu, được chứ?”

“Ngươi nói dối! Nè Kazuma, à này đang ba xàm đó! Nữ thần được chính thức công nhận tại thế giới này chỉ gồm Eris và tôi mà thôi! Xin lỗi đi! Vì đã tuyên bố mình là một nữ thần và làm hoen ố thanh danh của những

nữ thần đích thực thuần khiết, xinh đẹp và đáng kính!”

Tôi luôn luôn gọi Aqua là một nữ thần tự xưng, nhưng cô ta đang nhân cơ hội này để gây sự cãi lộn.

Ban đầu chỉ thấy phiền muộn, Wolbach nhướn mày đầy tức giận sau khi nghe thấy điều ấy.

“Nè, bỗng dưng người nói cái gì thế!? Ta là một nữ thần đích thực, chỉ là sau khi gia nhập Quý Vương Quân, giáo phái Axis điên khùng tự ý gọi ta với cái danh ác thần, nên ta đâu còn lựa chọn nào khác ngoài chấp nhận chứ! Và ta đâu cần đến một giáo sỹ chưa từng gặp bao giờ thuyết giáo mình về chuyện đó!”

“Người nói những tin đồn của ta điên khùng sao!? Người dám coi giáo phái Axis lừng danh khắp thế giới như những kẻ ngốc sao, người thực sự là một vị thần sao? Người có tin đồn nào không thế? Puhehe, ta chưa từng nghe tới một tiêu thần với cái tên Wolbach!”

Wolbach bắt đầu run rẩy vì lời lẽ chế giễu của Aqua.

“M – Một phàm nhân mà dám lăng mạ thần thánh, đừng nghĩ người có thể thoát khỏi vụ này! Vì là một giáo sỹ, người nên tôn trọng các vị thần khác đấy!”

Aqua vừa hất tóc vừa nhìn vào Wolbach đang rất tức giận.

“Phàm nhân? Người nói ta là phàm nhân ư? Ta chỉ trích người đã tuyên

bố mình là một nữ thần bởi người đã mù quáng rồi!”

Tôi muốn bẻ lại ‘chính cô mới là kẻ mù quáng vì đã mua một quả trứng gà’.

Aqua uốn ngực ra như thể cô ta muốn khoe khoang hagaromo của mình.

Với một giọng điệu mạnh mẽ hơn thông thường, Aqua xưng danh với Wolbach.

“Ta là Aqua. Đúng thế, nữ thần Aqua mà giáo phái Axis tôn sùng! Một tiểu thần không hơn không kém ta chưa từng nghe đến trước đây mà dám lên mặt thuyết giáo? Biết thân biết phận đi!”

“Huh!?”

Wolbach chết lặng, và nhìn chăm chăm vào con mắt kiêu ngạo Aqua.

“... Nếu giả dạng nữ thần thì người sẽ bị trời phạt đấy, được chứ?”

“Xin lỗi! Xin lỗi vì điều đó ngay đi!”

Thậm chí không được một ác thần công nhận, nữ thần Aqua giận dữ huỳnh huých bước tới và tóm lấy áo choàng của Wolbach.

“Nè, ngừng lại đi ả gốc hỗn xược, ta sẽ ban cho người thánh phạt! Ta sẽ khiến người lăn lộn mệt mỏi trên giường vào ngày nghỉ quý giá và lãng phí kỳ nghỉ của mình!”

“Cứ thử nếu người dám! Ta sẽ nguyện nhà vệ sinh của người không xả nước dù có người đang chờ ở ngoài!”

“Nữ thần không sử dụng nhà tắm mà, nên ta chẳng sợ!”

“Ta thích mỗi ngày đều như một kỳ nghỉ, nên ta chẳng sợ người đâu!”

Tôi nên làm gì đây?

Cả hai người đó đều là nữ thần đúng chứ? Nhưng họ lại đang đấu đá rất trẻ con ngay cả khi vừa mới gặp.

Tôi đã nghĩ nữ thần là một tồn tại vĩ đại và đáng kính hơn cơ.

“Nè Kazuma, thực sự chúng ta có thể bỏ mặc họ không?”

“Tôi cũng nghĩ vậy. Đối phương vẫn là một Boss đấy, chúng ta không

thể bỏ họ đi đâu...”

Trong lúc tôi đang thì thầm với Darkness, Aqua bị tóm lấy không thể chịu đựng được nữa và duỗi tay lên trời.

Một làn sương xuất hiện theo cái vẫy tay ra hiệu của cô ta và dần dần biến thành những khối thủy cầu.

... Con ngốc đó, cô ta quên mất mục tiêu của mình là khiêu khích và giữ chân kẻ địch rồi!

Và Megumin đang làm gì thế, lẽ ra lúc này em ấy phải xong rồi chứ!

“Dường như ta phải khiến người nếm trái tuyệt kỹ của thủy nữ thần khi không đùa cợt! Một ác thần như người mà dám hành xử kiêu căng thế sao! Thậm chí người còn chẳng có những tín đồ thuần khiết, chính trực và tự do như ta!”

“M, một kẻ thiếu năng như người thực sự là thủy nữ thần ư? Nhưng lỗi nằm ở chính những tín đồ phiền phức của người đã khiến ta bị gọi là một ác thần! Trong Quý Vương Quân ta cũng có tín đồ đấy nhé!! Và dù thế nào thì người cũng chỉ là một siêu tiểu thần nếu so với Nữ thần Eris!!”

.....

“Linh Thế Thủy!”

“Dic, ‘Dịch chuyển tức thời’!!”

Aqua đây tức giận thi triển phép thuật của mình và triệu hồi một lượng nước khổng lồ— —!

Chương 5:

Hãy ban quả Explosion Số Mệnh tới vị Tà Thần này!

Phần 1

Ngày tiếp theo; sau khi Aqua gây chuyện trong lần chúng tôi bắt gặp Wolbach—

“Lần này sẽ chẳng có vấn đề gì đâu. Xin hãy để em làm đi!”

Đã chùn tay trước Wolbach vào hôm qua – Megumin xộc thẳng vào phòng tôi.

“Em sẽ thực sự ổn chứ? Hôm qua em bị sao thế...? Có phải vì kẻ địch trông giống con người không? Ý anh là anh hiểu cảm giác của em, tới anh cũng chẳng thể tấn công một Onee-san xinh đẹp như thế mà không hề do dự nữa là...”

Megumin giận dữ lắc đầu.

“Vói em, dù kẻ địch có là con người hay trẻ em thì cũng không quan trọng. Miễn là họ cung cấp được một lượng lớn điểm kinh nghiệm, em sẽ tấn công mà chẳng có chút xót thương nào, nhưng... ư...”

Giống như hôm qua, Megumin do dự bộc lộ suy nghĩ của mình.

Kể từ hôm qua trông con bé đã có chút kỳ lạ.

Ừ thì, công bằng mà nói, ngay cả Yunyun dường như cũng bản khoăn, lo lắng bởi chuyện hôm qua. Về phần kích thường ngày của cô bé hầu như chẳng còn thấy đâu, và cho tới giờ thì cô bé vẫn chỉ thu mình trong phòng.

Trước khi tới đây, tôi đã nhận ra rằng Megumin có vẻ nhạy cảm với cái tên 'Wolbach'. Có lẽ con bé có một bí mật không thể tiết lộ với tôi...

"Anh thực sự không biết quá nhiều về hoàn cảnh của em, nhưng chúng ta không thể sử dụng chiến thuật mai phục được nữa. Kể từ bây giờ mục tiêu của chúng ta sẽ thận trọng hơn, tất cả là nhờ con ngốc nào đó đã đổ nước lên cô ta. Không chỉ thế, dù những bức tường của pháo đài không trúng công kích của phép Explosion, chúng vẫn chịu hư tổn."

Đi phục kích ở ngay khu rừng gần pháo đài thì đúng là sai lầm.

Con lữ của Aqua quả thực đã cho pháo đài – đã và đang trong trạng thái chỉ mảnh treo chuông – một đòn đánh cuối cùng.

Dù không muốn, cô ta vẫn phải sửa lại những bức tường của pháo đài, nhưng thế vẫn chưa là gì so với những gì cô ta đã làm.

Phần tệ nhất chính là việc chúng tôi đã để kẻ địch biết phe mình có Nữ Thần Aqua.

Mặc dù cái con phế vật đáng bỏ đi này suốt ngày chỉ biết ăn với ngủ mà chẳng thêm quan tâm tới bất kỳ chuyện gì, dù cô ta vui vẻ chơi đùa với đám con nít mặc kệ tuổi tác, dù cô ta có ở Axel lâu đến vậy mà vẫn bị lạc, nhưng cô ta vẫn thực sự là một Nữ Thần.

Sau chuyện xảy ra ngày hôm qua, chắc chắn đối phương sẽ cân trọng trước đợt phục kích của phe chúng tôi.

“...Thế à...? Vậy nếu có bất cứ điều gì anh cần giúp đỡ cứ việc gọi em. Dù nói là thế, em chỉ có mỗi sở trường là ma thuật Explosion...”

Megumin nở nụ cười gượng gạo.

“Chúng ta chỉ cần lên kế hoạch với tất cả mọi người thôi, thế nên em cứ thư giãn—”

Và đi ăn chút gì đó...

Ngay lúc tôi định nói câu này—

Một tiếng gầm quen thuộc vang lên, cả pháo đài bắt đầu rung lắc dữ dội.

—Megumin và tôi tức tốc chạy tới hiện trường.

Lúc chúng tôi đến, những người khác đã kiểm tra tình hình.

Trên đường đi—

“Chỗ này cần giúp đỡ! Kiểm ai đó biết phép thuật hệ Đất hoặc phép Triệu Hồi Golem đi! Chúng ta cần phải gia cố những bức tường trước khi chúng sụp đổ!”

Những Hiệp Sĩ và Mạo Hiểm Giả vội vã di chuyển để sửa chữa bức tường đổ nát.

Tôi cố gắng tìm kiếm Wolbach—

“Chẳng hề có lấy một dấu vết của cô ta ở đây... Chắc cô ta lại sử dụng ‘Teleport’ để tẩu thoát và cầu thêm thời gian để phục hồi ma lực của mình rồi.”

Cũng đang tìm kiếm Wolbach như tôi, Megumin nói.

Dùng ma thuật ‘Explosion’ rồi ‘Teleport’ đi chỗ khác—

Đó là một chiến thuật đơn giản nhưng cực kỳ hiệu quả.

—Là một chiến thuật chúng tôi không thể cho phép tiếp diễn.

Tôi bước về phía bức tường pháo đài, và định sử dụng ‘Create Earth’ nhằm tạo ra một vài nguyên liệu có thể sử dụng để sửa chữa bức tường của lâu đài. Thôi thì chí ít cũng ráng làm được chừng này...

“—Ah! Oi, chuyện gì xảy ra ở đây vậy!?! Sao trông bức tường còn tệ hơn trước thế!?”

Một giọng nói quen thuộc vang lên bên cạnh chúng tôi.

“...Trang phục gì thế này, Aqua?”

Bận bõ quần áo công nhân xây đắp, Aqua làm tôi nhớ lại hồi cả hai lần đầu tiên đến Axel. Đầu cô ta được quấn bằng một tấm khăn lớn.

“ ‘...Trang phục gì thế này?’ là có ý gì hả? Kazuma bảo tôi tham gia vào việc sửa chữa pháo đài nên tôi mới đi để chuẩn bị... Nhưng rồi chuyện gì xảy ra ở đây thế!?! Kẻ nào đã làm một điều kinh khủng đến như vậy với công việc của bọn tôi!?”

“Là ả Ác Thần hôm qua đấy. Không phải tôi đã nói chính cô ta là kẻ đã phá hoại những bức tường của pháo đài à? Ừ thì, cô đã mất công

sửa soạn như vậy rồi thì lại đăng kia giúp mọi người sửa chữa nhanh lên.”

Vừa nói vậy, tôi vừa dùng ‘Create Earth’ trên phần tường thành bị hư tổn.

...Việc này sẽ phải tiếp tục thêm một lúc nữa...

Mấy Mạo Hiểm Giả và binh lính trông đầy chán nản.

Họ thu gom đồng đồ nát và cố để đắp chúng vào những lỗ hổng trên tường—

“Đợi một chút! Mấy người không thể làm như thế được! Khi xây một bức tường thì đầu tiên phải củng cố phần móng rồi đắp nền ở xung quanh. Sau đó, dùng vữa để gia cố các mối nối. Thế nên trước hết làm như thế này, rồi thế này. Cuối cùng, đáng ra phải thế này!”

Phía sau truyền đến thanh âm đặc ý của Aqua.

Chắc cô ta đang hồi tưởng khoảng thời gian chúng tôi xây tường bao quanh Axel.

Ừ thì, trông thì thế nhưng có vẻ cô ta lại thích lao động chân tay.

Trong lúc tôi đang suy nghĩ về mấy thứ vô nghĩa như vậy, ở chỗ Aqua hình như vừa truyền đến tiếng kinh hô.

“Nhanh thế!? Và chất lượng này...! Uy, đợi một chút!? Chuyện gì đang diễn ra ở đây vậy!? Thế quái nào cô lại học được mấy kỹ năng xây dựng cao cấp như thế kia hả!”

Tôi thốt lên trong sự ngạc nhiên.

Với giọng điệu cứ như là ‘Giờ anh lại nói gì thế?’, Aqua đáp lời:

“Anh nghĩ tôi là ai hả? Lúc mà tôi nói với ông sếp xây dựng là ‘Tôi còn việc của Mạo Hiêm Giả phải giải quyết, thế nên tôi sẽ không đi làm việc nữa.’, ông ta quỳ rạp chống tay xuống đất để cầu xin tôi bỏ cái nghề Mạo Hiêm Giả đi và trở thành công nhân chính thức!”

Thật ư? Dù ông sếp xây dựng chẳng bao giờ cố ngăn tôi lại...

Ừ thì, tôi cũng không thực sự quan tâm về chuyện đó lắm.

Hồi cả hai còn làm chung, tôi đã không thực sự chú ý đến những gì cô ta làm, nhưng từ góc độ của người xem thì không còn nghi ngờ gì nữa, kỹ thuật của cô ta ngang với dân chuyên.

Tới bây giờ tôi vẫn không hiểu nổi tại sao cô ta học lắm kỹ năng võ vãn thế, nhưng trong một dịp hiếm hoi này, mấy kỹ năng đó lại thực sự hữu dụng.

Cho tới trước chuyện này thì tâm trạng của mọi người trong pháo đài vẫn khá nặng nề, xét cho cùng, do nhận phải những đòn tấn công từ Wolbach nên pháo đài lâm vào tình trạng có thể bị sập bất cứ lúc nào.

Bởi thế cho nên chúng tôi mới tìm cách phục kích cô ta...

Tuy nhiên, những phần của bức tường được Aqua sửa chữa thậm chí còn vững chãi hơn trước.

“Này, không phải mấy kỹ năng của cô có hơi hoàn hảo quá sao? Cô có xài hack sửa-tường hay gì đó không? Còn nữa, không phải thời gian khô như vậy là quá nhanh sao?”

“Anh nghĩ tôi – Nữ Thần của Nước – là ai hả? Tôi có thể kiểm soát lượng nước ở bên trong để làm cho tường khô nhanh hơn biết không hả? Nghĩ lại xem nào, có phải cứ tới lượt tôi giặt quần áo thì chúng kiểu gì cũng khô nhanh hơn đúng không?”

Vậy thì từ giờ trở đi cứ gánh hết việc vặt trong nhà đi.

Thôi dù sao thì—

“...Chắc việc này sẽ hiệu quả đây!”

Phần 2

Như thường lệ, pháo đài bắt đầu rung chuyển cùng một tiếng nổ dữ dội.

Ai mà ngờ được cô ta lại chăm chỉ phóng Explosion thế...

Tôi quay sang Aqua, giờ cô ta phấn khích tới nổi ngốc xít, và nói:

“Yo Thủ Lĩnh Đội Sửa Chữa, đã tới lúc cô tỏa sáng.”

“Cứ để đó tôi lo! Tất cả theo ta! Hôm nay ta sẽ cho mấy người chúng kiến nghệ thuật của thủ lĩnh!”

“Thủ lĩnh, chúng tôi sẽ trông cậy vào cô!”

“Thủ Lĩnh Đội Sửa Chữa!”

Thủ Lĩnh Đội Sửa Chữa, hôm nay xin nhờ cô chỉ giáo!”

Theo lời chỉ huy của tôi, Aqua – kèm theo một nhóm những Mạo Hiểm Giả và lính lác – kiêu hãnh tiến tới hiện trường.

Darnkess – người tạm thời trở thành chỉ huy của pháo đài – đã đặt cho Aqua cái danh hiệu khá buồn cười – “Thủ Lãnh Đội Sửa Chữa”.

“Thủ Lãnh Đội Sửa Chữa. Nhiệm vụ của cô ngày hôm nay rất quan trọng. Số phận của cả pháo đài nằm trong tay cô... vậy, xin nhò cô nói tiếp.”

“Đã hiểu thừa chỉ huy! Sẽ không có vấn đề gì đâu, dù sao thì tôi cũng là thủ lĩnh. Một khi tôi đã là một thủ lĩnh oai vệ như thế, thì sẽ không đời nào tôi để thua cái con Tà Thần tầm thường đó!”

“Thủ Lãnh!”

“Quả đúng là thủ lĩnh! Lên nào, những bức tường đang đợi chúng ta tới để sửa chữa! Hãy chiêm ngưỡng màn trình diễn tráng lệ của cô hôm nay!”

Thủ Lãnh – Kẻ đã hoàn toàn bị Darkness lừa gạt – rặng rờ tiến vào sân khấu của mình.

–Ba ngày sau khi Aqua nhận được danh hiệu “Thủ Lãnh Đội Sửa Chữa” không tiền mà cũng chẳng có quyền.

Dù mỗi ngày bị tấn công bởi phép Explosion, những bức tường của pháo đài chỉ càng ngày một trở nên dày hơn và chắc chắn hơn.

Sao con ngốc đó không làm việc này để kiếm ăn nhỉ?

Những người bị buộc phải làm việc liên tục không ngừng nghỉ lúc trước thì giờ cũng dần dần lấy lại được tinh thần. Aqua, mặt khác, có vẻ rất vui sướng khi tận hưởng cảm giác được cấp-dưới-tạm-thời gọi là ‘Thủ Lãnh’. Cô ta thậm chí còn chia sẻ rượu mình mang theo cho tất

cả mọi người. Có nói rằng mọi người đang ở trong trạng thái tự tin tới mức muốn bùng cháy cũng chẳng có gì sai.

“...Uhm, cái không khí nặng nề mấy bữa trước giờ đã biến đi đâu mất rồi?”

“Mhm... Tớ đã lãng phí cả một đêm để suy nghĩ về điều đó...”

Nhìn Aqua theo tiếng gọi của công việc, hai thành viên Hồng Ma Tộc trông có vẻ bối rối.

Tôi hiểu cảm giác của bọn họ, nhưng giờ là lúc áp dụng chiến lược chắc cú hơn.

Vì có thể chơi bài câu giờ, nên chúng tôi có thể gia cố những bức tường của pháo đài, rồi gửi một một ma pháp sư dùng phép dịch chuyển để báo cáo lại với thủ đô.

Kể từ lúc chúng tôi đã xoay sở để đưa cuộc chiến vào trạng thái giằng co mặc dù hạn chế về nguồn lực, cấp trên tin rằng nếu họ nỗ lực đầu tư hơn nữa thì chúng tôi thậm chí có thể xoay chuyển tình thế này. Kết quả là, bọn họ bắt đầu cấp thêm viện trợ cũng như tiếp viện – những Mạo Hiểm Giả và hiệp sĩ.

Thủ lĩnh, người được cấp dưới kính mến, người gánh vác số phận của pháo đài trên vai, có vẻ chẳng xem mấy vụ nổ hàng ngày là cái đỉnh gì trong mắt.

Cuối cùng, không chỉ sửa chữa và mở rộng những bức tường, cô ta thậm chí còn làm hẳn một vài tấm bích hoạ lộng lẫy—

“Wolbach tới!”

Để phản ứng lại lời thông báo khác-với-thường-lệ này, Aqua và tôi quay sang nhìn mặt nhau.

Phần 3

“—Cái gì đây!?”

Wolbach không thể kiểm soát được sự run rẩy khi cô nhìn thấy công chính của pháo đài.

“ ‘Cái gì đây!?’ Ý-Ý cô là gì hả?”

Tôi sợ hãi hỏi dưới ánh nhìn của các Mạo Hiểm Giả và binh lính.

Là người quen thuộc nhất, và cũng là người trước kia đã từng trò chuyện với Wolbach, tôi tới để gặp cô ta.

Có vẻ cô ta không hài lòng với thái độ của tôi và giận dữ dậm chân.

“Ta đang nói về mấy bức tường! Mới lúc trước chúng còn sắp sửa sụp đổ, vậy sao giờ lại trở nên như thế này!? Không phải chúng còn dày hơn lần trước sao!?”

“Cô sẽ phải hỏi Aqua về điều đó...”

“Vậy ra đó là lỗi của con ả kia-!”

Wolbach phản ứng mãnh liệt ngay cái lúc mà tôi đề cập tới Aqua.

Chắc hẳn từ lần gặp trước kia thì cô ta đã cảm thấy ngứa mắt rồi.

Sau đó—

“A ha~, còn tưởng ai đó quan trọng tới cơ chứ... hm? Đây không phải là, um... Ai đây nhỉ?”

“Wolbach! ...Có vẻ như đã tới lúc chúng ta phải phân định thắng bại rồi đấy... Um, Eh?”

Thấy Aqua hờ hững xuất hiện đằng sau lưng tôi, Wolbach chuẩn bị để đối đầu với cô ta thì—

Đóng băng trước ánh mắt của nhóm Darkness. À không, phải nói chính xác hơn là Wolbach đóng băng khi nhìn thấy người đang ẵm con Chomusuke trên tay – Megumin.

Wolbach nhìn chăm chăm vào Chomusuke.

Và Chomusuke lại nhìn chăm chăm vào cô ta.

Nhìn thấy vị Ác Thần cùng một con mèo đang nhìn chăm chăm lẫn nhau, Aqua không thể giữ im lặng lâu hơn được nữa.

“Oy, dừng, dừng! Ngươi đừng có nhìn vào Chomusuke của bọn ta như thế được không!? Mặc dù trông mặt ngươi thì đúng thật là thô lỗ, lẽ nào... ngươi lại là tuýp người thích mấy thứ như búp bê dễ thương hay gì đó sao? Vậy ra ngươi có sở thích hơi bị giống với Darkness đấy’...”

“Này Aqua, tôi không thích mấy loại búp bê đó...! Sao một người như tôi lại...!”

Lờ đi tiểu thư Darkness đang giận dữ bác bỏ tuyên bố của mình, Aqua bước lên cạnh tôi. Cô ta đứng chắn giữa ánh mắt mang hàm ý gì đó của Wolbach và Chomusuke.

“Cũng không phải ta nhìn bởi vì nó dễ thương đâu... nhưng, ừ thì nó thực sự dễ thương...-?”

Wolbach đột nhiên ngừng lầm bầm.

“Này, ngươi, ngươi gọi con mèo đen đó là gì?”

“Không phải ta vừa gọi nó là Chomusuke sao? Ừ thì, đúng là ban đầu ta có nghĩ cái tên đó kỳ quặc thật, nhưng gần đây thì ta bắt đầu nghĩ nó cũng khá dễ thương đấy chứ.”

“Này, chị làm ơn đừng có gọi cái tên mạnh mẽ, thời trang và phong cách đó là kỳ quặc được không?”

Nghe thấy đoạn hội thoại ngắn của Aqua và Megumin, Wolbach—

“Cái quái gì vậy!?”

–Thốt lên trong sự hoài nghi, và chậm rãi bước về phía chúng tôi.

Nhưng cô ta lại nhanh chóng dừng bước.

Bất chấp sự bùng nổ cảm xúc của mình, dường như cô ta vẫn còn nhận thức được rằng những Mạo Hiểm Giả đang đứng sau chúng tôi.

Với cái nhìn không cam lòng, Wolbach nói:

“...À... ừm, chỉ là nếu em không phiền với những điều ta muốn nói. Ta nghĩ đứa trẻ đó là giống cái... Vậy nên ta không nghĩ rằng cái tên đó là phù hợp đâu...”

“Chomusuke là Chomusuke. Nó là người thân và cũng là thú cưng của tôi.”

“C-Cái gì!? Này, em vừa nói gì thế!? Tại sao nửa kia của ta lại bị đối xử tàn nhẫn như vậy chứ!?”

Bỗng nhiên Wolbach lại thốt lên một câu khá lạ lùng.

“...Ha, vậy mà ta cứ thắc mắc là tại sao thần tính của người lại thấp thế. Hoá ra là bởi vì đứa trẻ của bọn ta đã lấy đi một nửa sức mạnh của người sao? ...Hoho, với ánh mắt chuẩn không cần chỉnh này, ta có thể thấy được một vài loại phong ấn được đặt trên người Chomusuke.”

Tới gần Chomusuke kiểm tra, Aqua nói.

Theo cái cách mà hình như còn hơn cả sự trùng hợp ngẫu nhiên bình thường, Chomusuke bắt đầu vùng vẫy ra khỏi vòng tay của Megumin. Có vẻ nó muốn tới chỗ Wolbach.

“Ah...”

Wolbach cũng vươn tay cố tìm lấy nửa kia của mình, và bắt đầu từ từ đi về phía chúng tôi.

“Không thể để cô ta có con mèo được! Megumin, đừng có buông Chomusuke ra nhé!”

“Đợi chút! Này, đứa trẻ đó là nửa kia của ta mà cậu biết không!? Đáng lẽ đây phải là khoảng thời gian cảm động sau một thời gian dài hai nửa bị thất lạc cuối cùng cũng tìm thấy nhau chứ!”

Wolbach phản đối với khuôn mặt đăm lẹ.

“Tôi không biết cô muốn gì với Chomusuke của bọn tôi, nhưng cô có thể hứa là sẽ không đổi đầu với bọn tôi nữa được không? Cô có thể hứa là sẽ không tấn công pháo đài lần nào nữa không? Nếu cô không làm được thì bọn tôi cũng không thể cứ đưa một thứ giúp cho kẻ địch gia tăng sức mạnh đúng không?”

Tôi vừa nói—

“Này, đừng có tới gần nhé? Vì thực sự không ghét cô nên tôi mới tới để nói chuyện, nhưng nếu cô muốn tôi thả anh bạn nhỏ này ra thì hãy nghe theo những gì tôi nói. Hừm, vậy thế này thì sao, là một vị thần, tại sao cô không lấy danh dự của mình ra thề sẽ không bao giờ đổi đầu với chúng tôi nữa, thấy sao?”

—Vừa bắt đầu cười với cái mặt đăm chất phản diện tới nỗi ai nấy ở đây cũng đều cảm thấy không thoải mái.

“““Uwah...””””

Ngay cả những Mạo Hiểm Giả dày dạn xung quanh tôi cũng bắt đầu thì thầm khó chịu. Mặt khác, điều đó làm tôi cảm thấy mình vừa mới làm một điều thật khó coi.

Không, đây chỉ là một hành động để ngăn chặn cho mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn thôi mà...!

“Oi, bộ gã này cũng là Ác Thần à? Ý tôi là, loại người nào lại có thể khiến một vị thần phải khóc được chứ?”

“Đừng nói vậy Aqua. Gã này chỉ đang cố gắng hết sức để liên kết với những người khác theo cách của riêng mình thôi mà. Vì lợi ích của anh ta, cô nên để mấy lời đó sau rồi hãy nói.”

“Kazuma-san, anh hơi tệ đấy...”

...Tôi cũng bỗng dưng muốn khóc.

“...Hôm nay ta sẽ rút lui, nhưng mấy người đừng có tự mãn! Ngay cả khi ta không thể phá được bức tường thì tình thế cũng chỉ là bế tắc thôi. Chừng nào pháo đài này còn tồn tại, phe bọn ta sẽ không có cách nào để tiến vào thủ đô. Thế nhưng chừng nào bọn ta còn kiểm soát được khu rừng, mấy người cũng không thể đánh bại được bọn ta đâu.”

Wolbach tiếp tục.

“Kế tiếp sẽ là cuộc chiến trường kỳ! Bọn ta sẽ tiếp tục tấn công cho tới khi bức tường và mấy tấm bích họa đó bị phá huỷ hoàn toàn!”

Vừa lúc cô ta định Teleport đi—

“U-, ưm! Em có thể hỏi là chị có còn nhớ em hay không chứ!> Tên-, tên em là... Yunyun...”

Âm thầm quan sát tình hình bên cạnh Megumin, Yunyun đột nhiên nói ra một câu lạ kỳ.

“...Ta có nhớ. Lần đó trên chiếc xe ngựa, ta đã mời em tham gia chuyến hành trình của mình... Nhân tiện, tên của em cũng không phải là một biệt danh đúng không...?”

Theo tôi thì cô ta không chỉ biết tôi, mà còn cả Yunyun.

“Đó là tên thật của em! Ừm... Em cũng nhớ rất rõ chuyện lần đó! Em thậm chí còn viết vào nhật ký nữa cơ, thi thoảng em lại trở về và mang ra đọc.”

“V-Vậy sao...? Thật ra em không cần phải khắc sâu trong lòng chuyện đó đâu... nhưng nếu em vui thì chắc cũng ổn thôi.”

Dường như Wolbach không biết phải nói gì.

“Ừm-!”

Ngay sau đó Megumin lo lắng nói, và ôm chặt Chomusuke.

“Chị vẫn còn nhớ em chứ? Tên em là Megumin...”

Wolbach nở nụ cười gượng.

“Ta không nhớ.”

Với một giọng nói nhỏ, cô ta kích hoạt phép dịch chuyển và biến mất không một dấu vết.

TA
KHÔNG
NHỚ.

CHỊ VẪN
CÒN NHỚ
EM CHỨ?
TÊN EM LÀ
MEGUMIN...

Phần 4

Tại bãi đất họp quân của pháo đài.

Những hiệp sĩ và Mạo Hiểm Giả được tụ tập tại đây có một tâm trạng phấn khởi.

Tới giờ, họ buộc phải chiến đấu trên thế phòng ngự, thế nên tinh thần và thể chất cũng bị suy kiệt. Tuy nhiên bây giờ thế trận lại hơi đảo chiều, tinh thần của bọn họ đã trở nên vui tươi, ánh mắt lấp đầy sự mong chờ cho trận chiến sắp tới.

Mặc dù cuộc chiến bị đẩy vào thế giằng co—

Giờ họ hết sức chăm chú vào nhất cử nhất động của tôi.

Đắm chìm trong những ánh mắt đó, tôi hô to:

“Được rồi, giờ chúng ta sẽ xác nhận lại chiến lược tác chiến! Đầu tiên, ba người bọn tôi sẽ sử dụng khả năng ‘Hide’ để tiếp cận trại địch. Một khi tiến vào tầm ngắm, chúng tôi sẽ thi triển ma thuật ‘Explosion’ vào trại địch, rồi ‘Teleport’ để rút lui! Kẻ địch có thể sẽ phản công ngay sau đó, thế nên một khi chúng làm vậy, tôi xin trông cậy vào mọi người!”

Nghe thấy những gì tôi nói, những Mạo Hiểm Giả gào thét nâng cao sĩ khí.

Như Wolbach đã nói—

Cuộc chiến hiện tại đang lâm vào thế bí.

Nhưng không việc gì chúng tôi phải án binh bất động.

Chiến lược tác chiến lần này tuy cực kỳ đơn giản nhưng lại không kém phần hiệu quả.

Xét cho cùng, đó cũng là chiến lược đê tiện mà kẻ địch đã dùng.

“Vậy ra lại là một kế hoạch nham hiểm khác à... Mà thôi sao cũng được, miễn là những đợt phản công có hiệu quả thì tôi chẳng thể phàn nàn gì...”

Darkness, người duy nhất có thể chịu được ma thuật ‘Explosion’, và Aqua, người có siêu sức mạnh có thể chữa lành cho cả con người và toà thành, sẽ ở chỗ này đợi lệnh.

Xem ra những người bị buộc phải ẩn náu trong pháo đài đang chất chứa sự oán hận không hề nhẹ.

Các hiệp sĩ và Mạo Hiểm Giả đã cho chúng tôi – những người dự định tấn công trực tiếp vào trại địch – những lời động viên, cùng với những cái vỗ nhẹ trên lưng.

Phụ trách việc sử dụng phép dịch chuyển, và cả phương án dự phòng trong tình huống những hướng chiến đấu đặc biệt, Yunyun.

Chỉ huy chiến trường, và là một người có kỹ năng ‘Hide’ và ‘Enemy Detect’[\[1\]](#), tôi.

Cuối cùng, khẩu đại pháo ‘Explosion’, Megumin.

Những người phụ trách việc phản công chỉ có ba chúng tôi.

–Trong ánh nhìn của mọi người trong pháo đài, chúng tôi bắt đầu xâm nhập vào khu rừng.

Quái vật ưa thích những môi trường sống tự nhiên như rừng rậm, thế nên có rất nhiều toán địch bài binh bố trận quanh đây. Bằng cách đó, chúng sẽ không gặp phải những vấn đề khi cư trú trong khoảng thời gian dài.

Tuy nhiên, khu rừng cũng là ưu thế cho chúng tôi.

Bởi lẽ khắp nơi đều là chướng ngại vật, đây là vị trí hoàn hảo để phô diễn tiềm lực tối đa của kỹ năng 'Hide'.

Một khi tới đủ gần, chúng tôi có thể phần nào phát hiện được cử động của kẻ địch.

Những tưởng rằng phép 'Explosion' của Wolbach đã đưa pháo đài vào tình trạng ngàn cân treo sợi tóc, thế nên trông kẻ địch cứ như là chúng đang đi picnic hơn là đang trong chiến tranh.

Tôi kéo vạt áo xuống rồi liếc sang kế bên. Megumin gật đầu xác nhận.

Đây là dấu hiệu cho thấy kẻ địch đã ở trong tầm thi triển phép 'Explosion'.

Tôi chuyển ánh nhìn sang Yunyun, cô bé nắm chặt chuôi cây gậy phép.

–Được rồi, bắt đầu đợt phản công nào!

Phần 5

Vì Wolbach đã ngày đêm xuất chinh để khai hỏa 'Explosion' vào pháo đài, kẻ thù của chúng tôi cảm tưởng như chiến thắng đã nằm trong tầm tay rồi. Thế nhưng —

“Explosion —!”

Phép thuật tất sát được thi triển hướng đến trung tâm khu trại của Quân Đội Quý Vương.

Chúng lâm vào tình trạng náo loạn vì đã tổ chức hết buổi tiệc này đến buổi tiệc khác sau khi vô cùng chắc cú về một chiến thắng dễ dàng.

Những con quái vật ở gần vùng trung tâm của khu trại bị hất tung lên không, và một cái hố khổng lồ là tất cả những gì còn sót lại.

“C- ... Cái, Cái gì thế này—!?”

“C – Cái gì vậy!? Explosion—!?”

“Kẻ địch đó, một cuộc đột kích của chúng—!”

Con quái vật với trí khôn cao hơn nhanh chóng trở nên cảnh giác xung quanh mình.

“Ah! Nhìn đằng kia kìa, những kẻ đó—! Đó là hai thành viên Hồng Ma Tộc và...”

“Teleport—!”

Đến lúc chúng phát hiện ra chúng tôi, thì Yunyun đã kích hoạt phép dịch chuyển tức thời rồi.

“ — Một thành công lớn đó!”

Trở về pháo đài bằng phép dịch chuyển tức thời, chúng tôi báo cáo kết quả tuyệt vời của mình.

Nỗi lo âu và khó chịu bị dồn nén của các hiệp sỹ và phiêu lưu giả được giải tỏa thành những lời hò reo.

Nhiều tiếng hét như ‘Cho đáng đời chúng!’ và ‘Tôi có thể chứng kiến toàn bộ từ tháp canh!’ vang lên, và mọi người đều đang đắm mình trong tâm trạng ngất ngây.

Rồi—

“Kẻ địch đã bắt đầu di chuyển—!”

Những phiêu lưu giả mang nhiệm vụ trinh sát nhanh chóng trở lại, và chỉ về phía khu rừng.

Mọi người tập hợp thành đội hình mà chúng tôi đã bàn luận trước đó, và chuẩn bị chạm trán với Quý Vương Quân.

Có lẽ chúng trở nên cuồng nộ sau khi hứng chịu cuộc đột kích.

Với ánh mắt tràn ngập sát khí, chúng dường như đã vội vã tới đây mà thậm chí chẳng thèm chuẩn bị đội hình.

Một khi chúng tôi hoàn tất nhiệm vụ của mình, thì các phiêu lưu giả và hiệp sỹ sẽ tiếp tục từ đây.

Với bất lợi về quân số, tấn công kẻ địch sẽ gặp nhiều rắc rối, nhưng trong trường hợp chúng tôi phòng thủ thì lại là một câu chuyện hoàn toàn khác.

Trên chiến trường hỗn loạn, tôi sẽ không có được sân khấu để trình diễn những kỹ năng của mình.

“Những đồng hữu Mạo Hiểm Giả của tôi! Chúng tôi sẽ giao phần còn lại cho các bạn!”

Nghe thấy tôi hét lên, các phiêu lưu giả gầm lên một tiếng khuất phục sát khí dữ dội từ Quý Vương Quân.

—Sau đó

“Explosion—!”

“Ahhhhhhh!”

“Lại là những thằng đó kia! Lần này đừng để chúng chạy thoát. Bắt lấy chúng!!”

“Bọn mày dám giết đồng đội của tao! Đừng nghĩ tao sẽ để mày toàn mạng! Vây chúng lại! Vây chúng lại!”

Đủ các loại Ghoul và ác quỷ thuộc đội tinh nhuệ của Quân Đội Quý Vương rít lên tức giận.

“Teleport—!”

—Chúng tôi tiếp tục tấn công mỗi ngày vào những thời điểm khác nhau.

“Explosion—!”

“Kho lương! Kho lương đã bị nổ tung!”

“Chết tiệt, bọn nó lại tới nữa rồi! Chúng không thể chữa ra ít nhất buổi bình minh à?”

“Khẩn trương và gọi Wolbach-sama. Bảo cô ấy thổi bay lũ đàn đó đi!”

“Wolbach-sama cũng vừa mới sử dụng ‘Explosion’!”

“Cứ chịu đựng đi! Nếu chúng ta đợi thêm một chút nữa, tường pháo đài của chúng sẽ sụp đổ! Khi chuyện đó xảy ra, chúng ta có thể cùng lúc tổng khur hết cái lũ khó chịu ấy!”

“Hôm nay tao sẽ không để chúng thoát! Đừng để bọn nó xài —”

“Teleport—!”

—Ngày qua ngày, chúng tôi đều thi triển ‘Explosion’ như thể một công việc trong gia đình.

“Wahahahahaha! Ta là Megumin, đệ nhất pháp sư của Axel! Tới nào, hôm nay tất cả các người sẽ đều trở thành điểm kinh nghiệm của ta!”

“Chúng xuất hiện rồi—!”

“Chạy đi, khẩn trương và té khỏi đây—!!”

“Thằng ngu, đừng tùm tùm lại! Con Hồng Ma cuồng tín ấy sẽ khai hỏa vào những nơi đông đúc đấy! Đi tới chỗ kia kìa!”

“Không, không phải ở đó! Chúng ta cần phải tách nhau ra xa hơn nữa nếu không muốn lãnh trọn—!”

“Explosion—!”

—Khi cấp độ của con bé lên cao ngất ngưỡng, thì ma lực và sức mạnh hủy diệt của ‘Explosion’ cũng tăng không điểm dừng. Em ấy đang bên bờ vực đắm chìm trong khoái lạc và adrenaline từ ‘Explosion’ của mình. Chết thật, thậm chí em ấy đã tới giai đoạn bắt đầu cười đầy hoang dại trước khi thi triển ‘Ex.

“Wahahahahaha! WAHAHAHAHAHA! Hôm nay ta lại tới nữa này!”

“Chúng tôi hiểu! Chúng tôi hiểu! Chúng tôi xin hàng! Chúng tôi xin hàng rồi! Đây, cô muốn chút kẹo chứ!”

“Tôi vẫn còn mẹ già để chăm sóc ở nhà, nên hãy làm ơn đi mà—!”

“Hồng Ma Tộc và Quỷ tộc có cái tên khá tương tự nhau mà, cô biết chứ? Nè, tôi nghĩ chúng ta sẽ trở thành bạn bè tuyệt vời của nhau đấy!”

(TL Note: Ma và Quỷ cùng có chữ魔; Hồng Ma có thể dịch thành Hồng Quỷ.)

“Tất cả hãy cùng nhau bàn bạc được chứ!? Tôi chắc chắn chúng ta sẽ đi tới một thỏa thuận hòa bình đấy! Rốt cuộc thì chiến tranh chỉ dành cho lũ ngốc!”

“Nhìn nè, chúng tôi đã hạ vũ khí rồi thấy chưa!? Hồng Ma Tộc vĩ đại và tao nhã sẽ không tấn công những người không có khả năng tự vệ phá—”

“Explosion—!”

—Một khi kẻ địch nhìn thấy chúng tôi.

“Megumin, ở kia kìa! Bọn chúng trông có vẻ đang chạy theo các hướng khác nhau, nhưng thực ra đang tập hợp lại đấy!”

“Em hiểu rồi! Đừng nghĩ các người sẽ thoát được!”

“Wahhhhhhhhh. Chúa ơi, xin hãy cứu con!! Wolbach-sama, làm ơn—!!!”

“Nếu có thể chọn cuộc sống và bắt đầu lại, tôi không muốn là một quý tộc nhân! Tôi muốn trở thành mèo ... Tôi muốn được nuôi nấng bởi nữ chủ nhân xinh đẹp mỗi ngày ... Tôi muốn được cô ấy ôm ...”

“Đó chỉ là giấc mơ thôi. Đúng thế, khi tôi thức dậy, người mẹ đã ra ngoài đi dạo của tôi sẽ trở lại với một con lợn lòi hoang để làm món nướng...”

“T-, T-, T- Tôi là ứng cử viên cho vị trí Quý Vương Soái! Nếu để tôi sống thì chắc chắn Quý Vương-sama sẽ trả một khoản tiền chuộc không lồ cho tôi đấy...!”

“Explosion—!”

—Chúng bắt đầu cuống cuồng ẩn thân và chạy trốn.

“Ta sẽ không để các ngươi thoát! Tại sao ta lại để các ngươi thoát chứ...Ah! Chờ đã!”

“... Thôi nào, thế đủ rồi. Tạm thời kết thúc ở đây đi.”

Tôi đã không đếm xuể bao nhiêu ngày đã qua kể từ khi chúng tôi bắt đầu tấn công Quân Đội Quý Vương.

Khi mới bắt đầu, chúng đều sốt sắng phản công mỗi khi chúng tôi đột kích bằng ‘Explosion’. Còn hiện giờ, dường như nhuệ khí của chúng đã tiêu tan đến cùng cực. Vào thời điểm này, có vẻ chúng sẽ cuốn gói và chạy về Lãnh Địa Quý Vương bất cứ lúc nào...

“Em không còn đủ khả năng phân biệt phe nào là Quân Đội Quý Vương nữa rồi...”

Đã đồng hành cùng chúng tôi suốt khoảng thời gian này, Yunyun hãi hùng lên tiếng.

Dạo gần đây, kẻ địch sẽ quỳ gối khi trông thấy Megumin. Những tên khác thì nằm xuống đất và cầu nguyện. Nói chung, chúng đã từ bỏ những cố gắng tháo chạy.

Tôi cảm tưởng như vấn đề sẽ chẳng nảy sinh nếu chúng đào ngũ, nhưng có vẻ tôn ti trật tự trong Quý Vương Quân khá nặng tính áp bức, và lực lượng không thể nào bất tuân mệnh lệnh từ thượng cấp.

“Ah, chuyện này thật đáng lo ngại. Em sẽ không thể lên cấp độ một cách hiệu quả nữa rồi...”

“Anh chỉ nhắc em nhớ thôi, nhưng chúng ta không tới đây để cày kiếm kinh nghiệm, được chứ?”

Khí thế trong mắt chúng đã hoàn toàn tan biến. Có lẽ đã tới lúc dừng lại rồi.

Chết tiệt, thậm chí đến tôi cũng bắt đầu cảm thấy chuyện này tệ rồi đây.

Nhóm tinh nhuệ thuộc Quân Đội Quý Vương đã mất đi hơn nửa lực lượng do Bộc liệt ma pháp hàng ngày của chúng tôi.

Nhờ chỉ thị từ Aqua, những bức tường pháo đài đã được sửa chữa tới mức gắn thêm cả đồ trang trí để tô điểm. Sau khi mọi thứ hoàn tất, những bức tường đã trở nên vững chãi hơn khi chúng tôi tới.

Thực lòng mà nói, tôi cảm tưởng cô ta nên trở thành một nghệ nhân hoặc thợ thủ công thì hơn. Ít nhất, như vậy sẽ có ích hơn cho xã hội hơn rất nhiều so với việc làm một Đại Tu Sĩ.

Nhưng dù sao thì, thế này là đủ rồi.

“VẬY Yunyun, hôm nay hãy tạm rút lui đi. Dẫu thật đáng xấu hổ khi lúc này mình không đủ khả năng thi triển ‘Explosion’, nhưng chúng ta có thể tới vào ban đêm thêm lần nữa lúc bọn chúng bắt đầu cảm thấy an toàn. Được rồi, xin hãy chuẩn bị phép ‘Teleport’.”

Megumin vừa nói vừa tựa cây trượng lên vai mình.

Đúng lúc ấy—

“Ta đã tìm kiếm các người từ rất lâu rồi. Có vẻ cuối cùng chúng ta cũng đã gặp nhau.”

Một Wolbach dường như đã hoàn toàn từ bỏ tấn công, bỗng xuất hiện. Biểu cảm của cô nặng nề và đầy đau đớn.

Phần 6

Chúng tôi đang gặp rắc rối.

Thật ngạc nhiên rằng loại tình huống này lại xảy ra tại đây...

“Dường như hôm nay kẻ đó không xuất hiện tại nơi này nhỉ.”

Wolbach nhìn vào nhóm chúng tôi và bắt đầu cười lặng lẽ.

Có lẽ cô đang nói về nữ thần lười biếng đó.

Dường như ác thần này vẫn cảnh giác với kẻ vô dụng trong những tình thế bình thường ấy.

Wolbach nhìn chăm chăm vào Megumin và tôi.

“Mấy người hơi quá phấn khích ở đây rồi đấy ... Thực lòng, ta không hề muốn chiến đấu với bất cứ người nào mà mình đã trò chuyện rất trù mến, nên cảm thấy đôi chút khó chịu...”

“C – Chờ đã! Tôi cũng đâu muốn chiến đấu với chị chứ, suy cho cùng, trước đây ta đã tắm cùng nhau cơ mà!”

“Ah!?” x2

Megumin và Yunyun nhất tề bày tỏ nỗi ngạc nhiên.

“... Xin đừng nhắc tới những điều như vậy trong tình huống thế này chứ...”

“Eh!?” x2

Ngay thời điểm hiện tại, chúng tôi đang trao đổi về các vấn đề quan trọng, nên tôi hy vọng họ sẽ không cắt ngang cuộc trò chuyện.

“U-, Uhm, ta cảm tưởng rằng họ đang hiểu lầm gì đó rồi...”

“Tôi không quan tâm tới việc đó. Vì ta đã hai lần tắm cùng nhau, và thậm chí chị còn nói rằng mình không muốn đối xử với tôi như một kẻ ngoài cuộc...”

“Ta có nói thế! Ta biết quả thực mình đã nói thế! Việc chúng ta tắm cùng nhau cũng không hề sai sự thật, nhưng—!”

Wolbach nheo mắt lại thành một ánh nhìn dữ tợn hướng về phía tôi, và cố gắng hết sức để thay đổi bầu không khí.

“Ta đã điều tra kẻ liên tục ngày qua ngày đột kích thuộc hạ của mình, chính là cậu. Beldia, Vanir, Hans, Sylvia ... Cậu vẫn nhớ bốn cái tên này chứ?”

Wolbach kể ra tên của những vị tướng mà tôi có liên quan.

“Wolbach onee-san, tai chị thực sự đỏ lắm kìa.”

“Im đi!”

Sau khi tôi gọi cho cô ấy nhớ lại những lần tắm chung, khuôn mặt của Wolbach cũng bắt đầu trở nên ửng đỏ.

“Tôi có nhớ ... nhưng vẫn không hề muốn chiến đấu với chị.”

“Dẫu cậu không muốn, thì ta vẫn chẳng thể để cậu thoát được. Ta cũng cần lấy lại nửa kia của mình nữa. Không những vậy, nếu đã xoay xở đánh bại được bốn Boss của Quân Đội Quý Vương ... lẽ nào cậu là vị anh hùng trong câu chuyện cổ tích đó sao?”

Tôi là anh hùng với nghề nghiệp yếu đuối nhất. Chiêu thức đặc biệt của tôi là nhìn trộm.

Dường như Wolbach không biết điều tôi đang suy nghĩ.

“Một khi biết được tên cậu, ta nhận ra mình không thể để cậu thoát được. Cậu biết chứ? Tên của vị anh hùng trong câu chuyện cổ tích đó?”

Wolbach lên tiếng đầy tự tin. Như thể cô ấy đang nói rằng “Ta đã biết mọi thứ về cậu rồi đấy!”

“... Tôi chẳng biết vị anh hùng trong cái câu chuyện mà chị đang nói tới đâu. Tên hẳn là chi vậy?”

“Đừng giả khờ. Có phải vì chuyện xảy ra quá lâu trước đây, và cậu đã quên mất rồi? Tên của vị anh hùng trong câu chuyện cổ tích ấy chính là Satou. Phải, hệt như cậu vậy, Satou. Ngay từ đầu, cái tên này đã hiếm hoi rồi mà, vậy cậu nghĩ đây đơn thuần chỉ là trùng hợp sao?”

—Nhưng cái tên này lại rất phổ biến tại quê hương tôi.

Dẫu vậy, tôi đã hiểu rồi.

Có lẽ Wolbach nghĩ tôi là truyền nhân hay hậu duệ hay đại loại thế của một anh hùng nào đó.

Dù tôi cảm tưởng rằng mình chẳng liên quan cóc gì tới tên Satou mà cô ấy đang nói tới.

Sau đó—

“Uhm—”

Megumin hạ cây trượng của mình xuống và cất giọng—

“Chị thực sự không nhớ em ư?”

Một sắc hồng nhuộm lên toàn bộ khuôn mặt của Megumin. Đôi mắt em ấy lấp lánh ánh đỏ thẫm rực rỡ.

Thế nhưng, Wolbach chỉ liếc em ấy mà thôi.

“... Chẳng phải ta đã nói em nghe rồi sao? Ta không nhớ em đâu ... nhưng đừng lo, từ giờ trở đi, em sẽ in đậm trong tâm trí ta – với tư cách kẻ thù không đội trời chung đã sát hại rất nhiều thuộc cấp của ta.”

“!?”

Không cất lên thêm một lời nào nữa, cô ấy nhanh chóng bắt đầu câu niệm chú.

“Oi!? Chờ chút đã, thực sự tôi không hề muốn chiến đấu với chị đâu...!”

Dấu nói như thế, nhưng tôi có thể cảm nhận được chiến ý của cô ấy là thực.

Bởi vì chú ngữ đó là —

“Yunyun, khẩn trương lên và niệm phép dịch chuyển tức thời đi.”

“E-, Em hiểu rồi, e-em sẽ thực hiện nhanh nhất có thể!”

Khi Wolbach bắt đầu niệm ‘Explosion’, Yunyun mau chóng theo sau, và bắt đầu niệm phép ‘Teleport’.

Megumin dường như rất u sầu trước câu nói ‘ta không nhớ’ của Wolbach, và chẳng cho thấy dấu hiệu hay ý định thi triển phép thuật nào hết.

Khi đang bắt đầu hối tiếc vì đã bỏ lại pháo đài những đạo cụ ma thuật mà mình đã toàn tâm toàn ý chuẩn bị, tôi bèn nảy ra một cách —!

Sau khi điên cuồng lục tìm trong túi của mình, tôi rút ra một thứ —

“Tinder.”

Tôi mồi lửa vật thể đã bị co lại lúc trước, và quăng về phía Wolbach.

Khi Wolbach nhìn thấy thứ tôi đã ném vào mình, cô ấy do dự không biết có nên né tránh và hủy bỏ phép thuật của mình hay không.

Không đợi vật thể phát nổ, tôi tóm lấy tay của Megumin, và kéo em ấy về phía Yunyun —!

“Teleport —!”

Nghe thấy tiếng hét của Yunyun, tôi nhắm chặt mắt mình lại.

Phần 7

Tàu thoát toàn mạng trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Yunyun và tôi ngã ngựa ra sau khi quá trình dịch chuyển hoàn tất.

“Oi, chuyện gì xảy ra thế Kazuma!? Chẳng phải âm thanh của ‘Explosion’ hôm nay khá nhỏ à?”

Chúng tôi dịch chuyển tới trung tâm của sảnh đường tập trung.

Darkness hỏi han tình hình khi chúng tôi ngồi trên mặt đất.

Những người nhận ra điều không ổn đã xảy ra với kế hoạch của chúng tôi ngày hôm nay cuống cuồng kéo đến xung quanh.

“Nè Kazuma. Có chuyện gì thế? Tại sao mặt anh tái mét vậy? Anh bị ả nữ thần đó tấn à (lol)?”

Nữ thần (lol) Aqua ngồi sụp xuống bên cạnh tôi.

“Chúng tôi suýt chút nữa bị thổi bay bởi ‘Explosion’, và tất cả những gì tôi có thể làm là quẳng thanh chất nổ trong túi mình và bỏ chạy. Ah, lần đầu tiên tôi cảm thấy vận may của bản thân thực sự tuyệt vời đấy.”

Tôi hít một hơi sâu và lắc đầu.

“... Nè, gì thế hả? Tại sao mày kích động thế? Nửa kia của mày ở gần đây hay sao vậy?”

Con Chomusuke mà tôi đã để lại cho Darkness và Aqua chăm sóc trèo lên đầu gối tôi.

Nếu điều Wolbach nói đúng đắn, thì con thú cưng của chúng tôi này là một nửa của ác thần. Chúng tôi nên xử lý ra sao đây ...

“Kazuma nè, khi nhắc tới thanh chất nổ bé xíu ấy, ý anh muốn chỉ thứ mình đã chế tạo lúc trước đấy ư? Nếu anh đã quẳng nó và âm thanh vụ nổ vang tới tận nơi đây, thì có nghĩa rằng ả nữ thần tự xưng ấy bị thổi tung thành từng mảnh rồi phải không?”

... Đúng thế, bây giờ chúng tôi nên làm gì đây...

Nếu âm thanh vụ nổ vang tới mãi chỗ này, đồng nghĩa rằng thanh thuốc nổ không phải là đồ bỏ.

Thế nhưng, dẫu tôi không biết sức mạnh của nó tới đâu, nhưng cũng không đủ để đánh bại một Quỷ Vương Soái đâu.

Sau đó—

“— Em xin lỗi!”

Megumin đã tiến đến gần tôi trong khi tôi đang phân tâm vào dòng suy nghĩ của mình—

“Dẫu đã huênh hoang suốt từ khi chúng ta rời Axel, nhưng em lại chẳng thể sử dụng phép thuật vào những thời khắc quyết định. Làm ơn hãy tha thứ cho em ...!”

Nhìn chăm chăm thẳng vào mắt tôi.

“Trong quá khứ chuyện gì đã xảy ra giữa em và onee-san đó vậy?”

Tôi tò mò đặt câu hỏi.

“... Em không thể kể cho anh được.”

Megumin hướng ánh mắt mình xuống đất. Dường như em ấy đang biểu hiện đầy đau đớn, và có vẻ sẽ bắt đầu khóc bất cứ lúc nào.

Trước nét biểu cảm ấy—

Tôi bối rối không biết nói gì.

Chết tiệt, tôi đã làm điều thừa thãi rồi.

Không đâu. Nếu hơn ai hết, Megumin lại ngần ngại tấn công với ‘Explosion’, thì hẳn phải có trường hợp đặc biệt nào đó đúng chứ!?

Mà thay vào đó, điều ngược lại quả là bất khả thi. Tôi nên làm gì đây ... Trông như thể em ấy sắp khóc vậy ...!

Tôi quăng về hướng những người nghe một tia nhìn hy vọng, nhưng không chỉ các phiêu lưu giả liếc ra chỗ khác, mà thậm chí đến cả Aqua và Darkness cũng chủ động né ánh mắt của tôi.

Thật ngạc nhiên khi mấy tay này không chịu giúp tôi chút nào...!

—Rồi.

“Nè, chẳng phải đó là Wolbach sao!”

Ai đó hét lên.

Tò mò, các Mạo Hiểm Giả xúm đến quanh cửa sổ sảnh đường tập trung.

Dĩ nhiên tôi cũng làm như vậy, và dõi theo ánh nhìn của những Mạo Hiểm Giả khác—

Wolbach đang bước về phía pháo đài với cơ thể rỉ đầy máu.

“Hơn ai hết, ả Wolbach đó lại bị thương tới mức độ này sao...!”

“Cậu là Satou Kazuma phải không? Không tệ chút nào đâu!”

“Tôi đã nghe từ Aqua-sama. Không như chúng tôi, cậu không hề sở hữu cheat nào đúng chứ?”

Những phiêu lưu giả thấy điều này bắt đầu khen ngợi tôi.

Dù thế, tôi chẳng hạnh phúc tí nào cả.

Dẫu rất xinh đẹp, nhưng cô ấy lại là kẻ thù của chúng tôi – một Quý Vương Soái, và đối địch với nhân loại.

Yeah, đâu cần cảm thấy tồi tệ về điều này chứ. Suy cho cùng chỉ là tự vệ thôi mà...

Ngay khi tôi trở nên đầy mâu thuẫn, một ai đó lên tiếng.

“Nè, lúc này trông cô ta có vẻ hơi yếu đuối đấy, nếu bây giờ chúng ta xông lên thì có lẽ sẽ đủ sức hạ ả phải không?”

Những kẻ cheater nghe thấy điều này nhìn nhau đầy nghi hoặc.

“Được rồi, vậy thì tiến lên! Đội tinh nhuệ của Quý Vương Quân cũng đã bị tàn sát rất nhiều rồi!”

“Dẫu cô ta mang dáng dấp của một onee-san tuyệt đẹp, nhưng bây giờ không phải là lúc tập trung vào điều đó.”

“Nếu mất cảnh giác dù chỉ một khoảnh khắc, chúng ta sẽ mất mạng đấy. Oi, những ai đủ khả năng chiến đấu, hãy sẵn sàng tiến lên! Một

khi đánh bại được Wolbach, chúng ta có thể tận dụng lợi thế và quét sạch phần còn lại của bọn chúng!”

Hmpf, như những Mạo Hiểm Giả đã nói. Điều tôi làm là phương thức hành động dĩ nhiên mà.

Mọi người khẩn trương nhích khỏi sảnh đường tập trung.

Con om sòm mà các phiêu lưu giả và hiệp sỹ đang gây nên chẳng cho thấy vẻ gì là họ sắp ra trận cả. Đằng sau họ là Aqua đang vội vã đuổi kịp cả nhóm – và Darkness với nét biểu cảm đầy nghiêm túc.

... Trong lúc họ đang rời đi, Darkness quay đầu sang và liếc nhìn tôi.

Một khi ánh mắt chúng tôi gặp nhau, cô ấy gật đầu.

Gì cơ? Như thế nghĩa là sao? Cô muốn tôi giải quyết chuyện này à!?

Cô muốn tôi tìm cách chăm sóc cho Megumin vào lúc này ư? Đúng thế chứ!?

Megumin chẳng hề biểu hiện bất cứ phản ứng nào khi em ấy nghe tin rằng Wolbach đã tới, và vẫn chôn chân tại chỗ.

Ah, tôi không giỏi đối phó với những bầu không khí nặng nề này đâu, suy cho cùng, tôi đã sống một cuộc đời mà chẳng hề bận tâm gì mà.

Trong lúc tôi cất những bước chân vô định quanh căn phòng, Yunyun lên tiếng:

“Người đó ... là một Quý Vương Soái, và là một ác thần.”

Đôi mắt của Yunyun bắt đầu rực sáng, và em ấy cầm cây đũa phép lên.

“Dẫu chị ấy đã mời em đồng hành, dẫu chị ấy đã khiến em hạnh phúc tới độ đọc đi đọc lại mục nhật ký ấy rất nhiều lần, dẫu em đã không thể chớp mắt trong vài ngày sau khi hối hận vì đã từ chối lời mời của chị ấy —”

Những lời nói nặng nề của em ấy đã khiến Megumin và tôi bất động.

“— Chúng ta là thành viên Hồng Ma Tộc. Chúng ta là các thành viên của pháp sư giới hùng mạnh nhất được đào tạo nhằm chống lại Quỷ Vương. Dẫu chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, dẫu tình thế của chúng ta như thế nào, chúng ta cũng không nên thân cận với một Quỷ Vương Soái. Suy cho cùng, đó là định mệnh của chúng ta rồi.”

Yunyun nói với một điệu bộ đầy nghiêm túc như vậy, nhưng em ấy có biết danh tính thực sự của Vanir và Wiz không thể ... Suy cho cùng, thỉnh thoảng em ấy lại qua chơi đùa cùng họ mà...

Với cây đũa phép trong tay, em ấy bước đi về phía lối vào sảnh đường tập trung.

“Trước đây trên một chiếc xe ngựa, em đã trò chuyện đôi chút với Onee-san đó. Nên nếu chị ấy sắp bị những phiêu lưu giả khác chẳng biết chút gì về mình đánh bại, thì em thà ... em, em ... em thà ...!”

Dẫu nỗ lực hết sức mình để giữ yên vẻ mạnh mẽ, nhưng em ấy không còn có thể kìm nén được nữa rồi. Em ấy bắt đầu run rẩy, và nước mắt bắt đầu nhỏ xuống khuôn mặt.

Mặc cho những lời nói của Yunyun, Megumin trong tâm trạng đầy tội lỗi vì đã không hành động khi chúng tôi chạm trán Wolbach, vẫn giữ im lặng.

Em ấy bế con Chomusuke từ dưới đất lên và ôm nó thật chặt. Tôi không thể nào thấu hiểu được điều mà em ấy đang suy nghĩ.

Thế nhưng, tôi hiểu được rằng giữa em ấy và Wolbach đã xảy ra chuyện gì đó.

Hơn nữa, lại là một điều khiến em ấy không muốn tấn công.

Tôi nói với Megumin:

“... Em muốn làm gì?”

“... Eh?”

—Như thế tôi đang hỏi em ấy muốn đi chơi ở đâu vậy.

“Anh thực sự không hiểu tường tận sự việc—”

Megumin nhìn tôi đầy bối rối.

“Nhưng giữa em và người đó đã xảy ra chuyện gì đó phải không? Em cam lòng nhìn chị ấy bị diệt trừ sao?”

—Như thế tôi đang mời em ấy đi dạo vậy.

“Đối thủ của chúng ta sẽ sử dụng toàn lực nếu có thể, và nếu chị ấy tiếp tục theo đuổi Chomusuke, thì chúng ta sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng đấy, em biết chứ? Nên anh sẽ không ngăn các phiêu lưu giả đánh bại Wolbach đâu.”

Vừa nói, tôi vừa bế lên con mèo có lẽ sẽ gây trở ngại cho cuộc chiến tiếp theo của chúng tôi – Chomusuke.

“Chẳng phải giành lấy tâm điểm của sự chú ý là đặc tính của Hồng Ma tộc sao?”

Megumin ngẩng đầu lên để đối mặt với tôi. Đôi mắt em ấy ánh lên sắc đỏ thâm rục rở. Tôi nói với em—

“Nếu em muốn đích thân hạ gục đối thủ, thì anh không phiền khi giúp đỡ em đâu.”

Phần 8

Dưới những ánh mắt chăm chú đầy cảnh giác của các phiêu lưu giả và hiệp sỹ—

Với Chomusuke trong vòng tay, tôi cùng Megumin đối mặt với Wolbach.

Những phiêu lưu giả đang khát khao chiến đấu thật khó mà ngăn cản, nên để đổi lại việc họ đã cho chúng tôi quyết đấu với Wolbach, tôi chia sẻ cho họ một bí mật nho nhỏ. Tôi nói với họ rằng ‘vì sở hữu cheats khiến tiến trình phiêu lưu trở nên quá thần tốc, nên các ông đã không nhận thấy một cửa tiệm tuyệt diệu tại thành phố Axel.’

Vì những cheat của họ không phải chỉ để trang trí, nên họ đã nắm trong tay số của cái sánh ngang với tiền thưởng cho Quỷ Vương Soái.

Tôi không thể ngăn mình khỏi cảm giác ghen tị đôi chút...

Tôi quay đầu để liếc về phía hai cô nàng Darkness và Aqua dường như chuẩn bị cất lời. Với một cử chỉ nho nhỏ, tôi bảo họ giữ yên lặng.

“Cậu, vậy ra cậu thực sự là hậu duệ của vị anh hùng phải không? Thậm chí cậu còn sử dụng một thứ đáng sợ như vậy nữa cơ mà...”

Wolbach lên tiếng. Giọng cô ấy đầy mỉa mai, và tấm áo choàng thì đã tả tơi.

“Đó đơn thuần là sản phẩm từ nền văn minh thôi. Thế nhưng, tôi không nghĩ nó lại gây ảnh hưởng lớn tới vậy lên một Quỷ Vương Soái. Vì đã được chứng kiến hiệu quả của nó, tôi nên cân nhắc sản xuất thứ này với số lượng lớn đây...”

Vói Chomusuke trong vòng tay, tôi khiêu khích Wolbach.

“Nè, sao chị không tới đây nhỉ? Kẻ thắng cuộc trong trận chiến này đã rõ ràng, vậy chẳng phải tới thời điểm chị rút lui rồi sao? Nếu chị hứa ngừng theo đuổi Chomusuke và không thù hận chúng tôi, thì tôi sẽ để chị đi.”

Tôi thừa biết chị ta chẳng chấp nhận đề xuất này đâu, nhưng vẫn nên thử chứ.

“Thật đáng tiếc, nhưng nếu cậu định sản xuất ồ ạt thứ đáng sợ đó, thì ta không thể nào cho cậu một con đường sống. Hơn nữa, ta cũng không thể buông bỏ đứa nhóc đó. Nếu không đoạt lại sức mạnh của mình từ nó, thì ta sẽ biến mất.”

Cô ta vừa nói vừa giơ tay phải lên.

Nếu quan sát đủ kỹ, thì tôi có thể nhìn xuyên qua nó.

“... Vậy ra chị tương tự như một Undead sao?”

“Ôi trời, cậu thật bất kính. Ta đang trong tình trạng hiện thời vì đã mất đi rất nhiều sức mạnh. Nếu chuyện này tiếp diễn, thì nửa kia của ta sẽ nuốt chửng tồn tại này.”

Khi nói nửa kia của mình, có phải cô ấy muốn nhắc tới nhóc con mà tôi đang ôm trong vòng tay sao?

....Eh?

“Um, tôi hỏi chị một chuyện được chứ? Nếu tôi giao nhóc này cho chị, thì chị sẽ lấy lại sức mạnh như thế nào? Cả hai sẽ hóa thân thành một sao?”

Wolbach đáp lại.

“Không, ta sẽ cần tự mình hủy diệt nó. Nếu ta mất cảnh giác, nó sẽ nổi cơn thịnh nộ. Khi chúng ta được giải phong ấn, nó đã theo bản tính thiếu kiểm soát và gây cho ta biết bao rắc rối, nên ta đã khóa chặt phần lớn sức mạnh của nó lại...”

Tôi không hiểu chi tiết, nhưng cô ấy nói muốn làm vài điều tàn ác với Chomusuke.

Là một người yêu mèo, tôi không thể để chuyện đó xảy ra được.

Sau đó, Megumin, người đã giữ yên lặng suốt khoảng thời gian qua—

“Khi chị và Chomusuke được giải phong ấn, chị có nhìn thấy một bé gái không? Một cô nhóc khoảng 5 – 6 tuổi với đôi mắt đỏ sẫm...”

Em ấy nắm thật chặt cây trượng, và đặt câu hỏi của mình thêm một lần nữa với lòng quyết tâm.

“Ta không nhớ.”

Dẫu bị phủ nhận đầy tàn nhẫn như thế, nhưng Megumin vẫn không đưa ánh mắt mình khỏi Wolbach.

Biến chuyển tình huống này thật là tệ.

Tôi nên đặt câu hỏi đó thêm lần nữa, và chuyển chủ đề thôi...

“... Nè, nếu ta có thể trò chuyện hòa bình thế này, thì sao chị lại gia nhập Quân Đội Quý Vương?”

Với lòng kiên định đầy trang nghiêm, Wolbach nói:

“Nếu cậu muốn biết, thì hãy đánh bại ta đi.”

— Với một nụ cười khiêu khích, cô ấy lặp lại câu trả lời của mình vào khi ấy.

Quả đúng như tôi nghĩ, việc này không hiệu quả rồi.

Dường như chẳng có cách nào né tránh khỏi một trận chiến với cô ấy.

“Chắc chị cũng biết rồi, nhưng cô gái này cũng có thể sử dụng ‘Explosion’. Nói cách khác, tới thời điểm kẻ thắng được định đoạt, chúng ta sẽ không còn nói chuyện với nhau được nữa đâu.”

“... Ta nghĩ cậu đúng đấy, vậy...”

Khóe môi cô ấy dường như kìm lại nụ cười.

“Hãy hỏi Quý Vương. Chắc chắn người sẽ cho cậu biết sự thực.”

Dấu giọng nói đầy đau khổ, nhưng cô ấy vẫn bắt đầu câu chú ngữ.

— Chết tiệt! Tôi cảm thấy cô ấy đang yếu dần đi nên cố gắng câu giờ, nhưng cô ấy đang định tấn công trước!

Tôi biết Megumin có thể niệm chú nhanh tới cỡ nào.

Thế nhưng, nếu bắt đầu ngay lúc này, chẳng lấy gì đảm bảo em ấy sẽ bắt kịp được.

Tôi nhìn Megumin đang đứng kế bên mình—

“... Chị thực sự nhớ em mà, phải không?”

Em ấy nắm chặt cây trượng bằng cả hai tay.

Thấy em ấy thậm chí còn chưa bắt đầu, tôi có thể cảm nhận được da của mình đang chuyển màu tái mét. Tôi đang chuẩn bị nắm lấy tay em ấy và chạy đi—

“Khi chúng ta trò chuyện cùng nhau với Yunyun, chị đã hỏi tên cậu ấy như thế này: ‘... Nhân tiện thì tên em cũng không phải biệt danh đúng chứ?’”

—Nhưng em ấy né bàn tay tôi, và tiếp tục bất động mà nói với Wolbach. Em ấy vẫn chưa bắt đầu câu chú ngữ của mình nữa...

“Có một điều mà từ lâu em đã muốn nói với chị và muốn cho chị thấy.”

Trước một Wolbach vẫn tiếp tục miệng Bộc liệt ma pháp—

“‘Explosion’ mà chị dạy cho em đã đạt tới mức độ cho phép em kiểm soát mà không cần niệm chú. ‘Explosion’ của em là thiên hạ vô song.”

—em ấy cất lời ‘cảm ơn’.

“Explosion—!!”

Phần 9

Lực lượng tấn công của quân đội quý vương bị cắt làm đôi, và vị chỉ huy lãnh đạo cũng đã bị tiêu diệt

Đây thường là dịp để ăn mừng, nhưng vì tình trạng của Megumin, chúng tôi quyết định hôm nay tới đó thôi

Chúng tôi rời pháo đài sáng hôm sau theo một cách bình thường đến lạ. Ngay lúc này, chúng tôi đang ở nhà trọ suối nước nóng nơi tôi từng tắm với Wolbach trước đó trong cuộc hành trình. Dùng tay làm gối, tôi nằm lên giường.

Vì rất nhiều chuyện đã xảy ra hôm qua, sẽ tốt hơn nếu giờ tôi tắm một cái rồi nhanh chóng đi ngủ, nhưng hội con gái lại đang ở trong nhà tắm mất rồi.

Xét về luật pháp thì không có vấn đề gì, tuy nhiên, khi vào trông, tôi lập tức nhận ra ánh mắt đỏ thẫm của ai đó, và nhanh chóng bỏ chạy.

... Nguy hiểm từ trận chiến này không thể nào so sánh được với những gì tôi đã trải qua.

So với những đối thủ đó giờ, chị ấy hơn... Tôi nên nói sao nhỉ? Lần nào cũng có chỗ núp cả. Còn lần này, chúng tôi lại đón nguyên một phép Explosion cơ. Đó quả là một kinh nghiệm kinh hoàng.

Mà, tôi sẽ cố không làm Megumin nổi giận.

Khi tôi nghĩ lại về những gì đã qua, tôi đặt Chomusuke – này giờ cứ luẩn quẩn theo tôi – lên ngực.

Nhân tiện, rốt cuộc nhóc này là gì chứ?

Wolbach đã biến mất không dấu vết

Kể cả khi đó là phép Explosion, nó cũng không thể xóa sổ hoàn toàn một chỉ huy Quân Đội Quý Vương được- ít nhất thì, không tới độ một nhúm tro cũng không còn...

Tất cả những gì còn lại sau vụ nổ là một cái hố ngay ngắn đẹp đẽ và trống hoác. Vì tôi cũng không muốn thấy xác chị ấy, có lẽ tôi nên cho là mình may mắn nhỉ?

Khi Megumin tung phép Explosion cùng lời cảm ơn của em ấy, tôi nghĩ đã thấy chị Wolbach mỉm cười... Hay chỉ có tôi nghĩ thế thôi?

Sẽ tốt hơn nếu đó chỉ là do tôi mà thôi...

Ngoài ra, không phải cục banh lông này cũng sẽ biến mất sao? Nửa còn lại của nó đã bị hủy đi mà

Tôi không thể theo kịp cái chuỗi sự kiện liên tục này.

Dù sao thì, có quá nhiều thứ tôi không hiểu nổi. Suy nghĩ của tôi giờ chỉ như mớ bòng bong ấy.

Trong khi mãi suy nghĩ, Chomusuke đột nhiên chọt mũi tôi.

... Tao không quan tâm mày là ác thần hay gì.

Thứ duy nhất chữa lành được trái tim tao là mày...

Khi tôi nựng Chomusuke, nó rên lên ư ử.

"Kazuma, anh còn thức không? Mọi người tắm xong rồi này."

Ai đó gõ cửa phòng tôi. Là Megumin

“Ồ được rồi! Anh tới ngay đây!”

Tôi không muốn làm phiền giấc ngủ bình yên của Chomusuke, nên tôi không còn cách nào khác ngoài nằm yên đó.

Rồi, cánh cửa mở ra.

“... Ra Chomusuke ở đây. Em đang kiếm nó này giờ đó anh biết không?”

Khi bước vào phòng, em ấy nở nụ cười khi thấy cảnh Chomusuke nghỉ trên ngực tôi.

Con bé bèn thản nhiên đóng cửa, và ngồi lên giường.

“Đây là giây phút hồi phục của anh đó rõ chưa? Nên là chút nữa hẵng tới và dắt nó về.”

“Em không tới dắt nó về. Em chỉ sợ nó có thể đã chạy khỏi nhà trọ thôi. Thấy Chomusuke chung với Kazuma thiệt là tốt.

Mặc cho những gì mình đã nói, Megumin vươn tay về phía Chomusuke, lúc này đang ngủ một cách vô hại trên ngực tôi.

Rồi—

“...Nè, nè, em muốn đánh nhau hả?”

Megumin nựng Chomusuke, và nằm lên chiếc giường cạnh tôi.

Con bé chậm chậm nhích lại gần.

Như thể đọc được tình huống, Chomusuke nhảy khỏi ngực tôi, và nằm xuống sàn.

Megumin ngó lơ bình luận phiền nhiễu của tôi, và – như để giấu đi biểu cảm của mình – em ấy vùi mình trong tấm chăn.

“Tối nay em có thể ngủ với anh được không?”

Kể từ sự kiện hôm qua, con người này đã tự nhốt mình trong phòng... Vậy tự nhiên giờ em ấy lại muốn gì ở tôi đây?

Họ từng biết nhau, và em ấy đã kết thúc cuộc đời cô bằng phép Explosion.

—Nên không phải là tôi không hiểu cảm giác hiện tại của em ấy hay gì, nhưng...

“...Em có thể sao? Em vừa nói gì thế? Anh không biết em đang tính toán chuyện gì, nhưng anh sẽ cho em biết là anh không còn là thằng hikiNEET của hồi đó đâu đấy,,, Ah nhớ rồi, anh đã tự hứa với lòng vào lần đầu tiên ta ở đây, là nếu em hay Darkness cố dụ dỗ anh bằng mấy phương pháp mờ ám, anh sẽ tới luôn không màng chuyện gì sẽ xảy ra nữa đấy.”

Tôi đùa tí để đổi bầu không khí

Mắt Megumin ánh lên sắc đỏ thẫm.

“Em có thể đẩy được chưa? Ý em là, đây là lý do em tới đây tối nay mà.”

Em ấy nói cùng nụ cười khúc khích.

... Em ấy đang nghĩ gì thế?

Cảm giác hơi thở của em ấy trên ngực tôi có hơi nóng bỏng đó.

Ah, tự nhiên vụ gì lại xảy ra vậy nè? Tôi giờ không thể không thấy hơi hồi hộp được...

Có chuyện lớn rồi, quả nhiên con bé không đùa chơi thôi...

Nếu cứ thế này, nửa dưới của tôi sẽ bắt đầu niệm Explosion luôn mất.

“Nè, anh là một chàng trai trẻ khỏe mạnh nhá, nên là đừng có đùa kiểu đó. Nếu em cứ nói mấy thứ như thế, đàn ông sẽ hiểu nhầm đấy có biết không? Anh nghe đồn có vài gã thiếu nổi tiếng đổ gái ngay khi vừa được nắm tay, nên là cẩn thận đi nhé?”

Dùng giọng sắc lẹm nhất có thể trong tình trạng hỗn loạn của mình, tôi lên lớp Megumin, giờ đang nằm cạnh tôi trên giường.

—Nhưng rồi, con bé duỗi tay ra sau lưng tôi, và ôm tôi thật chặt.

“Em đã nói với anh hồi đó rồi phải không nè?”

Dù không thể thấy biểu cảm của em ấy, tôi có thể nghe được giọng nói ngọt ngào ấy rất rõ ràng.

“—Em yêu anh.”

Phần 10

Sao mọi chuyện lại thành ra thế này?

Cái tiến triển đột ngột này là sao chứ?

Không, bình tĩnh đi Kazuma! Đây là Megumin mọi khi thôi, Giờ em ấy có hơi lạ tí, chỉ thế thôi...

—Nhưng tôi không ngăn ham muốn tiếp tục của mình được.

Bắt đầu bằng việc giới thiệu bản thân nào—

Tôi yêu manga

Tôi yêu light novel.

Tôi yêu game, và còn yêu anime hơn thế nữa.

Khi tận hưởng những thứ tuyệt vời ấy, tôi thường tự nghĩ:

—Sao thằng đấy vẫn chưa tiến tới dù cô nàng xinh đẹp ấy đã làm đến thế rồi chứ!? Chú có phải gay hay bất lực đâu chứ! Nếu là anh thì đã xong lâu rồi.

Nhưng giờ, tôi là đứa bị lạc vào tình huống của đám nam chính trong manga.

Chính là lúc này, tôi cuối cùng cũng hiểu mọi chuyện

Hãy tha lỗi cho tôi vì đã chém mấy thứ như thế với các đồng chí nhé.

Ngay lúc này, tôi đang được một cô gái trẻ ôm trên giường, và em ấy vừa tỏ tình với tôi. Xin hãy cho tôi biết nên làm gì đi.

Cái ôm của Megumin dần chặt hơn.

—Nhưng nó không giống một cú ôm “yêu” như của tụi gấu.

Nó như thể em ấy đang muốn nói cho trái tim tôi điều gì đó, và việc ôm tôi thật chặt là một phần trong đó.

Tôi đang gặp rắc rối phải không nhỉ?

Trong tình huống này, một hành động nhỏ – ít sự bùng nổ của dũng khí – là đủ để chúng tôi vượt rào.

Không, không, không! Tôi không vượt cái đó được! Nếu tôi làm là đời cũng tạch luôn!

Bình tĩnh mà nghĩ đi Satou Kazuma! Nghĩ đi!

Lần này cũng không khác hồi với Darkness đâu.

Hồi đó, Darkness nghĩ nhỏ sẽ bị gả đi, nên đó là bước đường cùng của cô nàng.

Nhưng lần này đương sự lại tự nguyện mò đến!

Vì nhóm chúng tôi cùng sống dưới một mái nhà, nếu Megumin và tôi làm thế, chuyện gì rồi sẽ xảy ra đây...!

Vụ này không đúng, quá sai là đằng khác!

Em ấy hẳn đã ăn nhầm thứ gì, đập đầu vào đâu hay gì đó rồi—!

Được rồi, được rồi, bình tĩnh nào Kazuma. Không cần phải đẩy nhanh vụ này quá.

Phải, em ấy chỉ đang ôm tôi thôi, và thứ duy nhất em ấy nói mới là em thích anh thôi.

Tôi có thể cảm thấy đầu mình hiện đang nóng dần lên.

Tôi lầm bầm mấy thứ ấy, và nói bằng giọng khan.

“N-, Nếu em cứ tiếp tục thế này em sẽ thành gái hư khi lớn lên đấy.

Em không thể vô tư làm mấy chuyện này được rõ chưa? Nghe kĩ này, nếu em làm mấy thứ thế này với một thằng đàn ông, hàng của hắn sẽ mất kiểm soát và không kiểm chế được đấy. Trong tương lai, làm ơn

nghĩ kĩ trước khi nói nhé. May cho em, anh là một thằng đàn ông đích thực với trái tim thép, nếu không thì em đã bị...”

Trong suốt bài diễn văn của tôi, Megumin tiếp tục thở vào ngực tôi. Tôi cố lờ vụ đó đi, và nói những gì cần nói chân thành nhất có thể.

Megumin bắt đầu cựa quậy.

“Khi em lớn lên ạ? Anh đang nói gì thế?”

Rồi, em ấy kéo mình đến gần tôi hơn, và nói nhẹ nhàng:

“Em gần 15 rồi đó anh biết không? Em đã là người lớn rồi.”

Tôi nên thôi nghĩ quá.

—Tôi đặt tay phải lên đầu Megumin, và cảm nhận mái tóc lạnh của em ấy giữa ngón tay mình. Như thế ngón tay mình là chiếc lược, tôi bắt đầu vuốt mái tóc đẹp đẽ của em ấy.

Megumin, vẫn tiếp tục cuối đầu, đưa tay trái lên đầu tôi, và cũng bắt đầu vuốt tóc tôi.

Tôi vòng tay ra sau lưng em và ôm chầm lấy cơ thể nhỏ bé của em

Megumin có vẻ thoải mái, và thở một hơi sâu.

...Là một thằng trai tân, tôi đã rất cố gắng rồi.

Vậy tôi có nên tiếp không?

Làm ơn, ai đó chỉ tôi phải làm gì đi.

Tôi nên chuyển sang hôn sao?

Chết tiệt, nhớ lại mấy lần giả lập tôi thử nhờ dịch vụ succubus đi.

Trong giây phút im lặng khi tôi còn đang xung đột, Megumin và tôi vẫn tiếp tục ôm và chải tóc nhau.

Mái tóc ấm mát của em ấy thật êm dịu.

Tôi thò đầu vào chăn và giờ đang mặt đối mặt với Megumin trong bóng tối.

Tôi không nhìn rõ được biểu cảm của em ấy tí nào.

Dùng khả năng từ “Tâm nhìn đêm” và “Nhìn xa” tôi có thể thấy rõ đường nét khuôn mặt em ấy.

Tôi cố lết được đến đây bằng cách để đòi đưa đẩy, nhưng đến giờ tôi vẫn chưa hiểu tự nhiên lại xảy ra chuyện gì nữa?

Đầu óc rối bời của tôi cảm thấy như sắp vỡ đến nơi, nhưng cùng lúc đó, trái tim tôi lại tràn đầy mong đợi.

Ngực tôi như nặng hơn, và con tim thì đập liên hồi không dứt.

Đây có phải là “yêu” không?

Có phải tôi dần thích em ấy mà không hay biết không?

Nhịp tim này không phải là do ham muốn tình dục của tôi.

Tôi cứ nghĩ và nghĩ, và cuối cùng vững đến với một quyết tâm.

—Không sao hết, mình có nhà cửa, và cả tiền bạc nữa.

Mình nhất định sẽ sống khỏe với Megumin

Bỗng, Megumin bắt đầu kéo tôi.

Đầu chúng tôi gần như thẳng hàng, và cơ thể em ấy gần hơn. Môi em tiến dần lại cảm tôi.

Mỗi lần em thở ra, cổ tôi lại nóng lên.

Hướng tới đôi môi em, tôi sẽ...!

“Megumin! Em đâu rồi Megumin!? Em có ở đây không thế!?”

Chết tiệt! Tôi biết vụ này kiểu quái gì cũng xảy ra mà!

Đáp lại tiếng gọi của Aqua từ hành lang, tôi vội rút đầu ra khỏi chỗ.

Ngoài cánh cửa là tiếng chạy nhảy điên cuồng.

Tôi không cảm thấy gì ngoài sự giận dữ tột cùng tòi lỗ không biết đọc không khí là gì, nhưng tôi vẫn bình tĩnh lại được chút. Tôi cũng thấy thoải mái hơn tí.

Mm, tôi chắc chắn sẽ hối hận nếu để mình bị áp lực bởi vụ này

Dù sao thì, Megumin hôm nay cũng hơi lạ.

Nếu tôi vượt rào với em ấy, thế thì quan hệ của chúng tôi với mọi người sẽ rơi vào hỗn loạn.

Phải, không phải chính em ấy đã nói thế khi làm lá bùa sao?

‘Dĩ nhiên, mấy tấm bùa hộ mạng này đều lưu giữ ước nguyện của em, là mọi người sẽ mãi bên nhau... Em cũng biết ơn chị nữa, Aqua. Hãy mãi ở cùng nhau nha.’

Kể cả khi chúng tôi vượt rào, ta vẫn ở cùng mọi người mà.

Nhưng thứ em ấy muốn lại là sống hòa thuận mãi mãi với mọi người cơ.

Vậy thì, nhiều đây là đủ rồi nhỉ?

Vẫn còn quá sớm để tôi làm chuyện này với một cô gái mình còn chưa hẹn hò.

“Aqua, cô có thấy Megumin bên đó không?”

Nghe thấy tiếng Darkness, tôi định ra khỏi giường.

Tuy nhiên, tôi bị Megumin đang níu chặt tay mình ngăn lại.

...Eh.

Dù mọi người đang chờ ở ngoài, em ấy vẫn muốn tiếp tục sao?

“M-, Megumin, Aqua và Darkness đang...E-Em ổn với vụ này chứ?”

Tôi có nghi vấn của mình, nhưng vẫn nằm lại vào giường,

Dù tôi đã hỏi ẻm như thế, em tiếp tục ôm tôi không nói thêm lời nào.

“Um, em nghĩ Megumin muốn ở một mình bây giờ thôi ạ. Em cũng vậy nữa mà. Dù sao cũng đã có chuyện gì xảy ra giữa cậu ấy và Wolbach rất lâu về trước mà...”

Giọng Yunyun xuyên qua cánh cửa.

“Vậy sao...Mm, cũng không có vấn đề gì miễn em ấy không rời nhà trọ... Vậy Aqua, ta đi ngủ trước thôi.”

“Eh~ Tôi muốn 4 người chúng ta chơi bài cơ...”

Megumin và tôi giờ đã quấn trong vòng tay nhau, và tôi không còn quan tâm tới cuộc trò chuyện diễn ra bên kia cánh cửa nữa.

Vì cả hai chả ai đủ dũng khí sang bước tiếp theo, tất cả những gì chúng tôi có thể làm là bắt chước nhau.

Tuy nhiên, nếu tôi đã đi xa thế này rồi, thế thì tôi cũng nên theo sai lầm này tới bến đã.

Quan hệ giữa đồng đội?

Quan hệ giữa tôi và những người khác sẽ rối lên?

Sao tôi phải quan tâm chứ?

Yea, trước khi chuyển qua hôn tôi nên nói gì đó cái nhì.

Megumin đã nói em ấy thích tôi rồi, thế nên tôi cũng nên đáp lại gì đó.

“M-Megumin. Ừm, em nói em yêu anh đúng chứ? Thì... Ừm... Anh nghĩ anh cũng yêu em nữa!”

Và xong!

Giờ tôi có thể tiến tới và làm bất cứ thứ gì mình muốn!

Ngay khi tôi sắp bắt đầu cuộc cách mạng đầy tự hào này thì, Megumin—

“...Thật sao? Anh thích gì ở em?”

Đầu em ấy ban nãy còn cúi gằm, nhưng giờ em lại ngẩng đầu lên và đáp lại ánh nhìn của tôi bằng đôi mắt đầy hi vọng.

Vì cũng không phải loại sát gái, tôi chẳng nghĩ được thứ gì ngọt ngào để nói hết.

“...Ờ, thì, như là... phép Explosion và mấy thứ tương tự...?”

“Nếu anh thật sự không có gì để nói thì, bộ anh nghĩ quãng bừa mấy câu lấp bắp về phép Explosion sẽ làm mọi chuyện khá hơn hả?”

Ánh mắt của Megumin chuyển từ dịu dàng sang sắc lẹm

Chết dở, tôi đáng ra không nên làm mấy thứ mình không quen. Giờ tôi tạo ra một đồng hồ lớn rồi...

Sao tôi lại có khả năng phá nát mấy giây phút lãng mạn thành gạch vụn vậy trời?

Có lẽ tôi bị nguyên sẽ là giai tân đến mãn kiếp quá.

Nhưng lúc đó. Megumin – người tôi nghĩ không hề muốn tiếp tục nữa – lại vui mặt vào ngực tôi và cười lớn.

“Em thích cái mặt hay mất bình tĩnh này của anh, Kazuma. Anh có một sự tự lượng sức rất cao, và khi ta gặp những đối thủ mạnh anh sẽ không cố tỏ ra men lì và cố bảo vệ con gái tại em. Ngược lại, anh sẵn sàng đem Darkness ra đỡ đòn thay. Ngoài ra, anh cũng không có gan làm mấy chuyện tàn độc, nhưng cũng không hẳn là chính trực trong mấy việc mình làm luôn. Anh sẽ chơi xấu khi không ai để ý, và sẽ làm việc tốt mỗi khi có hứng. Anh là một con người mâu thuẫn, hay hoảng rất bình thường.”

Eh? Em ấy đang khen tôi hả?

“Nếu anh mắc nợ ai thì anh sẽ cày như trâu, còn nếu đã giàu rồi thì anh nghỉ làm luôn. Nếu anh hứng thì sẽ rất dịu dàng, nếu đang không vui thì lại rất mạnh tay. Anh có vẻ rất quan tâm tới đồng đội, nhưng đồng thời cũng không ngại hành họ ra bã. Dù trông anh rất thông minh và linh hoạt, đôi khi anh sẽ làm vài chuyện ngu không tin nổi...”

Thôi bỏ luôn đi.

Megumin nhìn vẻ mặt cau có của tôi, và phá ra cười.

“Cuối cùng, em yêu anh, người lúc ào cũng cảm râm mấy chuyện lật vặt, nhưng cuối cùng vẫn chọn giúp đỡ mọi người. Dù anh không thẳng thắn thế với tụi em, em hiểu là trong thâm tâm anh là một người rất tử tế, Khi đáng lý ra phải tới luôn, anh lại dừng lại- ngay như lúc này đây. Anh không thể tỏ ra ngầu, và toàn bàn lui ở những lúc quan trọng, nhưng đó vẫn là anh mà em yêu.

*Em yêu anh,
người lúc nào cũng cảm
ràng mấy chuyện lật vật,
nhưng cuối cùng vẫn
chọn giúp đỡ mọi người.*

Em ấy nở nụ cười trong khi nói thế, và em đưa tay từ sau lưng lên cổ tôi.

Cùng ánh trăng mờ ảo, Megumin nhắm mắt lại

Thấy em ấy như vậy, tôi không thể không muốn tiến tới theo em.

Thế này có thật sự ổn không

Nếu cứ tiếp tục thế này thì chắc sẽ được thôi.

Phải, đây là dị giới mà.

Dù tôi vẫn còn là học sinh khi ở Nhật. Ở thế giới này nơi tuổi trung bình rất thấp, chúng tôi đã được xem là người trưởng thành rồi.

Megumin đã đủ tuổi kết hôn rồi, nên cũng không cần tôi nói gì nữa.

Được, tôi sẽ chịu trách nhiệm

Khi tôi chậm chậm đưa mặt lại gần em với lòng quyết tâm —

Tôi thấy những giọt lệ ứa ra từ đôi mắt nhắm nghiền của Megumin.

“...Nè, nè, đừng có tự ép mình chứ! Em có thực sự yêu anh không vậy? Hay giờ vẫn còn hơi sớm với em? Vì anh là một quý ông anh không phiền khi phải chờ đâu!? Anh là một thằng đàn ông rất du đã, cả về tiền bạc lẫn kinh nghiệm tình yêu —!”

Megumin chợt òa khóc. Để đáp lại, tôi bắt đầu phun ra mấy câu mình cũng chả hiểu trong hoảng loạn

“Ah! K-Không, đây là...!”

Megumin vội lấy lại quân bình, và dùng ngón tay lau nước mắt.

Em ấy thở sâu và bắt đầu bình tĩnh lại.

“...Nhân tiện, sao hôm nay em lại tới phòng anh thế?”

Tôi hỏi em một câu như thế ngay trước giờ G.

Phần 11

Vói chiếc gối trong tay, tôi dăm dăm nhìn trống rỗng lên mái nhà.

“Đó là chuyện xảy ra khi em vào tầm tuổi Komekko.”

Megumin nằm bên cạnh tôi, và em ấy tiếp tục đọc thoại với đôi tay đặt trên bụng mình.

“Một ngày nọ, tại làng Hồng Ma, em đã gỡ bỏ phong ấn trên vị ác thần. Đó là khi mọi chuyện bắt đầu.”

Hồi còn nhỏ, Megumin – trong lúc chơi đùa – đã gỡ bỏ phong ấn trên ác thần Wolbach.

Đúng lúc ấy, một con quái vật khổng lồ màu đen đột nhiên xuất hiện.

Chomusuke – trước khi sức mạnh của nó bị phong ấn – đã cố gắng tấn công Megumin.

Vào thời điểm đó, Wolbach đã sử dụng ‘Explosion’ để kìm hãm nó – và kết quả là – cứu sống Megumin.

‘Explosion’ đã để lại ấn tượng sâu đậm trong lòng Megumin, và chính vì vậy, em ấy đã mang một ước mơ nào đó.

Onee-san ấy thực sự đã làm những điều thừa thãi phải không?

Một khoảng thời gian dài sau đó, Megumin học được cách sử dụng Bộ liệt ma pháp.

Sau khi tiếp thu được phép thuật, Megumin đã trở thành một Tộc Nhân Hồng Ma Tộc đủ lông đủ cánh, và bắt đầu cuộc hành trình.

Vì muốn báo đáp Onee-san cứu mạng mình, em ấy đã rời đi trong chuyến hành trình.

Vì muốn cho Onee-san đó thấy, em ấy đã học 'Explosion'.

Toàn bộ hành trình của em ấy đều vì mục đích tìm kiếm vị ân nhân.

Thế nhưng—

“Cuối cùng, em chẳng hề đền đáp chị ấy. Thay vào đó, chính tay em đã tiêu diệt chị ấy...”

Megumin tiếp tục độc thoại, với bóng tối trong căn phòng đang bủa vây.

Bị dày vò bởi tội lỗi của chính mình, em ấy trở nên dụi dàng khác thường. Dường như em ấy sẽ biến mất bất cứ lúc nào vậy.

“... Trước đây anh đã nói với em chưa, rằng lúc còn ở quê hương mình, anh chẳng làm gì khác ngoài ngồi trong nhà? Rằng anh là một tên NEET không tác động tới cuộc sống của chính mình?”

Tôi đột ngột nói về cuộc sống của bản thân, và Megumin quay đầu lại để đối mặt với tôi.

“Mm, anh đã nói điều đấy rất nhiều lần rồi mà. Chuyện đó...”

Tôi cắt ngang trước khi em ấy có thể mở lời thêm nữa.

“Nếu em muốn nói về vô ơn, thì chẳng ai có thể đánh bại anh đâu. Cha mẹ anh đã dành cả gia tài để gửi anh vào một trường cao trung tư nhân, nhưng anh chưa từng tới lớp, thậm chí một lần cũng không. Ban đầu, anh chỉ cố gắng có thêm chút thời gian rảnh để làm điều mình muốn, Vào cuối tuần, anh thường thức cả đêm để chơi game, và những ngày còn lại anh rất mệt mỏi và khó chịu. Vì cả cha mẹ anh đều phải đi làm, nên anh nghĩ đây là một cơ hội tốt để âm thầm bùng học.”

Tôi bắt đầu chia sẻ quá khứ của bản thân mà mình đã giữ kín bấy lâu.

“Ban đầu, anh chỉ muốn làm biếng trong một ngày thôi. Sau đó, anh bùng học một lần mỗi tháng. Rồi mỗi thứ hai. Trước khi kịp nhận ra thì anh đã quyết định ngừng đến trường học.”

Giờ nghĩ lại mới thấy, thái độ của tôi hồi đó thật là đáng hổ thẹn.

Tôi đã quyết định không trở thành một tên NEET khi đã tốt nghiệp đại học, nhưng điều đó đã thất bại đầy đau khổ.

Vào buổi sáng, tôi giả vờ đến trường. Rồi khi cha mẹ đã đi làm, tôi lại lén trở về nhà.

Nhà trường đã gọi về nhà và hỏi, nhưng tôi trả lời họ bằng vài lý do ngẫu nhiên nào đó để nghỉ học, và tiếp tục chơi game.

Cuối cùng, nhà trường liên hệ với phụ huynh, và tôi bị ép phải đi học, nhưng một thời gian sau, tôi trở lại thành một tên NEET.

“Em nói mình đã không đến đáp được chị ta, nhưng chẳng phải ngay từ đầu chính em là người đã gỡ bỏ phong ấn trên Wolbach sao? Rồi,

nửa kia của Wolbach tấn công em, và chị ta cứu mạng rồi dạy em Explosion. Em biết đấy, người ta gọi đây là một 'match-pump'[\[2\]](#). Anh biết một tên phiêu lưu giả phạm tội có làm những chuyện như vậy."

Megumin nhìn tôi với vẻ bối rối.

"Để cứu vị ân nhân đã gỡ bỏ phong ấn cho mình, chị ta đã ngăn con thịnh nộ của nửa còn lại. Đó là điều mà ai cũng sẽ làm, vì thế đâu cần coi chị ta là một ân nhân ... Nếu em cảm thấy phiền muộn vì một điều nhỏ nhặt như thế, thì làm sao anh có thể đối diện với cha mẹ mình được đây?"

Nhưng đâu mong muốn gặp họ, thì tôi cũng chẳng cách nào làm được.

"Vậy ý anh là ... Nên nói thế nào nhỉ. Xét về mức độ vô ơn thì chẳng ai sánh được với anh đâu. Trong quãng thời gian em dành ra để phiền muộn về chuyện này, anh đã trở thành một kẻ cặn bã rồi. Nên, uhm..."

Tôi thực sự không rõ mình muốn nói gì nữa.

Trong khi tôi bối rối chưa biết mở lời ra sao, Megumin bắt đầu phá lên cười.

Em ấy vùi mặt vào ngực tôi, và ấn lên vai tôi để nín cười.

".... Chuyện đó có ý nghĩa gì thế hả!? Anh chỉ cố gắng an ủi em theo cách của riêng mình thôi mà, và em đáp lại anh bằng trò hề này sao? Thậm chí anh còn xói lại cả quá khứ đáng xấu hổ để làm thế đấy! Giờ thì anh sẽ thực sự gọi đây là vô ơn!"

“Em xin lỗi. Không phải em coi thường anh đâu, mà chỉ cho rằng bậc phụ huynh ấy thật đáng buồn khi có đứa con như vậy. Em cũng nghĩ dùng cách quái đản ấy để an ủi thì khá là khôi hài đấy.”

Đứa nhóc khốn kiếp này!

“Anh xin lỗi vì đã làm việc mình không giỏi! Nghe đây! Có lẽ em nghĩ rằng mình là nữ chính trong bi kịch nào đó, nhưng thực chất kẻ đau khổ nhất lại là anh! Em ghé qua phòng anh để anh an ủi em khỏi vấn đề vụn vặt nào đó mà thậm chí ngay từ đầu còn chẳng hề tồn tại nữa kìa! Em có bao giờ nghĩ đến cảm nhận của anh không!?”

Trong khi tôi không ngừng phàn nàn, Megumin tiếp tục nắm lấy vai tôi và gạt đi những giọt nước mắt khi cười.

“Vậy anh muốn tiếp tục à?”

“K – K – K – Không đời nào! Dẫu đã tự làm tổn thương để giải quyết vấn đề vụn vặt nào đó, anh sẽ không cho phép một kẻ khác làm hại tới bản thân bằng cách tận dụng vết thương của mình đâu!”

Tôi cứng rắn đáp lại, và Megumin bắt đầu phá lên cười như vẫn thường làm.

“Vậy thì, thật đáng tiếc ha?”

Đôi mắt em ấy ánh lên sắc Đỏ trong bóng tối, và dẫu nhìn vào chúng như thế nào đi chăng nữa, tôi cũng không thể cảm nhận được một dấu hiệu hối lỗi.

“... Được rồi, nếu cuối cùng em đã có thể bỏ qua mặc cảm tội lỗi đối với onee-san đó, và nếu muốn làm chuyện như thế một lần nữa, thì anh chẳng có lý do gì để từ chối —!”

Cảm giác như đã thực hiện một điều mình sẽ hối hận sau này, tôi cố gắng cứu vớt điều còn sót lại.

Megumin lắc vai tôi và nói—

“VẬY Ạ? Nếu ngày đó thực sự tới, thì em sẽ tới phòng anh chơi lần nữa.”

Em ấy nở một nụ cười rạng rỡ.

“Rất cảm ơn anh, lúc này em cảm thấy bớt nặng nề đi nhiều lắm’ — Để lại những lời bình thường như thế, em ấy rời khỏi căn phòng.

Trái ngược với vẻ vô tư của em ấy, tôi trần trọc không yên trên chiếc giường của mình.

“Ahhhhhhh! Mình đã phí hoài một cơ hội tốt như vậy, và thậm chí mình còn nói những thứ ghê gớm đến thế nữa! Agghhhhh!!”

Phần 12

Tôi quyết định đi đâu đó để thư thái đầu óc, vì lúc này mối phiền muộn của em ấy đã chuyển sang tôi rồi.

Không như trước đây, tôi quyết định tắm nước lạnh.

Tôi hối tiếc những gì đã làm, nhưng nói thực, phạm một lỗi lầm sơ đẳng như thế cảm giác cũng chẳng tệ lắm.

Dẫu sao thì, dựa theo những gì đã xảy ra, Megumin và tôi hiện giờ đang hẹn hò rồi.

Suy cho cùng, tôi đã bày tỏ với em ấy những điều như ‘anh thích em’ và tương tự.

Vì tôi nghĩ ‘mối quan hệ này cũng đâu tẻ’, đồng nghĩa rằng cảm nhận của tôi dành cho em ấy sâu sắc hơn những gì bản thân đã nghĩ...

... Eh, vậy nghĩa là em ấy sẽ trở thành bạn gái của tôi kể từ mai sao?

Oi oi oi, cuối cùng tôi cũng sẽ trải nghiệm cuộc sống thực ư!?

“Không không không, bình tĩnh lại chút đã nào. Từ hôm qua Megumin đã hơi kỳ lạ rồi. Trước khi quyết định, mình sẽ cứ quan sát tình hình em ấy vậy.”

Tôi tự lẩm bẫm những điều ấy với mình trong phòng thay đồ.

Rồi...

“... Mà đang làm gì thế?”

“Meow~”

Chomusuke bỗng nhiên xuất hiện dưới chân tôi, và tôi vô tình thốt ra câu hỏi như vậy.

Đứa nhóc bé bỏng này đã không cản trở chúng tôi trong một khoảng thời gian rồi, nhưng tôi cho rằng đã tới lúc nó trở lại bình thường.

Vì nó không thích tắm, nên tôi không nên để nó đi...

“... Đây là nhà tắm mà mà rất ghét mà, biết chứ? Mà chắc chắn muốn vào trong không?”

Để mắt tới con Chomusuke đã kiên quyết bám theo tôi suốt quãng đường tới đây, tôi ngồi xuống cạnh vòi sen và xoay van nước.

Vừa tắm, tôi vừa suy nghĩ về những điều sẽ xảy ra từ giờ trở đi.

Tóm lại, tôi cứ nên giả vờ như hôm qua chẳng có chuyện gì hết.

Tôi nên chờ người được nói tới tự nguyện quyết định tiếp cận mình, chỉ khi ấy tôi mới tính sự vụ này.

Dấu hơi khó chịu với cách xử lý của mình, tôi quyết định vẫn tiếp tục làm thế.

Sau khi tắm xong, tôi có thể cảm thấy đầu óc và cơ thể trở nên mát mẻ hơn, và nhanh chóng di chuyển để bước vào bồn tắm.

Khi tôi chuẩn bị bước vào bồn tắm...

“... M -, mày muốn vào cùng chứ?”

“Meow~”

Chomusuke vươn cẳng vào bồn tắm, và tỏ vẻ rất háo hức muốn được vào. Dẫu cảm thấy hơi nghi ngờ trước hành vi thay đổi đột ngột của nó, tôi quyết định cứ lờ đi tạm thời vào lúc này, và mang nó vào làn nước.

“Mày sẽ chết đuối nếu vào bồn nước, nên cứ xài cái này đi đã.”

Vừa nói, tôi vừa đổ đầy nước sôi vào cái xô tắm, và đặt nó sang bên cạnh. Chomusuke nhúng chân vào như thể kiểm tra nhiệt độ nước. Cuối cùng nó cuộn mình thành một quả bóng và nằm ra trong bồn tắm.

... Có chuyện gì với con mèo này vậy...

Thực sự nó chẳng phải một con mèo mà.

Tôi thật không rõ vì sao đột nhiên nó thích tắm, nhưng muốn sạch sẽ lại là một điều tốt đấy.

Tôi không thể ngăn mình khỏi cảm nhận rằng nó rất giống onee-san đó.

Tôi lơ đãng hỏi:

“Wolbach-san, nhiệt độ của nước ra sao?”

Vào khoảnh khắc tôi gọi nó là Wolbach, một tai nó khẽ nhúc nhích.

.....

Chỉ là trùng hợp thôi?

Hay có nghĩa là con Chomusuke ấy chuẩn bị hóa thành dạng người?

Nếu chúng tôi nuôi con mèo này, cuối cùng nó sẽ trở thành onee-san đó sao?

“...Naw, không thể nào đâu.”

Tôi ngâm vai mình vào làn nước, và nhìn đắm đắm vào con Chomusuke đang nằm thoải mái trong bồn tắm.

“... Hm? Nhân đây, mấy tháng qua mà chẳng lớn lên tẹo nào, nhưng lúc này tao không thể không cảm thấy mà có vẻ to hơn một chút đấy...”

Ghi chú

[\[1\]](#) Phát Hiện Kẻ Địch

[2] マッチポンプ Kẻ tự mình gây ra chuyện gì đó rồi tự giải quyết để được ghi công.

Phần kết 1:

—Vì lợi ích của con người ấy—

Tôi làm mọi chuyện rồi tung hết lên rồi.

Tôi từ biệt người mình hằng theo đuổi theo một cách như thế, và trong phút xúc động, tôi đã làm một việc không nên làm.

Từ ngày mai tôi phải đối mặt với anh ấy thế nào đây?

Anh nói anh cũng yêu tôi, vậy thế có khiến chúng tôi thành đôi không?

Tôi có nên thay đổi cách mình đối xử với anh không?

“*Oáp~~*- Chào buổi sáng!”

Thủ phạm cho mớ lo lắng của tôi xuất hiện cùng một tiếng ngáp. Với vẻ mặt ngái ngủ, anh ta lười biếng đi bộ tới chỗ chúng tôi

Kazuma, người đã bắt đầu đóng hành lý trước cả khi sửa lại quả đầu ngủ bù xù, nói:

“Yunyun, quay về bằng ‘Dịch chuyên’ thôi.”

...Trở lại Axel từ pháo đài chỉ tốn một chốc thôi, nhưng vì cũng đã lỗ vát và một chuyến rồi, cả lũ quyết định tới một suối nước nóng trên đường về để thư giãn.

“Em không phiền làm thế đâu, nhưng sao đột nhiên anh lại đem chuyện này ra vậy?”

Khi Yunyun hỏi, anh ta lại lộ ra vài biểu hiện khả nghi.

“T-Thực sự không có gì đâu, anh chỉ là thật sự rất nhớ Axel thôi mà em biết đấy~~”

Ngay sau khi Kazuma nói mấy lời không thành thật ấy–

“Phải đấy, chị muốn nhanh chân về sớm để có cuộc đoàn tụ đầy cảm động với Zell Đại đế! Cùng về sớm và mở tiệc ăn mừng nào! Chúng ta đã hạ một ác thần mà lại!”

Aqua công bố kế hoạch của mình không chút toan tính. Tất cả những gì chỉ muốn là ăn mừng với mọi người.

“Cô nói đúng, lần này chúng ta nên tự hào về sự cố gắng của mình. Cho tới giờ, ta toàn đánh Boss của Quân Đội Quý Vương vì bị ép thôi, nhưng lần này ta đã tự chủ động tuyên chiến, và còn thắng nữa chứ.”

Darkness nói, trong khi ưỡn ngực ra đây tự hào.

Nhưng–

“Nhưng nói thật này, lần này thật sự cô không làm cái gì hết á.”

“Eh?”

Darkness – người bị Kazuma tước đi giây phút tự hào – có vài giọt nước mắt chực trào ra nơi khoé mắt.

“Nè, Yunyun, em có muốn đi chung với tụi chị không? Nếu không thích thì em không nhất thiết phải ở lại đâu...”

“Eh!? Ah, y-, ý chị là em ấy ạ? Uhm, erm... nếu mọi người cho em tham gia, em sẽ vui vẻ c...!”

Ngay khi mọi người có vẻ đã đồng ý sẽ mở tiệc tối nay, và đang vui vẻ bàn kế hoạch, Kazuma nói:

“Ah, nhân tiện, tối nay tôi không có về nhà đâu đấy.”

Anh ấy có phải Aqua đâu chứ, sao lại có thể nói ra mấy thứ vô tâm như vậy?

“Anh không về à? Vậy anh tính đi đâu!? Ý tôi là, khi anh ra ngoài chơi với bạn mình, rốt cuộc mấy người đang làm gì lúc đó thế?”

“Hm!? T-T-T-T-Thì là, cô đáng lẽ phải hiểu chứ? Chỉ là vài thứ lũ bạn làm cùng nhau thôi, cô biết đấy...”

Linh cảm sắc bén của Hồng Ma Tộc đang cho tôi biết là anh đang tính ra ngoài làm vài phi vụ “vui vẻ” đây.

“Vậy anh chỉ ra ngoài làm gì đó với bạn thôi phỏng? Vậy gọi họ tới chung vui luôn đi. Hiếm lắm mới có dịp tụ tập, nên là càng đông càng vui đúng không?”

“Eh-!?”

Biểu cảm của Kazuma trông như anh đang trông thấy tận thế ấy. Một lần nữa, tôi kiểm tra lại độ bá đạo linh cảm của mình.

Dù tôi không biết anh ấy tính làm gì, chắc chắn cũng chẳng phải việc tốt lành gì cho cam.

Tôi tới cạnh Kazuma, người mà bờ vai giờ đang rũ xuống, và vỗ vào lưng anh.

“Thôi thôi, sao tối nay ta không uống một chén với Kazuma để mừng chiến công của anh ấy nhỉ?”

“Này, em có biết lý do anh ở ngoài đường tối nay không thể hả?”

Kazuma hần học nói. Dù là vậy, tôi vẫn không hiểu ý của anh là gì

“Sao em biết? Nhân tiện, giờ anh tính đi đâu thế?”

“Quán café, em biết đó, cái quán “đó” ấy? Cái mà mở 24/7 luôn ấy?”

Quán nước mở 24/7?

Chỉ có 1 tiệm café ở thị trấn Axel khớp với lời miêu tả đó.

“...Anh, sau những gì xảy ra tối qua, giờ anh lại tính làm cái công việc dơ bẩn ấy hả?”

“Hmm? Sao thế Megumin? Mắt em đỏ ngầu rồi kìa... Sao hôm nay em hăng thế? Tối hôm qua có chuyện gì hả?”

Cái tên này-!

...Không, bình tĩnh lại tí nào, dù chúng tôi nói mình yêu nhau, không ai khẳng định mình là một cặp cả.

Nghĩa là tôi không có lý do gì để nổi giận cả.

“...Cửa hàng đó nhiều onee-san ăn mặc khêu gợi lắm đó. Hmm? Họ là mẫu người của anh à, Kazuma?”

“Huh, ra em biết chỗ đó hả? Và tuýp người của anh hả... Anh tự hỏi không biết là gì ta...?”

Câu trả lời của anh chứa đầy sự hoài nghi.

“...Sẵn đang nói về việc này, cho tôi hỏi kiểu người Kazuma thích là gì luôn được không?”

“Gu của tôi à? Hm, trước giờ tôi cũng không nghĩ tới chuyện đó... Nếu thật sự phải chọn thì, nó sẽ là ‘một cô nàng tóc dài, vếu bự sẽ luôn yêu thương tôi thiệt nhiều’?”

Nghe anh ta trả lời dễ dàng thế, tôi bỗng thấy mình nên xem lại tình yêu này cho cái gã này mất.

Sau những gì xảy ra hôm qua, không phải gu của anh phải gần với tôi hơn sao?

“Hey, em sao thế? Anh nghe bảo nếu thờ dài nhiều quá chỉ số may mắn của em sẽ giảm đấy em biết không?”

Anh không nổi tiếng được là vì lúc nào cũng thế này đấy. Thiệt là—
Nếu chỉ mình mình thích anh thì đã ổn rồi.

“Mọi người, các bước chuẩn bị cho “Teleport” đã hoàn tất rồi ạ.”

Mọi người gom đồ của mình lại—

“Được rồi, tôi sẽ dùng tiền thưởng để sống ở ngoài khoảng 1 tuần! Dù thật sự tôi cũng chả biết số tiền to cỡ nào nữa.”

Tôi không rõ sao anh lại muốn ra đường ở nữa, nhưng như mọi khi,
chắc cũng chẳng phải cái gì tốt lành cả

Trong khi băng qua nghĩ về việc đó—

“Teleport’—!”

—Tôi quyết định sẽ nuôi tóc dài.

Phần kết 2:

—Kính gửi, Onii-sama thân mến—

—Khoảng một tuần sau khi chúng tôi về lại Axel.

Tôi đang định đặt đĩa ăn xuống cho Chomusuke, nhưng lại bị quấy rầy bởi Megumin vừa vào phòng.

“...Kazuma, anh có cho nó ăn nhiều quá rồi không? Anh không nên chiều nó dữ quá đâu anh biết đó?”

“Nhưng nhóc này vẫn chưa ngừng ăn mà—Đây đây, ăn nhiều rồi chóng lớn nha~”

Trước khi nhóc trở lại là Onee-san ấy, ta mong chúng mình có thể thân nhau hơn.

Ngoài ra, hãy tha thứ cho Megumin vì đã dùng Explosion lên người chị nha.

“...Có thư cho Kazuma này. Em thật sự không biết nó là về cái gì đâu.”

Thư cho tôi á?

“Có phải là ông bán trứng rồng nữa không? Kể từ khi tôi mua Zell Đại đế, ông ngày nào cũng gửi mấy cái thư kiểu này cả.”

Con ngốc để mình bị dụ đã kéo cả một băng lừa đảo tới ngôi nhà này rồi à.

“Nếu nó được gửi cho Kazuma thì chắc cũng chả phải thứ tốt lành gì đâu. Để tôi coi thử xem.”

“Đây chị... Không hiểu sao em cứ thấy mình đã gặp cái phong thư này ở đâu rồi ấy...”

Megumin đưa thư sang cho Darkness...

Darkness mở thư và nhìn vào trong. Không chần chừ một giây nào, cô nàng dúm nó vào túi bên ngực.

“...Oi, cô tính làm gì với lá thư gửi cho tôi thế hả?”

“...Đúng như Aqua đã nói, là thư của lão bán rỗng thôi.”

“Như tôi đã phán! Có tuyệt không chứ Kazuma? Thư gửi tới tôi đều gọi tôi là “Bức thư này được gửi tới người có định mệnh với loài rỗng, một mạo hiểm giả dũng mãnh và danh tiếng.””

Ngó lơ Aqua lại đang nói mấy điều ngu ngốc, tôi nói với Darkness, giờ đang tránh ánh nhìn của tôi:

“Này, đưa tôi lá th—.”

“Tôi từ chối.”

Darkness đáp lại ngay tấp lự, và chuyển sang cuộn mình lại như quả bóng, cứ như thể một thai phụ bảo vệ con của mình vậy.

Trông thấy cô nàng làm thế, tôi có thể đoán người gửi thư là ai.

Vì tôi đã thấy Darkness làm thế trước đây rồi.

“Là Iris đúng không!? Iris gửi tôi lá thư đó phải không!?”

“Sao cậu đoán được!? Không, ý tôi là, đây chỉ là—!”

Tôi thẳng tay với tới ngực Darkness trong khi cô ta cố chống cự sự thu hồi của tôi trong vô vọng.

“AAhhhhhhhh!?”

“Để xem! Như tôi nghĩ, đây là một lá thư gửi tới tôi từ Iris!”

Darkness quàng tay quanh ngực và ngồi sụp xuống.

Hừ, đừng nghĩ để thư cạnh ngực thì tôi sẽ không dám lấy.

Dù sao thì, tôi cũng không còn là tên nhát cáy ngày xưa nữa, tôi đã được tái sinh thành một tên đàn ông không sợ trời không sợ đất rồi.

Trong khi tận hưởng sự sung sướng của chiến thắng, tôi mở phong thư.

Gỡ miếng niêm phong hoàng gia, tôi mở thư ra—

‘ Onii-sama thân mến,

Em đã nghe về những chiến công hiển hách của anh tại pháo đài gần đây. Anh có vẻ lúc nào cũng lao thẳng vào nguy hiểm, nên dạo này em bắt đầu hơi lo cho sức khỏe của anh rồi đấy...’

Chỉ đọc phần đề tựa của lá thư đã làm tôi thấy ấm lòng rồi.

‘Lần này, em có một nhiệm vụ muốn gửi tới Onii-sama, giờ đã trở thành một trong những mạo hiểm giả vĩ đại nhất vương quốc.’

Rồi tôi đọc dòng cuối.

“Thật ra, em đang chuẩn bị gặp mặt hoàng tử của một nước láng giềng mà em có hôn ước, nên em muốn thuê nhóm của onii-sama làm vệ sỹ—”

Và điên tiết xé m*a bức thư.

Lời bạt

Author's Afterword:

Megumin thật sự rất chuẩn Megumin trong tập này, nhưng tôi cũng đã quyết định sẽ cho em ấy nếm mùi đau khổ từ tình yêu này sớm thôi.

Tôi không định sẽ làm thế một cách miễn cưỡng, nhưng kỹ năng của một tác giả ngây thơ và thiếu kinh nghiệm như tôi là có hạn.

Tôi sẽ tiếp tục thử các văn tố mới, và cố hoàn thiện hơn mỗi ngày. Một ngày nào đó, tôi sẽ viết thứ gì đó làm ai cũng phải phá ra cười cho xem.

Trong tập này, tôi đã nhận được rất nhiều sự giúp đỡ từ Mishima Kurone-sensei, S-san, và tất cả mọi người thuộc khâu xuất bản. Mọi người đã giúp cuốn sách này có được một sự phát hành bình yên và đầy thành công.

Cuối cùng, tôi xin chân thành cảm ơn bạn người đã mua cuốn sách này (TL Note: Thế nên anh em nào có điều kiện thì cứ ủng hộ tác giả hen!)

Artist's Afterword:

Cảm ơn mọi người vì đã mua tập 9!

Tập này chính là lượt của Megumin để cô nàng toả sáng trên sân khấu lớn...! Tôi thật ra có hơi ghen tị với Kazuma đấy!

Nhờ vào sự ủng hộ của các bạn, anime ss2 đã được bật đèn xanh, và spin-off Bakuen của Megumin cũng sẽ có manga!

Khi tôi nghĩ series Konosuba sẽ có thể thế này mãi thì tôi có hơi nói một tí!

-Mishima Kurone

Chương đặc biệt cho bản Digital:

Tuyệt kĩ của một chú gà nọ

この素晴らしい世界に祝福を！

“Nè Kazuma, nghe nè, Zell Đại đế cuối cùng cũng học được một trò ròi đó.”

Aqua nói trong khi cầm Đại đế trong lòng bàn tay.

Sau khi ăn trưa hơi trễ, mọi người giờ đều bật mode xoã cả.

Ngồi đối diện Darkness, tôi nhìn chăm chăm vào bàn cờ vua — —

“Tôi công nhận cô là một nghệ sỹ hạng nhất, nhưng để gà học diễn trò thì hơi bất khả thi đấy. Bọn này đang lấy việc rửa chén tuần sau ra cược, thế nên đừng có quấy rầy.”

“Heehee, tôi lần nào cũng thua cả nhưng hôm nay tôi đang có lợi thế lớn! Đã thế cậu đã dùng cái luật chỉ được dùng Explosion 1 lần 1 ván trong trận với Megumin ròi! Tôi sẽ thắng, không đời nào tôi thua được!”

Tôi lò đi Darkness người mà đôi mắt đang lấp lánh vì háo hức và tập trung vào thế cờ.

Cách đó một khoảng ngắn, Megumin – người đã lãng phí vô ích hết ma lực hôm nay, và cũng đã bị vất hết chất xám trong ván đấu với tôi – nằm yếu ớt trên chiếc ghế bành.

Chết tiệt, nếu tôi biết trước, tôi đã không dùng toàn lực với Megumin ròi.

“Aqua, Kazuma và Darkness trông có vẻ bận, hay để tao làm khán giả của mày ha.”

“Cậu ta bận thật à? Vậy thì Megumin, chị sẽ cho phép em trở thành người được chiêm ngưỡng màn trình diễn tuyệt hảo của Zell Đại đế.”

Tôi thấy mừng là cái con nhiều sự ấy đã đi chỗ khác, và tập trung vào bàn, nghĩ về cách lật ngược thế bại này của mình.

“Sao nào Kazuma, đã đến lúc cậu đầu hàng rồi phải không nè? Sau khi nói cho cha về mấy trận thua liên tục của mình, cha tôi, người được mệnh danh là Bảo Kiếm của Vương quốc, đã dạy tôi chiến thuật tất thắng này đó Kazuma.”

“Vói một quý tộc cấp cao thì, cha cô cũng trẻ con thật. Ông chiều con gái mình quá đấy.”

Ughh, làm gì giờ. Mình có nên giấu đạo tặc ở đây kh...

“G-Gì thế này!?! Em đã nghĩ là một con gà thì sẽ không làm được gì nhiều...!”

“Hmmp, em biết mà ha? Dù sao thì, nó đâu phải gà, mà là một con rồng. Đây chỉ là chuyện nhỏ thôi.”

.....

“Nè Aqua, thứ đó mới làm gì thế? Cho tôi xem coi.”

Dù đây là một giây phút quan trọng trong cuộc thi, lời cảm thán của Megumin khiến tôi tò mò.

“Cậu vừa bảo là không muốn xem mà, thế sao giờ lại hỏi lại hả? Buổi diễn của Zell Đại đế hôm nay đến đây là hết. Buổi diễn tiếp theo là tháng sau cơ.”

“Ah, này thế thì hơi quá đấy, cho tôi xem chút thôi cũng được, tôi hơi bị tò mò đó.”

Hay đúng ơn, tôi sẽ không tập trung nổi nếu không xem qua mắt.

“Nè Kazuma, cứ bỏ cuộc đi nếu cậu muốn xem màn diễn của Zell Đại đế tới thế. Tôi cũng xem rồi, tuyệt lắm ý. Có lẽ thậm chí nó còn vượt mấy màn thường ngày của Aqua nữa cơ.”

“... Kinh thế à?”

Tôi nên làm gì giờ? Chỉ xét trên phương diện mấy trò dùng tiệc tùng, tôi cũng phải công nhận là Aqua giỏi thật.

Không, đúng hơn là, nhỏ đó không còn gì tốt đẹp ngoài phép hồi phục và mấy trò đùa đó cả.

“Aqua, làm lại lần nữa đi chị! Em chưa bao giờ thấy thứ gì tuyệt như thế cả.”

“Không được Megumin, đó là một màn diễn tới từ linh hồn của Zell Đại đế, nó làm thế là để trả ơn những ngày tháng dưỡng dục cẩn thận của tôi. Nó không phải là thứ có thể được trưng ra dễ dàng như thế.”

Aqua và Megumin ngó lơ tôi người không xem được chút gì và trở nên háo hức.

“Tôi không thể không tán phục sau khi xem màn diễn đó. Kazuma, cậu chịu làm người duy nhất chưa xem sao?”

Darkness khiêu khích khi tôi đang trong thế tiến thoái lưỡng nan.

“Cậu sẽ hối hận nếu không xem đó. Sinh mạng của Zell Đại đế có thể sẽ bị rút ngắn nếu nó làm thế quá nhiều. Nó đang ngủ bây giờ là vì đã vắt kiệt sức khi làm thế ban nãy đúng không nè?”

“Phải ha? Nếu Zell Đại đế không muốn, thế thì tôi cũng không làm gì được... Ahh!? Zell Đại đế dậy rồi nè! Mà ын không cung!? Mà ын sẽ làm sao!? Mà ын muốn diễn lại hả!?”

“Ah! Zell Đại đế mới...! Kazuma, Darkness! Zell Đại đế chuẩn bị xong rồi nè...!”

‘Chuẩn bị’ là sao chứ, tôi đang rất nóng ruột.

Và Aqua nói nếu tôi lỡ dịp này, lần tiếp theo sẽ là tháng sau lận.

“Này, này Aqua! Đừng có quậy nữa và tới đây coi, tôi muốn xem nó. Darkness, nghỉ giữa giờ tí đi.”

“Không. Nếu bỏ đi là cậu thua. Sao cậu có thể rời ghế khi trận chiến chưa kết thúc chứ? Nào, chọn đi! Cậu muốn xem màn diễn hay đánh tiếp!”

Uwaahhhh.

“Được rồi, chuẩn bị nha Megumin! Nhìn cho kĩ và xem màn trình diễn đặc biệt của Zell Đại đế nào!”

“Nếu em có thể thấy nó lần nữa, cô bé tối thượng là em sẽ đổ Zell Đại đế mất thôi!”

Ahh, chết tiệt!

“Tôi hiểu rồi, tôi đầu hàng! Nè Aqua, khoan, tôi cũng muốn xem nữa!”

Giây phút tôi đầu hàng Darkness, Aqua và Megumin đập tay.

.....?

“VẬY HÃY XEM MÀN TRÌNH DIỄN ĐẶC BIỆT CỦA ZELL ĐẠI ĐẾ CHO CÂN THẬN NHÉ.”

Darkness đang trưng ra vẻ mặt tự hào bắt đầu cất mấy quân cờ. Vụ này làm tôi có cảm giác không hay tí nào.

“Nhìn trò đặc biệt của Zell Đại đế cho kĩ nha!”

Aqua nhẹ nhàng giữ Zell Đại đế trên tay với một nụ cười ngốc nghếch, rồi cụp hai tay lại vào nhau...

Sau một lúc, Zell Đại đế cuộn mình lại thành quả bóng, nhắm mắt lại và ngủ.

“ĐỨA BÉ NÀY SẼ NGỦ KHI TÔI LÀM THẾ. NGỦ VÀ DẬY SỚM SẼ GIÚP MỘT CHÚ GÀ CON KHOẺ MẠNH, DỒI DÀO NĂNG LƯỢNG VÀ THÔNG THÁI, ĐÚNG KHÔNG NÀ?”

Ăn và ra sớm giúp nó căng thịch ý hả?

Hay đúng hơn, che gà con để nó ngủ không phải màn diễn, đó là bản năng của tụi nó mà.

<TL: <https://youtube.com/watch?v=dSfDBUYh2lc> >

... Này, khoan đã.

Megumin tự nhiên ban nãy lại đòi thách đấu tôi, và Aqua còn dụ tôi xem màn trình diễn tầm thường của Zell Đại đế. Không lẽ đều là do Darkness...

“ĐÂY, AQUA, MEGUMIN. ĐÂY LÀ MƠ TIỀN TÔI HỨA. NHƯNG PHỤ THÂN CŨNG ĐỀU THẬT. DỪNG CẢ MẤY VIỆC NGOÀI BÀN CỜ ĐỂ BUỘC ĐỐI PHƯƠNG BỎ CUỘC...”

“Nè, chờ tí coi ahhhhh!”

KONOSUBA!

© 暁なつめ・三嶋くろね

NOT FOR SALE

GAMERS

Short story 1: Thỉnh thoảng một câu chuyện sáo rỗng!

Short story xuất bản trên tạp chí GAMERS

Một câu chuyện bê-nguyên-xi-từ-trong-anime lâu lâu mới gặp

Ngày hôm đó

Sau khi tới thế giới này, tôi cuối cùng cũng gặp một cảnh như trong anime.

“Hyaaa!?”

Cơ thể trần như nhộng của Darkness đang ở trước mắt tôi.

Phải, đây, chính là cái cảnh ‘biến thái vô tình gặp may’ trong truyền thuyết.

“Này, sao cô không khoá cửa lại chứ. Để tôi nói rõ trước, tôi không có sai đâu đấy. Dù sao thì, đâu cần phải gõ cửa trước khi vào nhà tắm giữa ban ngày đúng không.”

Sau khi dậy sớm vào buổi sáng, tôi hướng tới phòng tắm để giữ sạch mồ hôi, và gặp phải Darkness đang cởi đồ.

Mà, chúng tôi sống cùng nhau hơn 1 năm rồi, nên là mấy vụ kiểu này cũng có xảy ra.

Thấy độ tỉnh của tôi, Darkness ngậy ra một lúc.

“C-C-Cậu quay đầu qua chỗ khác ngay đi! Và đừng có thử ngó lơ vụ này dễ thế, tôi đã báo mọi người là khoá phòng tắm hỏng rồi cơ mà!

Và kể cả đây có là vô tình đi nữa, đàn ông thì phải xin lỗi khi lỡ thấy cơ thể trần của một trinh nữ chứ!”

“Đừng nghĩ thứ logic méo mó của cô sẽ có tác dụng với tôi! Giống cái các cô đều như nhau cả, lúc nào cũng đòi bình đẳng giới, nhưng sẽ bảo lũ con trai nhường nhịn khi mọi chuyện không theo ý mình! Nếu tôi đủ công đức để được phong quý tộc, tôi sẽ xoá bỏ cái hệ thống rác rưởi này. Bắt đầu từ căn nhà này trước.”

“Tôi hiểu, thực sự là hiểu rồi! Có quá nhiều thứ cần phản đối nên là quay mặt đi trước dùm đi!”

Darkness cuối cùng cũng bỏ cuộc trước lập luận hoàn hảo của tôi, và trả lời với khuôn mặt đăm lẹ.

Sau khi được tuyên vô tội, tôi né mặt đi trong sự nhẹ nhõm.

“Chúng ta cũng từng tắm chung một lần rồi, sao cô còn ngại tới thế chứ? Và trong cửa hàng ấy cô cũng đã chăm sóc tôi rất nhiều mà.”

“Cậu vẫn còn nói tiếp sao!... Và cửa hàng đó là cửa hàng gì thế?”

“Cửa hàng đó chỉ là cửa hàng đó thôi. Một cửa tiệm mà dù tiểu thư đây có không biết thì vẫn sống khoẻ. Nhân tiện thì, cô xong chưa thế? Tôi vừa thức dậy với một cơ thể đầy mồ hôi, nên tôi muốn tắm sơ một chút.”

Darkness bị chấn động mạnh bởi mấy lời đó.

“C-Cậu thật sự không có tí phản ứng nào sau khi thấy tôi trần như nhộng à. Lúc này mà cậu còn lo cho mớ mồ hôi được.”

“Tôi sẽ không bị lay động bởi cơ thể của cô nữa đâu. Nếu đã hiểu rồi thì, làm ơn thay đồ và ra ngoài dùm cái.”

Darkness cầu nhàu về câu trả lời của tôi trong khi mặc đồ vào.

— — Sau khi rửa ráy trong nhà tắm, tôi niệm đóng băng lên cơ thể ấm áp của mình trong phòng khách. Darkness liếc xéo sang tôi.

“... Sao, cô muốn xin tí băng thuật luôn hả?”

“Không! Tôi chỉ đang quạu vì cậu chả quan tâm gì khi thấy tôi trần truồng thôi! Cậu đã thấy cơ thể trần trụi của một người phụ nữ, cậu không nghĩ là thái độ lúc này của cậu tồi tệ lắm à?”

“Cô phiền thật đó... Đúng là có một phần lỗi của tôi khi quên là khoá cửa bị hỏng từ hôm qua hay hôm kia gì rồi. Nhưng thật sự tôi đang muốn hỏi là giờ cô muốn tôi để ý hay là không để ý tới bo-đi của cô đây hả.”

“... Ừm, trường hợp lý tưởng sẽ là cậu thấy rất hứng thú, nhưng tôi thật sự không muốn cậu thấy.”

Thật là một phụ nữ phiền toái.

“Nếu đây là Aqua, nhỏ sẽ quên sạch sau khi tôi mua cho nhỏ một bình rượu đắt tiền. Còn Megumin chắc là không quan tâm luôn quá.”

“Đó là vì họ không bình thường! Nếu thật sự cậu thấy tội lỗi lúc đó, tôi đã không phiền gì nếu cậu xin lỗi rồi. Tôi không cần cậu mua rượu cho mình như Aqua, chỉ cần làm gì đó an ủi tôi là được rồi.”

Darkness lại làm một bài diễn văn vòng vo như quý tộc diễn hình.

“Làm gì đó an ủi cô à. Hành hạ cô bằng ngôn từ hay đập cô giữa nơi công cộng à? Tôi là một thằng đàn ông sinh lý bình thường không có sở thích đó và sẽ không “chơi” mấy trò đó với cô đâu...”

“Đồ ngốc, những lúc thế này tôi không cần mấy thứ vô lý đó! Có nhiều thứ cậu làm được lắm mà. Như mua cho tôi thứ gì tôi thích, hay cùng tôi tới một nhà hàng có không khí tuyệt vời chẳng hạn.”

Quà và đi chung với nhỏ sao...

“Nếu là thứ cô thích thì, gần đây chả có tiệm thú nuôi nào cả nên không mua vòng cổ được rồi. Còn về phần nhà hàng thì... tôi chỉ quen tới mỗi tiệm thịt BBQ thôi.”

“... Vào mấy lúc thế này, tôi mong là cậu bỏ “sở thích” của tôi sang bên và cho tôi thứ gì đó bình thường dùm cái. Còn về nhà hàng thì, mấy quán bình dân cũng có cảm giác khá mới mẻ, nhưng sẽ tốt hơn nếu chỗ đó có cung cấp dịch vụ đặt trước và đăng ký hội viên.”

Con nhỏ này thật là phiền phức trên nhiều phương diện.

Cả sở thích bà tính cách của cô ta đều vô cùng phiền toái.

“Đi chuẩn bị quà cho tôi như lời xin lỗi đi! Nếu cậu đã thấy làn da của một trinh nữ, cậu cũng phải trả lại cái giá hợp lý...!”

Darkness cười toe toét và hẳn đang chảnh choá khi thấy bộ dạng tôi trông như đang suy nghĩ thật kĩ.

Vẻ mặt nhạo báng khi cô ta giữ thế thượng phong trông cũng thật là ngứa mắt.

... Tôi không thèm suy nghĩ gì nữa.

“Tôi hiểu rồi, tôi sẽ để cô thấy tôi trần truồng và coi như ta hoà nhau. Thế là mọi chuyện đều ổn cả nhỉ.”

“Ồn là ồn thế nào chú!? Ai lại muốn thấy thứ đó chú... Nè, đừng có cười quần ra mà, ngừng lại! T-Tôi hiểu rồi mà, bỏ qua vụ đó đi! N- ngừng lại đi... Hyaaahh!”

Cũng lâu rồi tôi mới nghe Darkness hét như một thiếu nữ thế này nhỉ.

Short story 2: Sức mạnh của Hồng ma tộc!

Bởi vì cảm thấy phiền phức khi phải nấu ăn, nên tôi đã quyết định ra ngoài ăn trưa và hiện tại tôi đang lờn vờn quanh thị trấn để tìm chỗ lót dạ.

—Sau đó, tôi đi ngang qua một người quen của mình đang thấp thỏ sau bức tường.

— "Oh? Đây, chẳng phải là Yunyun đấy sao? Em đang làm gì thế?"

Người đó là Yunyun.

— "Em đang theo dõi gì thế? Bộ có con mèo hay con Neroid nào đó đang làm tình à?"

— "Tất nhiên là không rồi! Em nhìn mấy thứ như thế để làm gì? Nhìn kìa! Anh tự nhìn đi!"

Làm theo lời em ấy, tôi nhìn qua bức tường và nhìn thấy Megumin đang mặc một bộ váy đen.

— "Oh, anh hiểu rồi, em chỉ đang rình rập Megumin như em thường hay làm thôi chứ gì?"

— "Em không có rình mò Megumin! Anh nghĩ em là loại người nào vậy?"

Mắt Yunyun bắt đầu phát sáng, và để đáp lại, tôi đặt ngón tay lên môi để ra hiệu em ấy im lặng.

— "Đừng nói to quá, em ấy phát hiện thì sao? Vói lại em ấy đang làm gì thế? Làm gì có lễ hội hay sự kiện nào đâu mà sao em ấy lại mặc một thứ như vậy? Anh không biết em ấy đang đi đâu, nhưng có vẻ thú vị đấy, nên anh sẽ tham gia cùng em."

_ "Em biết, em cũng tò mò về nó nữa, đó là lý do mà em bám theo cậu ấy... nhưng vì một lý do nào đó mà em lại khó chịu khi nghe Kazuma-san nói thế nữa."

Mặc kệ Yunyun đang nói mấy thứ khó hiểu, tôi rón rén bám theo sau Megumin khi em ấy đi xuống một con hẻm.

Không lâu sau đó, Megumin bỗng dừng lại như vừa phát hiện ra thứ gì đó.

_ "Oh, hình như có hai con Nenroid đang làm tình ở đó kìa."

_ "Không nhẽ xem Nenroid 'làm chuyện ấy' thú vị đến thế sao? Sao Megumin quan sát chăm chú đến vậy?"

_ "Không, bất cứ ai cũng sẽ cảm thấy hứng thú khi thấy chúng làm tình thôi. Thật ra thì, Nenroid là gì thế?"

_ "Anh cũng muốn biết lắm đấy. Làm sao mà bọn họ có thể biến nó thành đồ uống được hay vậy? Bọn họ nghĩ gì trong đầu thế?"

— Mười phút sau

_ "Anh không ngờ xem cách bọn Nenroid làm chuyện ấy lại cảm động đến vậy..."

_ "Kể cả Megumin cũng đang khóc chảy nước mắt kìa..."

Vói đôi mắt sưng húp vì cảm xúc dâng trào, Yunyun nói trong khi vẫn đang bám theo Megumin.

Sau khi rời khỏi con hẻm, Megumin đi đến một rạp hát.

Em ấy chăm chú nhìn vào tờ áp phích được dán ở trước cửa.

_ "Em ấy muốn xem vở diễn nào à?"

_ "Ah, em biết rồi, chắc cậu ấy đang muốn xem vở 'Abarenbo Gunsho' hoặc vở 'Sự trở lại của nam tước Putankim'! Abarenbo Gunsho cũng là một vở diễn khá hay đấy, chúng ta nên..."

[TL note: Abarenbo Gunsho] là một vở hài kịch của tướng quân Abarenbou (Abarenbou Shogun/Rogue monarch) hay còn được gọi là tướng quân Rogue, là một trường trình truyền hình liên quan đến các sự kiện giả tưởng của Yoshimune, tướng quân Tokugawa đời thứ tám]

_ "Này, em nói to quá đấy, và mắt em đang phát sáng kìa! Anh biết là em đang rất phấn khích trước vở diễn yêu thích của em, nhưng kiềm chế nào, coi chừng chúng ta bị phát hiện bây giờ!"

— Năm phút sau

_ "Sau đó già làng nói rằng "nếu không còn miếng bánh mì nào, vậy thì chúng ta đành phải ăn thịt quái vật thôi." Đây được xem như một điểm khởi đầu của truyền thống ăn thịt quái vật, là điều được xem như cấm kỵ trong quá khứ. Sau khi khủng hoảng qua đi, mọi thị trấn có những cá thể quái vật khác nhau..."

_ "Này, Megumin đang rời đi kìa. Abarenbo Gunsho cũng thú vị đấy, nên để lát nói tiếp nhé, còn bây giờ thì bám theo em ấy thôi."

Có lẽ đã quá tập trung vào vở diễn, Megumin rời khỏi nhà hát, và chúng tôi bám theo sau em ấy.

Sau đó, Yunyun ngại ngừng nói.

_ "Kazuma-san, anh có hứng thú với Abarenbo Gunsho không? Trùng hợp quá, em-em cũng hứng thú với nó nữa. Nhưng anh có hay đi vào rạp hát một mình không? Em thì quen với việc đó rồi, nhưng đi vào đó một mình vẫn rất khó khăn với em. Anh có ai để đi chung không? Em, err, em biết là mình không có tư cách gì để nói điều này, nhưng, err, nếu anh không phiền thì..."

_ "Được rồi, chúng ta sẽ đi cùng nhau nhé. Nếu em không khó chịu với việc đó thì anh mời Theo Megumin cũng được, nên đừng nói mấy thứ nghe tội nghiệp như vậy nữa!"

Sau đó, Megumin, vì một lý do nào đó, lại đi vào đồn cảnh sát.

Không nhẽ em ấy ăn mặc đẹp để đi đâu thú sao!?

Nhìn thấy thế, cả tôi và Yunyun xông vào nói với viên cảnh sát đang nói chuyện với Megumin:

_ "Xin lỗi, tôi là giám hộ của em ấy! Chúng tôi rất xin lỗi vì những chuyện đã xảy ra!"

_ "Megumin cậu đúng là đồ ngốc, cậu đã gây ra chuyện gì thế!?"

— Mười phút sau

_ "Thật sự đấy, hai người bị gì thế? Đừng có ngay lập tức nghĩ rằng em gây ra tội chỉ vì em vào đồn cảnh sát chứ!?"

Nếu như em không hành xử như hằng ngày, thì bọn anh đâu có lập tức nghĩ như vậy chứ

_ "Tớ xin lỗi, Megumin. Nhưng không đời nào tớ lại nghĩ có ngày cậu được mời đến làm người mẫu ảnh cho đồn cảnh sát..."

_ "Này, ý cậu là sao? Nói rõ cho em nghe xem nào!?"

Đúng vậy, Megumin ăn mặc như thế này bởi vì em ấy đã chấp nhận lời đề nghị trở thành người mẫu ảnh.

_ "Nhưng nghĩ lại thì, không ngờ là Megumin lại trở thành gương mặt đại diện của sở cảnh sát đấy. Mấy người có gu mặn thiệt..."

_ "Này, ý anh gu mặn là sao? Nó cho rõ xem nào?!"

Sau khi nghe cuộc nói chuyện của chúng tôi, viên cảnh sát nói.

_ "Ah, cô ấy không phải để quảng cáo gì cho đồn cảnh sát cả, đây chỉ là tấm áp phích tuyên truyền phòng chống quấy rối tình dục thôi."

_ "Eh?"

Chúng tôi quay sang và nhìn vào thứ trên tờ tấm áp phích.

Ở ngay chính giữa là gương mặt của một cô gái với đôi mắt đỏ phát sáng, và bên dưới là dòng chữ.

Cẩn thận 'Những Con Đường Tối' và 'Hồng Ma Tộc'.

Những dòng chữ đó được in đậm rõ nét. Phần còn lại của tấm áp phích là để cảnh báo về hậu quả kinh hoàng của việc quấy rối tình dục ở thị trấn này-

-END-

AFTERWORD

Thanks so much for buying Volume 9! My heart was really racing for Megumin this entire volume...! Am I just a little jealous of Kazuma...?! Thanks to all our supporters and fans, there's going to be a second season of the anime—plus, Megumin's spin-off is going to become a manga! When I think of how the world of *Konosuba* keeps expanding, I can't help but feel excited!

Kurone Mishima

Gaaaaahhhhhh!

Wh-what?! Kazuma, what's wrong? You've been acting strange ever since we got back to Axel!

Kazuma always acts strange, but this is worse than usual. Do you think Heal would work on his brain?

.....

Ahhhhh! Gaaaaahhhhh! Hrraaaaahhhhhh!

...Say, Aqua, maybe we should let Kazuma rest a bit. He did defeat yet another general of the Demon King. He's almost like a real hero!

I think there's something seriously wrong here. I'm not sure a little rest is going to help.

...K-Kazuma. You don't, uh, have to worry about what happened that night, okay? I know it was all very complicated, but this reaction shames even me...

I was never worried about a dumb little thing like that! But this letter! It says my precious little sister is going to be stolen by some brute from another country! I'm not gonna take this lying down!!

You're unbelievable!!!!

**KONOSUBA:
GOD'S BLESSING
ON THIS WONDERFUL WORLD** 10

**COMING
SOON!!**